

X.

POSTAJA

Katolički list

ZVONIK

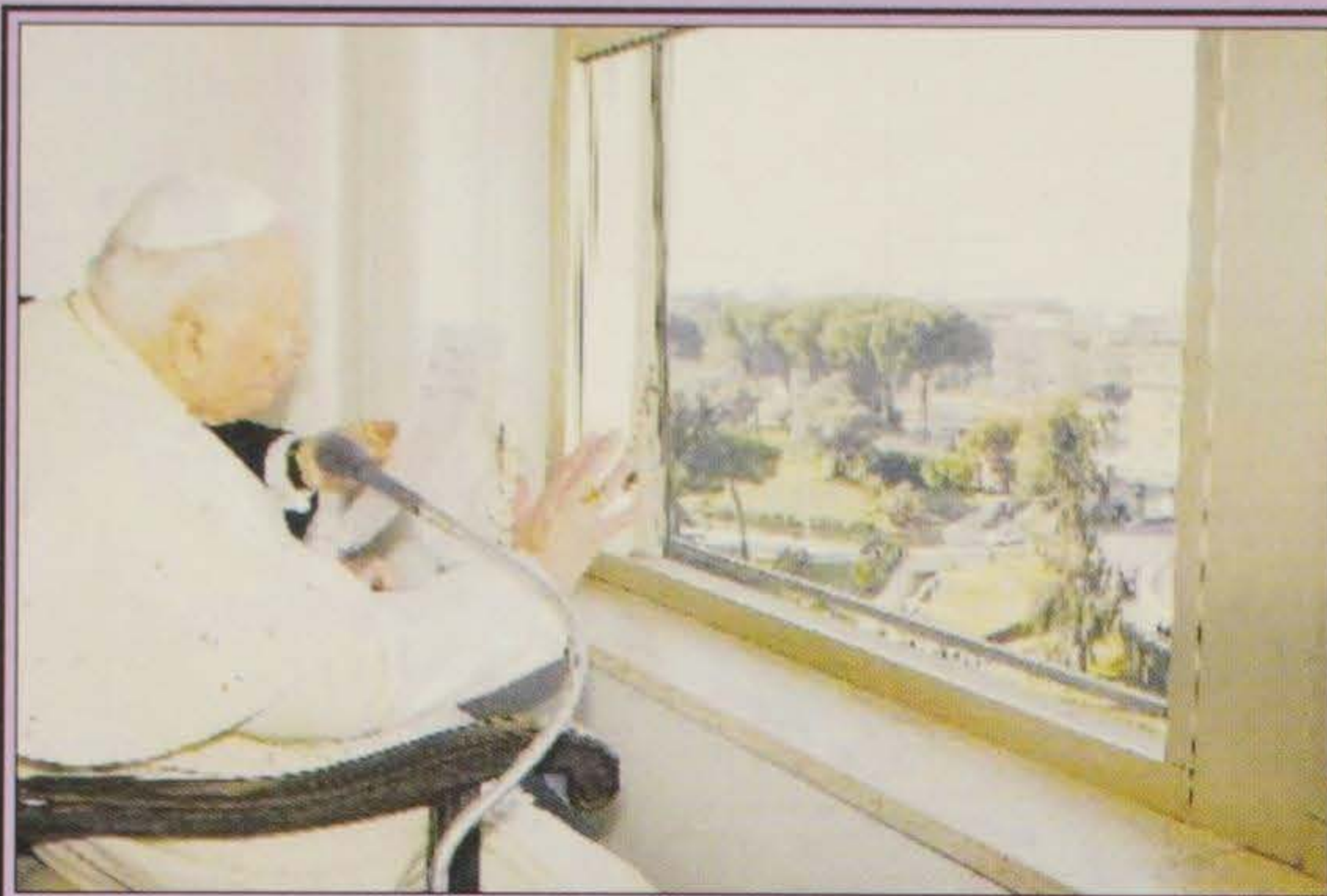
GOD: XII BR. 2 (124) Subotica, veljača (februar) 2005. 70,00 din

EUHARISTIJA I KRIŽ

ISSN 1451-2149

ISSN 1451-2149

U SREDIŠTU

Papin pozdrav vjernicima iz bolnice

Zdravica novom biskupu:
kardinal Bozanić i mons. Valentin Pozaić

Blagoslov osmorice biskupa na završetku Molitvene osmine za jedinstvo kršćana u
subotičkoj katedrali-bazilici sv. Terezije u Subotici

Svećenici i redovnici subotičke biskupije s biskupom Ivanom na tradicionalnoj predkorizmenoj
duhovnoj obnovi pod okriljem SB o. Gerarda Tome Stantića u stogodišnjem somborskom Karmelu

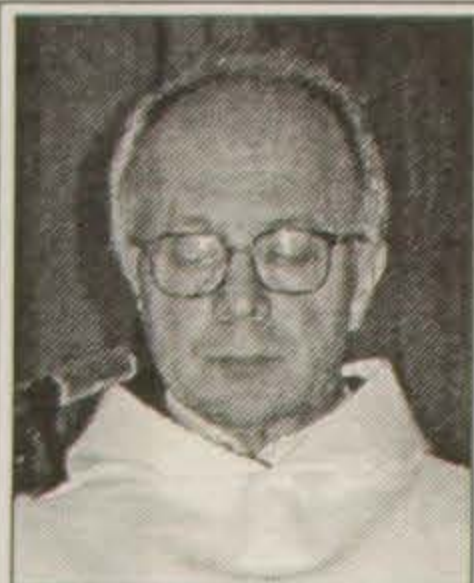
KRIŽ I EUHARISTIJA

U Čenstahovi, velikom poljskom marijanskom svetištu, postavljene su na katu, godine 2001. nove postaje Križnoga puta pod nazivom "Golgota Jasnogorska". Radi se o osamnaest velikih slika 185x117 cm koje je izradio umjetnik Jerzy Duda Gracz u tehnici ulja na drvetu. Slike prikazuju Isusovu muku protkanu prizorima iz povijesti poljskoga naroda. Slike su potresne. Na našoj naslovnici vidite jednu od njih: X. Postaju. U tumačenju uz ovu postaju stoji kako se obnaženo Isusovo tijelo slikovito povezuje s evanđeoskom pričom o grešnici kad je Isus rekao njezinim razjarenim tužiteljima: "Tko je od vas bez grijeha, neka prvi na nju baci kamen" (Iv 8,7). Isusov "grieh" je njegova čovječnost - njegovo tijelo je Tijelo Božje. U pozadini je drugi prizor: Isusovo tijelo u bijeloj hostiji, u zlatnoj monstranci, u svečanoj tijelovskoj procesiji, koje ljudi slave i veličaju uz pjesmu i zvonjavu zvona. Na to Tijelo, umjesto kamenja bacaju se latice ruža. Na tom tijelu ne vidi se ponižavajuća golotinja Sina Božjega. "Naprotiv", reći će krakovski kardinal (sada papa) Karol Wojtyła, "to Tijelo Kristovo očituje Očevu ljubav. To ogođeno Tijelo vrši volju Boga Oca i volju Boga Sina", prema Isusovim riječima: "... jer ja uvijek činim što je njemu milo" (Iv 8,29).

Korizma je u Godini Euharistije. Pratit ćemo ove korizme Isusa češće na njegovom Križnom putu. Gledat ćemo njegovu muku. Bit ćemo užasnuti njegovim trpljenjem. Isus ne traži naše sažaljenje. On želi samo jedno: da shvatimo da je to učinio iz ljubavi prema nama, radi našega spasenja, radi naše sreće. U mnogim crkvama Križni put se u korizmi moli prije sv. mise. Dobro bi bilo da nam u ovoj Godini Euharistije na misi češće padne napamet da je misa plod Isusove muke. I sakrament Euharistije izvire iz Isusovog izmučenog tijela. Iz njegovog probodenog boka na križu potekli su krv i voda - znak otajstva Crkve (usp. Iv 19,34). Krv koja curi iz rana na Isusovom tijelu pretvara se na misi u njegovu Krv, a njegovo izmučeno i poniženo tijelo u bijelu hostiju - kruh života. Kako je duboka ova istina naše vjere. Katekizam Katoličke Crkve tumači: "Kristova žrtva i žrtva Euharistije samo su jedna žrtva: Jedna je naime te ista žrtva, isti koji je tada prinio sebe na križu prikazuje se sada po služenju svećenika; razlikuje se samo način prinošenja: U ovoj božanskoj žrtvi koja se izvršuje u misi, sadržan je i nekrvno se žrtvuje isti onaj Krist koji je jedanput sama sebe na krvni način prikazao na žrtveniku križa" (br. 1367).

Pravi odgovor svakog kršćanina pred tom Tajnom naše vjere jest pasti na koljena i reći: Hvala Ti, Isuse, na tvojoj neizmjerljivoj ljubavi. Ta zahvala ne smije biti samo na riječima. "Ljubavlju ću ljubav vratit..." pjevamo u jednoj korizmenoj pjesmi. To znači konkretno u korizmi pobožno moliti Križni put, iskazivati Isusu ljubav u patnicima i siromasima. Papa nam u svojoj Korizmenoj poruci na poseban način ukazuje na stare i nemoćne kojima valja iskazivati osobitu ljubav. Ipak, vrhunac "vraćanja ljubavi" Isusu jest odlučno se boriti protiv svojih grijeha, jer zbog naših grijeha probodoše njega (usp. Iz 53,5), s ljubavlju sudjelovati u svetoj misi. I najveća ljubav i zahvala Isusu: pobožno i dostojno se pričestiti. Budemo li to učinili proživjet ćemo korizmu u Godini Euharistije na pravi način. Za takvo življenje korizme naći ćete u ovom broju "Zvonika" dovoljno poticaja. Sretno!

Vaš urednik

Piše: br. Vjenceslav Mihetec, OCD

ŠUTNJA

Ozračje svake zajednice, koja živi u želji i čežnji za Bogom, koja ne želi ništa izvan Boga i ništa što nije Bog, obavijeno je ŠUTNJOM. Čežnja Karmela je Bog. Sveta Terezija Avilska, majka Terezijanskog Karmela u trenucima prijelaza s ovoga svijeta šapće: "Umirem kao kćerka Crkve. Ljubljeni moj Zaručnice, došlo je vrijeme da se vidimo." Čežnja jednog čitavog života, vidjeti Boga licem u lice. Šutnja je jedno od pomoćnih sredstava na putu. Ona obuzima dušu željnu Boga. Ona je otvoreno uho koje napeto sluša što govori Ljubljeni Zaručnik.

Blažena karmelićanka Elizabeta od Presvetog Trojstva iz Karmela u Dijonu (Francuska) govori iskustveno o šutnji koja ispunja svetište njezine duše u kojoj se ona neprestano klanja Trojedinom Bogu. Glavna misao vodi-lja njezinog izlaganja je stih svetoga Ivana od Križa: "Bog je izgovorio jednu jedinu Riječ i nju je izgovorio u šutnji." Ta naša sestra u Karmelu razlikuje tri razine šutnje: vanjsku, nutarnju i božansku. Pokušajmo vidjeti o čemu se radi.

Vanjska šutnja

Lijepo je imati pogodno mjesto. Moguće u prirodi. Tiho, mirno, ugodno. Tako pogodno mjesto gotovo da je i nemoguće pronaći. No, ipak, treba ga tražiti, koliko je najviše moguće, jer pisano je "traži mir i za njim idi". To traženje već je put k nutarnjoj šutnji i pogoduje joj, jer kako kaže blaženica: "Ljubav šutnje dovodi do šutnje ljubavi".

Nutarnja šutnja

"Ispraznimo sve. Odijelimo se od svega. Neka od sada bude samo on. On sam. Napustimo zemlju, sve osjetno, ostavimo sve stvoreno." Po ovom naputku ulazimo u svijet NUTARNJE ŠUTNJE. Želimo li u sebi stvoriti taj svijet, koji će ispuniti Bog svojom blagoslovljenom prisutnošću, povesti nam je računa o sljedeća četiri uvjeta, a na koje nas upozorava blažena Elizabeta.

1. Šutnja pogleda. "Ako te oko sablažnjava..." (Mt 6,22). Kroz oči u dušu ulazi vanjski svijet. Često oči u dušu propuštaju sadržaje koji zauzimaju Božje mjesto u duši. Čuvati čistoću, šutnju oka, znači oslobađati se promidžbene slike koja uvjetuje, djelomične slike koja rastresa i pornografske slike koja razara. Šutjeti okom znači dušu čuvati čistom za Boga, jer: "Blaženi čista srca, oni će Boga gledati" (Mt 5,8).

2. Šutnja mašte i osjetila. Osoba koja ne zna bdjeti nad maštom i osjetilima bit će odvedena izvan same sebe. Izgubit će se u prostranstvima fantazije i neće se znati vratiti. Duša koja goji bilo kakvu želju izvan Boga, nije šutljiva duša, u njoj je nesklad.

3. Šutnja uma. Um nije svemoguć. Ograničen je. Nije moguće sve razumski obrazložiti. On često puta mora zašutjeti i pokloniti se. Treba ušutkati svaku ljudsku buku. Do Boga treba doprijeti po jednostavnom duhu, a ne po mudroj građevini lijepih misli. Ivan od Križa kaže da treba ugasiti svako drugo svjetlo.

4. Šutnja volje. Na polju volje se odigrava naša borba za svetost. Isus je ušao u područje potpunoga mira kad je predao svoju volju Očevoj volji. Pomoću volje ljubimo. Ona potiče dušu na savršenstvo. Treba ju vježbati da čezne za Bogom. Treba ići za slobodom.

Čovjek koji ponizno u predanosti Bogu primjenjuje ove vježbe ući će, ili bolje, bit će uveden u BOŽANSKU ŠUTNJU. To je stanje u kojem duša zna samo za Boga. Potpuno je u njemu i za drugo ne mari. Ona postaje vrtom kojim šeće Bog za dnevnog povjetarca, kako nam govore Knjiga postanka i Pjesma nad pjesmama.

Jedan filozof prošloga stoljeća u zaključku svog razmišljanja govori da je svijet jako bolestan i za lijek mu preporučuje šutnju. Ljudi koji su bili obdareni mističnim iskustvima često ističu da su taj dar izmolili molitvom šutnje. Ljepota Božjega glasa dolazi do izražaja u duši koja ga čeznutljivo osluškuje. Nije to tupa i nijema šutnja, tu se radi o šutnji ljubavi koja privlači Boga.

Ovaj govor o šutnji govor je iskustva jedne karmelske duše koja je čeznula za Bogom. Taj govor ne želi uznemiravati, on želi reći ljudima koji Boga vole da Bog govori i da ga se može čuti u prostorima koji su očišćeni šutnjom. Stoga je šutnja osobitost Karmela. Volio bih da ovaj članak bude pomoć onima koji Boga vole i traže i koji stazama naše svagdašnjice ne žele koračati bez Boga.

ZAVRŠETAK MOLITVENE OSMINE U SUBOTICI

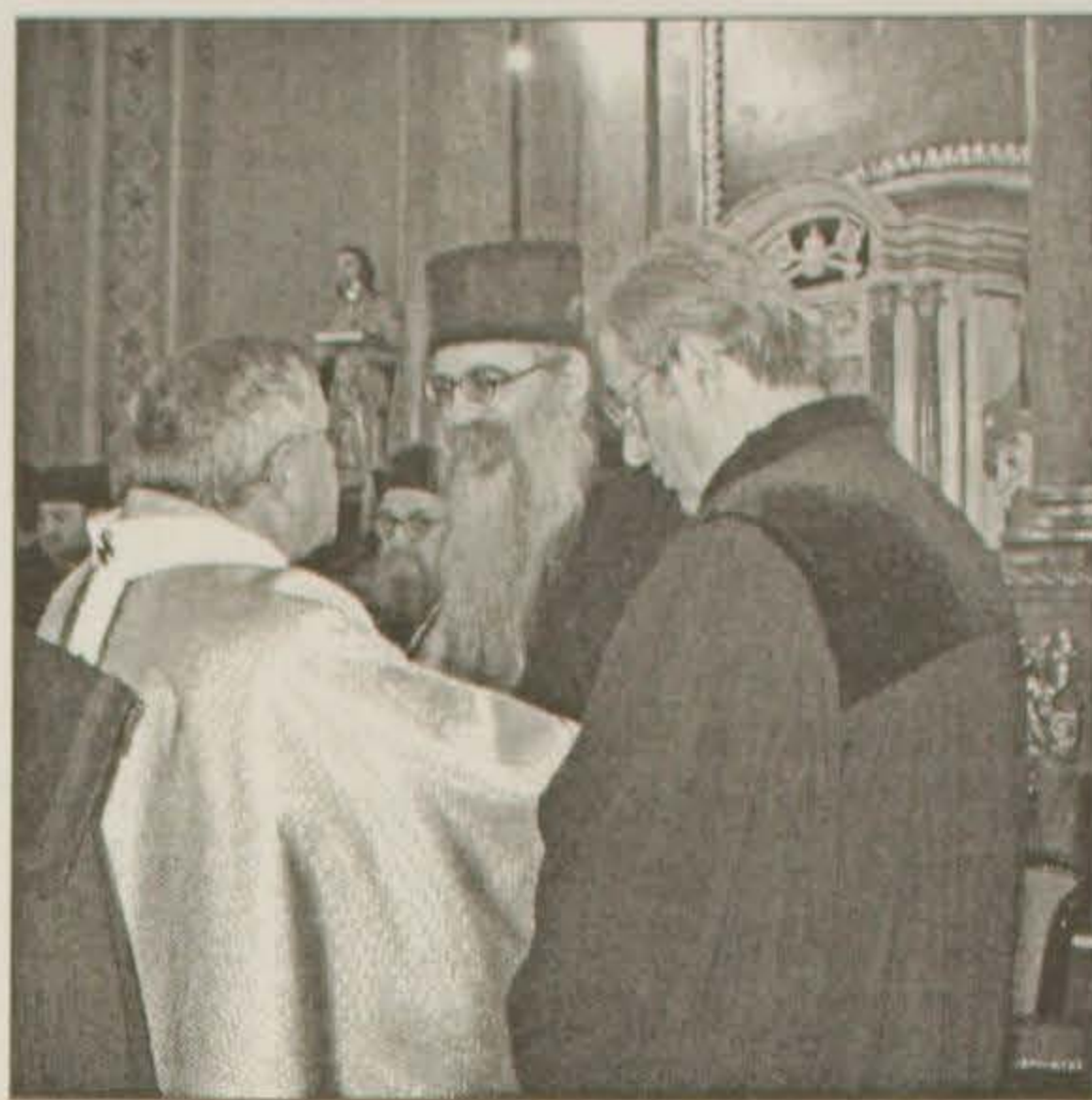
Molitvena osmina za jedinstvo kršćana u Subotici se već tridesetak godina održava zajedničkim okupljanjem vjernika kršćanskih crkava u osam subotičkih crkava - u pet katoličkih te u pravoslavnoj, evangeličkoj i reformiranoj crkvi. U ovogodišnjem molitvenom hođu za jedinstvo kršćana valja spomenuti da je u nedjelju, 23. siječnja, u pravoslavnom hramu sudjelovao u molitvi i subotički biskup **mons. Ivan Péntzes** koji se na kraju bogoslužja Večernje obratio okupljenim vjernicima. U petak je arhijerejski namjesnik SPC, **o. Miodrag** u pratnji đakona **Aleksandra** sudjelovao na molitvi u subotičkoj crkvi sv. Roka. On je na kraju Euharistijskog slavlja pozdravio okupljene kršćane različitih Crkava i podijelio im blagoslov.

U ponedjeljak su se svi biskupi Međunarodne biskupske konferencije zajedno s apostolskim nuncijem **mons. Eugeniom Sbarbarom** okupili na molitvu za jedinstvo u subotičkoj franjevačkoj crkvi. Molitvu su predvodili nadbiskup **Hočevar** i biskup **Péntzes** pred izloženim Presvetim oltarskim sakramentom.

Molitvena osmina svake godine završava na blagdan Obraćanja sv. Pavla, 25. siječnja, svečanom biskupskom sv. misom u katedrali - bazilici sv. Terezije, budući da toga dana Subotička biskupija slavi i svog nebeskog zaštitnika sv. Pavla.

Ove godine svečanu biskupsku misu predvodio je predsjednik Međunarodne biskupske konferencije nadbiskup **Stanislav Hočevar**. Suslavitelji u ovoj Euharistiji bili su pred-

sjednik COMECE-a **mons. Josef Homayer**, subotički biskup **mons. Ivan Péntzes**, barski nadbiskup **mons. Zef Gaši**, kotorski biskup **mons. Ilija Janjić**, pomoćni biskup đakovački i srijemski i vikar za Srijem **mons. Đuro Gašparović**, zrenjaninski

biskup **mons. Laszló Huzsvár**, i apostolski egzarh za vjernike grkokatolike u Srbiji i Crnoj Gori **Đuro Džudžar**. Uz biskupe je sudjelovalo i dvadesetak svećenika. Ovom slavlju nazočili su i predstavnici kršćanskih Crkava Vojvodine episkop bački **Irinej**, s još petoricom subotičkih paroha odnosno đakona, **Imre Čete Semeši**, biskup Reformirane kršćanske crkve kao i subotički pastor iste Crkve te **Arpad Dolinski**, superintendent Evangeličke crkve. Na ovoj sv. misi bili su prisutni i generalni konzuli Hrvatske i Mađarske, gradonačelnik Subotice **Géza Kucsera** kao i predstavnici Ministarstva vanjskih poslova i Hrvatskog sabora, koji su toga dana bili u posjetu Subotici. Na misi je sudjelovao i lijepi broj vjernika kako katolika tako i drugih kršćana grada.

Prigodne propovijedi održali su biskupi **Hočevar**, na hrvatskom, i **Hužvar**, na mađarskom jeziku, a na kraju mise s nekoliko riječi obratili su se prisutnima i podijelili svoj blagoslov prema svom obredu i biskupi sestrinskih kršćanskih Crkava, nakon čega je uslijedio svečani biskupski blagoslov svih prisutnih katoličkih biskupa.

Andrija Anišić

XIII. PLENARNO ZASJEDANJE BISKUPSKJE KONFERENCIJE SCG SUBOTICA, 24.- 25. SIJEČANJ 2005.

PRIOPĆENJE ZA JAVNOST

XIII. plenarno zasjedanje Biskupske konferencije Srbije i Crne Gore održano je u Subotici od 24. do 25. siječnja 2005. Ovo zasjedanje označavala je nova činjenica da je Sveta Stolica dekretom broj 1204/2004. a od 22. prosinca 2004. proširila Biskupsku konferenciju i na Makedoniju te odredila njezino novo ime Međunarodna biskupska konferencija Sv. Ćirila i Metoda. Sjedište konferencije ostaje u Beogradu.

Prisutni biskupi su s radošću pozdravili mogućnost zajedničkih pastoralnih nastojanja s biskupima Makedonije i poduzeli korake kako bi se stvaralo što autentičnije zajedništvo.

Prema predviđenom dnevnom redu saslušane su sve informacije biskupa sudionika na različitim međunarodnim, crkvenim i ostalim skupovima te su uzeli na znanje informacije i pozive iz središta sveopće Crkve i iz različitih mjesnih Crkava i dogovorili se o načinu i o sadržajima u sudjelovanju.

KONFERENCIJA ZA NOVINARE

Najviše pažnje posvetili su: proučavanju stanja u Crkvi, ekumeni i društvu; pripremanju mladih na hodočašće u Köln povodom XX. Svjetskog dana mladih; radu vijeća Biskupske konferencije i poslanju malog sjemeništa, a naročito slavljenju Godine Euharistije, koja bi trebala kulminirati Euharistijskim kongresom i Biskupskom sinodom u Rimu listopada 2005. Biskupi su proučili cjelovit plan za slavljenje Godine Euharistije na različitim razinama i posebnom brigom predvidjeli zajedničke duhovne vježbe za sve svećenike i biskupe u duhu euharistijske ekleziologije, kao i euharistijski kongres na kome će sudjelovati i prefekt Kongregacije za nauk vjere Joseph kardinal Ratzinger. Pozivajući svećenike na punu ljubav prema tom najuzvišenijem otajstvu očekuju i od svih vjernika da cjelovitom sviješću prionu tolikom bogatstvu istine i ljubavi koja zrači iz tog Dara Crkve.

Razmatranje ove velike tajne nadahnjivalo je biskupe da pozovu sve vjernike da ustrajnošću i zalaganjem u svojim zajednicama i u čitavom društvu svjedoče svoj katolički identitet i ne daju se uplašiti poteškoćama, kako bi mogli pridonijeti cjelovitom iscjeljenju rana prošlosti i pravom pomirenju različitosti u našem svakidašnjem životu. Znajući da mogu vjernošću svome pozivu i dinamičnošću u poslanju probuditi novu nadu u Crkvi i društvu, posvetili su pažnju različitim radnim tijelima u Crkvi da bi postala animirajuće i nadahnjujuće oruđe u švome spasenjskom poslanju.

Zato su s još većom radošću susreli biskupe svih kršćanskih Crkava u Vojvodini kao i predsjednika COMECE (Komisija biskupa država članica EU) njemačkog biskupa mons. Josepha Homeyera i time na očitiji način slavili molitvenu osminu za jedinstvo kršćana.

Boraveći u Subotici mogli su se upoznati s različitim crkvenim i građanskim ustanovama i susresti se s njihovim predstavnicima i tako podržati proces suradnje. Slaveći blagdan Obraćanja Sv. Pavla, na poseban način su se molili da Subotička biskupija pod njegovom zaštitom ispuni svoje poslanje. Bolesnim i umirovljenim biskupima poslali su pozdrave zajedništva. Svetom Ocu Ivanu Pavlu II. su se zahvalili telegramom za stalnu brigu za ovu mjesnu Crkvu i za njegovo veliko nastojanje za jedinstvo kršćana, za toliku solidarnost sa postradalim narodima Jugoistoka Azije i naročito za njegovo nastojanje oko cjelovitog mira u svijetu.

Subotica, 25. 01. 2005.

**MEĐUNARODNA BISKUPSKA KONFERENCIJA
SV. ĆIRILA I METODA**

U Katoličkom krugu u Subotici održan je 25. siječnja susret novinara subotičkih medija koji je priredio Katolički institut za kulturu, povijest i duhovnost "Ivan Antunović" u povodu blagdana Sv. Franje Saleškog, zaštitnika novinara. Bila je to ujedno i konferencija za novinare prigodom održavanja redovitog zasjedanja Međunarodne biskupske konferencije "Sv. Ćirila i Metoda".

Na početku susreta sve okupljene novinare pozdravio je predsjedavajući Instituta **dr. Andrija Kopilović** zahvaljujući svima što su se odazvali na ovaj poziv kojim se nastavlja tradicija druženja novinara koji u povodu blagdana njihovog zaštitnika organizira taj Institut. On je zatim predao riječ **mons. Stanislavu Hočevaru**, nadbiskupu i metropoliti beogradskom. Na početku svog izlaganja nadbiskup Hočevar čestitao je novinarima njihov blagdan i zahvalio im na svakom objektivnom izvješćivanju iz života Crkve. On je obavijestio prisutne novinare da Biskupska konferencija Srbije i Crne Gore od 22. prosinca prošle godine nosi ime "Međunarodna biskupska konferencija sv. Ćirila i Metoda" sa sjedištem u Beogradu. Novo ime je dobila zbog uključivanja katoličkog biskupa Makedonije u tu biskupsku konferenciju. Budući da je svima podijeljeno priopćenje za javnost sa spomenutog zasjedanja, nadbiskup nije posebno govorio o sadržaju rada Biskupske konferencije. Istaknuo je jedino da je sadržaj zasjedanja bio vrlo bogat s posebnim naglaskom na Godinu Euharistije koja traje. U povodu te godine bit će priređeni tijekom godine različiti sadržaji među kojima i posjet kardinala **Josefa Ratzingera**, prefekta Kongregacije za nauk vjere. Biskupska konferencija posvetila je i posebnu pozornost žrtvama Tsunamija. O poduzetim akcijama govorili su direktor Caritasa Srbije i Crne Gore **Vladislav Varga** i direktor Caritasa Subotičke biskupije **István Dobai**. Na području svih biskupija te Biskupske konferencije bit će posebno skupljanje novca za žrtve tsunamija, a bit će priređena i posebna sakupljanja tijekom Korizme, kao i skupljanja koja će provoditi djeca od kuće do kuće.

U nastavku ovoga susreta nadbiskup Hočevar upozorio je na dragocjenu poruku **pape Ivana Pavla II.** u povodu Međunarodnog dana mira u kojem je pozvao sve ljude dobre volje da nastoje dobrim pobijediti rašireno zlo u svijetu. U razgovoru su se novinari zanimali ima li Katolička crkva problema sa svojim djelovanjem na ovim prostorima, kakvi su pomaci u odnosima s drugim Crkvama te o konkretnom os-

Događanja u Subotičkoj biskupiji

tvarivanju akcije pomoći žrtvama tsunamija. Nadbiskup je rekao da u svom pastoralnom djelovanju Katolička crkva nema osobitih poteškoća, a ako se koja poteškoća i pojavi rješava se zajedničkim razgovorom s odgovornima u nadležnoj vlasti. Istaknuo je pozitivne pomake na ekumenskom planu što doprinosi poboljšanju suživota pripadnika različitih vjeroispovijesti i različitih naroda na tim prostorima.

Svim novinarima Izdavački odjel Instituta darovao je ovogodišnju *Subotičku Danicu*, kalendare s oltarima subotičkih crkava i najnoviji broj *Zvonika*. Za sve okupljene priređen je potom domjenak.

Andrija Anišić

DUHOVNA OBNOVA SVEĆENIKA

U somborskom karmelićanskom samostanu održana je u utorak, 8. veljače duhovna obnova svećenika Subotičke biskupije pod okriljem Sluge Božjega o. **Gerarda Tome Stantića**. Na ovu predkorizmenu duhovnu obnovu svećenici ove biskupije okupljaju se od godine Velikog jubileja. Ove godine ona je održana i u znaku jubileja 100. obljetnice somborskog Karmela. Na obnovu se okupilo pedesetak svećenika na čelu s biskupom **mons. Ivanom Péntesom**.

Obnova je započela u crkvi molitvom Trećega časa a potom su svećenici po jezičnim skupinama slušali prigodna predavanja o Euharistiji na temelju dokumenta Kongregacije za božanski kult i disciplinu sakramenata "Godina Euharistije - sugestije i prijedlozi". Iscrpno predavanje na hrvatskom jeziku održao je karmelićanin o. **Dario Tokić** a na mađarskom jeziku o. **Bernardin Vismeg**, prior somborskog karmelićanskog samostana. Poslije predavanja bilo je Euharistijsko klanjanje i prigoda za osobnu ispovijed. Vrhunac duhovne obnove bilo je Euharistijsko slavlje koje je predvodio biskup Péntes u zajedništvu s okupljenim svećenicima i redovnicima, među kojima je bio i provincijal mađarskih verbita o. **Ladislav Németh**, rodом iz Bačke. Liturgijom je ravnao o. **Mato Miloš** a prigodnu propovijed održao je biskup Péntes koji je naglasio kako Sv. Otac nije proglasio Godinu Euharistije zato što vjernici ne cijene Euharistiju nego da bi je cijenili više te iz tog izvora i vrhunca kršćanskog života crpili snagu za svoj kršćanski život i poslanje te donosili još više plodova toliko potrebnih Crkvi trećega tisućljeća. On je svojim svećenicima u tom

smislu rekao: "Vi ste dobri svećenici, ali možete biti još bolji; vi se međusobno poštujete i surađujete, ali možete to činiti s još više ljubavi i još savršenije; vaš odnos prema meni kao ordinariju je dobar, što ne znači da ne može biti još bolji... Neka nam ova Godina Euharistije pomogne da u svemu još više napredujemo prema Isusovoj želji: Budite dakle savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski."

Po završetku sv. mise svi se okupili na grobu SB o. **Gerarda Tome Stantića** gdje je biskup predmolio molitve za njegovo proglašenje blaženim te njegovu zagovoru preporučio potrebe biskupije i osobne potrebe svih okupljenih svećenika i redovnika.

Svećenici su završili ovaj dan svoje predkorizmene duhovne obnove bratskim agapeom. /A. A./

SVJETSKA MOLITVENA OSMINA U ODŽACIMA I SELENČI

I ove su se godine kršćani, među kojima su bili rimokatolici, grkokatolici, pravoslavci, evangelici, iz Odžaka, Ruskog Krstura, Lalića, Selenče i Bođana, predvođeni svojim duhovnim pastirima, uključili u Svjetsku molitvenu osminu za jedinstvo. Ove godine je to ipak bilo osobito.

Prvo smo se u nedjelju, 23. siječnja u 17 sati, sabrali u Srpsko-pravoslavnoj crkvi u Odžacima na molitvi Večernje, a zatim smo se spustili u "čeliju" i tamo održali tribinu na temu "Krist jedini temelj Crkve". Na toj tribini govorili su o. **Goran Artukov**, paroh odžački, o. **Jakob Pfeifer**, župnik odžačko-apatinski i o. **Milan**, paroh ratkovački.

U ponedjeljak, 24. siječnja u 18 sati, na poziv župnika iz Selenče o. **Marjana** sudjelovali smo na "Službi Riječi". Vjernici, a napose pjevači, lijepo su se angažirali. U Službi Riječi sudjelovali su farar Evangeličke crkve **Vladimir Valent**, o. **Radovan** iz Ruskog Krstura, župnik **Jakob Pfeifer** koji je održao homiliju i župnik domaćin **Marjan Dej**.

U utorak, 25. siječnja u 18 sati, na blagdan Obraćenja svetoga Pavla apostola, zaštitnika naše biskupije, bio je i završetak SMO. Svečani završetak bio je u rimokatoličkoj crkvi svetog Mihaela u Odžacima. Na svečanu Euharistiju, koja je započela svečanom ulaznom procesijom, došli su vjernici iz različitih mjesta. Iz Ruskog Krstura došao je zbor mladih koji je pjevao za vrijeme mise, o. **Vladislav Rac** iz Kucure i o. **Radovan** iz Ruskog Krstura te Male Sestre; iz Lalića su došli vjernici sa svojom fararkom **Verom Batori**; iz Selenče katolici i evangelici i župnik **Marjan**, zatim iz Bođana i svakako, domaći vjernici Odžaćani među kojima su pravoslavni vjernici predvođeni o. **Goranom** i o. **Milanom** iz

Ratkova, te katolici i evangelici. Propovijedao je domaći župnik Jakob Pfeifer, a na kraju, prije zajedničkog blagoslova prisutnih duhovnih pastira, prisutnima su riječi pozdrava uputili u ime SPC o. Goran, u ime Evangeličke crkve fararka Vera, a u ime grkokatolika, koji su donijeli pozdrav i blagoslov i svoga egzarha **Đure Džudžara**, biskupa grkokatoličkog egzarhata u SCG, pozdravio je o. Vladislav Rac iz Kucure.

Druženje je nastavljeno radosnim bratskim agapeom u župskom domu. /Zv/

ZLATNOM KRUNICOM DO MIRA

Već je desetogodišnja tradicija u župi Marija Majka Crkve, u Subotici, da se od 1. siječnja do Svijećnice vjernici okupljaju po kućama moleći tzv. Zlatnu krunicu, to jest krunicu Sedam radosti Blažene Djevice Marije. I ove godine je svaku večer u župi preko dvjesto pedeset molitelja u dvanaest grupa molilo zajedno za mir, ponajprije u obiteljima, za obnovu obiteljskog života, za mir i slogu u župnoj zajednici, za Biskupiju, za jedinstvo kršćana i mir u svijetu. Osobito je dojmljivo što se u predmoljenje otajstava uključuju i najmanji koji uistinu hvale Gospodina "iz usta male djece". Za obnovu ove pobožnosti osobito je zaslužna **s. Eleonora Merković**, koja svaku večer posjećuje molitvene grupe. Svečani je završetak navečer 1. veljače. Već u 18,00 sati počinje ispovijed svih molitelja. Nakon toga slijedi zajednička molitva krunice i svečana misa. U ovogodišnjoj homiliji župnik je osobito ukazao na moć zajedničke molitve i na najdublji temelj međusobne povezanosti, a to je presveta Euharistija. Ovaj način molitve je za ovu župu postao velikim

izvorom milosti i svojevrсна godišnja duhovna obnova. Vrijedna je divljenja činjenica da većina grupa moli upravo u "najudarnije" vrijeme, u vrijeme tv dnevnika! Utemeljena je nada da će ova pobožnost u ovoj župi živjeti i dalje. /Zv/

Zdravo Marijo, milosti puna...

Tekom mjeseca siječnja, svake večeri, vjernici župe "Marija Majka Crkve" okupljali su se i s radošću pozdravljali i molili zajedno Zlatnu krunicu. /opširnije je u prethodnoj vijesti/

U ovu duhovnost bilo je uključeno oko 250 vjernika raspoređenih u 12 grupa. Nositelji molitve većinom su stariji ljudi ali se s radošću možemo pohvaliti podmlatkom (2 dječje grupe). Kraj ovogodišnje molitve svečano je obilježen 1. veljače na župi u Alesandrovu dječjom molitvom Zlatne krunice i svetom misom koju je predvodio župnik **dr. Andrija Kopilović**, i sam sudionik ove duhovnosti.

Željela bih vam s ponosom predstaviti grupu od tridesetak molitelja, među kojima sam bila i ja. Naša grupa nije ni najmanja ni najveća ali se ipak razlikuje od ostalih. kao i prethodnih godina, nakon zadnje molitve, 31. siječnja priredili smo i "malo kućno prelo". Bio je tu dobro poznati miris fanaka naših majki i ukus domaćeg pekmeza, kobasice i rakije, uz dobro raspoloženje i duhovnu obnovljenost. Poslovi su, kao i ranije, bili raspoređeni među moliteljima tako da je svatko bio uključen. Ove su godine, na radost svima, fanke ispekle teta Valerka, snaš Đula i teta Matilka. Prije par godina bio je organiziran izbor za najlipču prelju, prijave su bile otvorene za moliteljice starije od 50 godina. A ove godine prelo je obilježila ukusna torta ukrašena očenašima koju je ispekla teta Slavica. Nakon zakuske uslijedilo je "gombocanje" na snijegu pošto se grupa znatno podmladila.

Običaji, a pogotovo ovako lijepi običaji molitve i prela ne smiju se ugasiti. Oni će živjeti sve dok ljudska srca budu gorjela u vatri molitve, potrebe za Gospinom pomoći i Božjim blagoslovom. Bez iskrene molitve nestat će običaja, a što je još bitnije, smanjit će se broj dobrih, radosnih, duhovno osnaženih i nasmijanih ljudi.

Neka još puno večeri započne riječima "Zdravo Marijo, milosti puna..."

Nevena Mlinko

EUHARISTIJSKA POBOŽNOST PO ŠOROVIMA SALAŠA

Na teritoriju župe Marije Majke Crkve, kao i u drugim župama, omiljena je pobožnost Križnog puta. No, kako ova župa ima i dio župljana po salašima, oni ne mogu dnevno dolaziti u crkvu na pobožnost i razmatranje. Stoga je već godinama uređeno tako da župnik ide u "Šorove salaša" na pobožnost i razmatranje. Tako se četvrtkom sastaju vjernici na Senčanskom putu, petkom na Čantavirskom putu, a subotom u naselju "Šišćak". Obavi se Križni put, održi razmatranje, a ove godine i Euharistijsko klanjanje. Teme su prilagođene Godini Euharistije i vjernicima je omogućeno da u posebnom štovanju Presvete Euharistije dobiju i potpuni oprost. Teme su ove godine: 1. Sveta misa - događaj spasenja, 2. Služba Riječi u misi, 3. Žrtveni dio mise, 4. Pričest, 5. Zajedništvo i poslanje snagom svete mise. Srijedom se sastajemo svi u crkvi na korizmenoj propovijedi i svečanom križnom putu.

K. A.

DEVETNICA GOSPI LURDSKOJ I STEPINČEVO U FRANJEVAČKOJ CRKVI

Tradicionalna i vrlo popularna devetnica Gospi Lurdskoj u subotičkoj franjevačkoj crkvi održana je od 2. do 11. veljače uz prisustvo velikog broja vjernika. Oni su se svakoga dana usprkos velikoj hladnoći već od 17 sati okupljali na molitvu krunice a zatim je od 17,30 sv. misu služio ovogodišnji propovjednik o. **Ivan Vinkov**, isusovac iz Beograda. Nadahnutim propovjedima o. Ivan je privlačio velik broj vjernika ne samo na sv. misu već i na duhovne razgovore tijekom devetnice.

I ove je godine pred kraj devetnice, 10. veljače, proslavljen blagdan blaženoga Alojzija Stepinca svečanom sv. misom koju je predvodio biskupov tajnik i naslovni opat **Slavko Večerin** uz koncelebraciju braće franjevaca i desetak subotičkih svećenika. Propovjednik je podsjetio na misao

blaženika koji je još 1937. godine rekao da "ni jedna dobra stvar ne ide bez poteškoća" i nju posadašnjio rekavši kako "još ima marljivih ljudi koji žele raditi na dobro svih i oni nastavljaju ono što su naši preci započeli". Upozorio je nadalje da je čovjek dostojan da se zove čovjek ako tamo gdje živi gradi pravednost a pravednosti nema bez soli-

darnosti. U nastavku je naglasio da vjeru ne smijemo svesti samo na privatnu pobožnost, "ona mora biti život, sol i svjetlo, treba postati vjerom koja rađa djela, a ta se vjera po plodovima poznaje. To je vjera koja govori, vjera koja čini dobro, vjera koja se hrani mudrošću, kojom se drugi hrane, ... vjera bez interesa". Poput kardinala Stepinca i mi danas imamo razloga založiti se za pravednu stvar.

Posebno svečani ugođaj dali su i ove godine združeni zborovi "Collegium Musicum Catholicum", župa sv. Roka i Marija Majka Crkve pod ravnanjem i uz orguljsku pratnju **Miroslava Stantića**. Psalam i Slavu su posebno lijepo otpjevali **Marija Jaramazović** i **Petar Kopunović**. Dirljivu molitvu vjernika otpjevao je Petar, inače student solo pjevanja, na čije je zazive odgovarao zbor.

Na kraju sv. mise vjernici su imali prigodu poljupcem počastiti moći blaženog kardinala koje je zagrebački kardinal **Josip Bozanić** darovao marijanskom svetištu na Bunariću.

Katarina Čeliković

DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA

Prisutnost Kristove ljubavi u čovječanstvu

I ove je godine u sklopu devetnice Gospi Lurdske na svećenicu posebno svečano i pobožno proslavljen Dan posvećenog života u franjevačkoj crkvi u Subotici. Svečano euharistijsko slavlje predslavio je biskup subotički **mons. Ivan Péntzes** uz asistenciju nekoliko svećenika. Misno slavlje započelo je u kapelici Crne Gospe blagoslovom svijeća. Precesija na čelu s križem, u kojoj su bile redovnice s upaljenim svijećama, krenula je iz kapele i svečano ušla u crkvu.

U pozdravnom govoru biskup je naglasio važnost posvećenog života i čestitao svim redovnicima i redovnicama

njihov dan. Prigodnu propovijed imao je o. **Ivan Vinkov**, isusovac iz Beograda koji je istaknuo važnost poziva u Crkvi i pozvao prisutne na molitvu za duhovna zvanja.

S. Silvana Milan

ŽEDNIČANI ČESTITALI DOKTORAT

Nakon sv. mise koju je služio čest i drag gost žedničkim vjernicima **dr. Andrija Kopilović**, župljani ove župe sa župnikom **Željkom** čestitali su mu postignut doktorat teologije na posebno svečan način. Pozdravni govor pročitala je **Maja Poljaković**, a zatim je naša umjetnica, sada varošćanka, **Ana Milodanović** predala sliku u tehnici slame na kojoj je motiv Posljednje večere. I njena sestra **Đula**, također rodom iz Žednika, napisala je kraljičku pismu koju su otpjevale žedničke "kraljice". Mali **Ante** je predao cvijeće a obitelj **Ljubice Fabijan** vezenu sliku (lik Majke Božje).

Na ovaj smo način željeli zahvaliti i čestitati svećeniku koji nije žalio truda kada je trebalo doći k nama ili podržati naš rad na svim poljima života.

Kata M. O.

BOGAT KORIZMENI PROGRAM U ZNAKU STOLJETNICE KARMELA

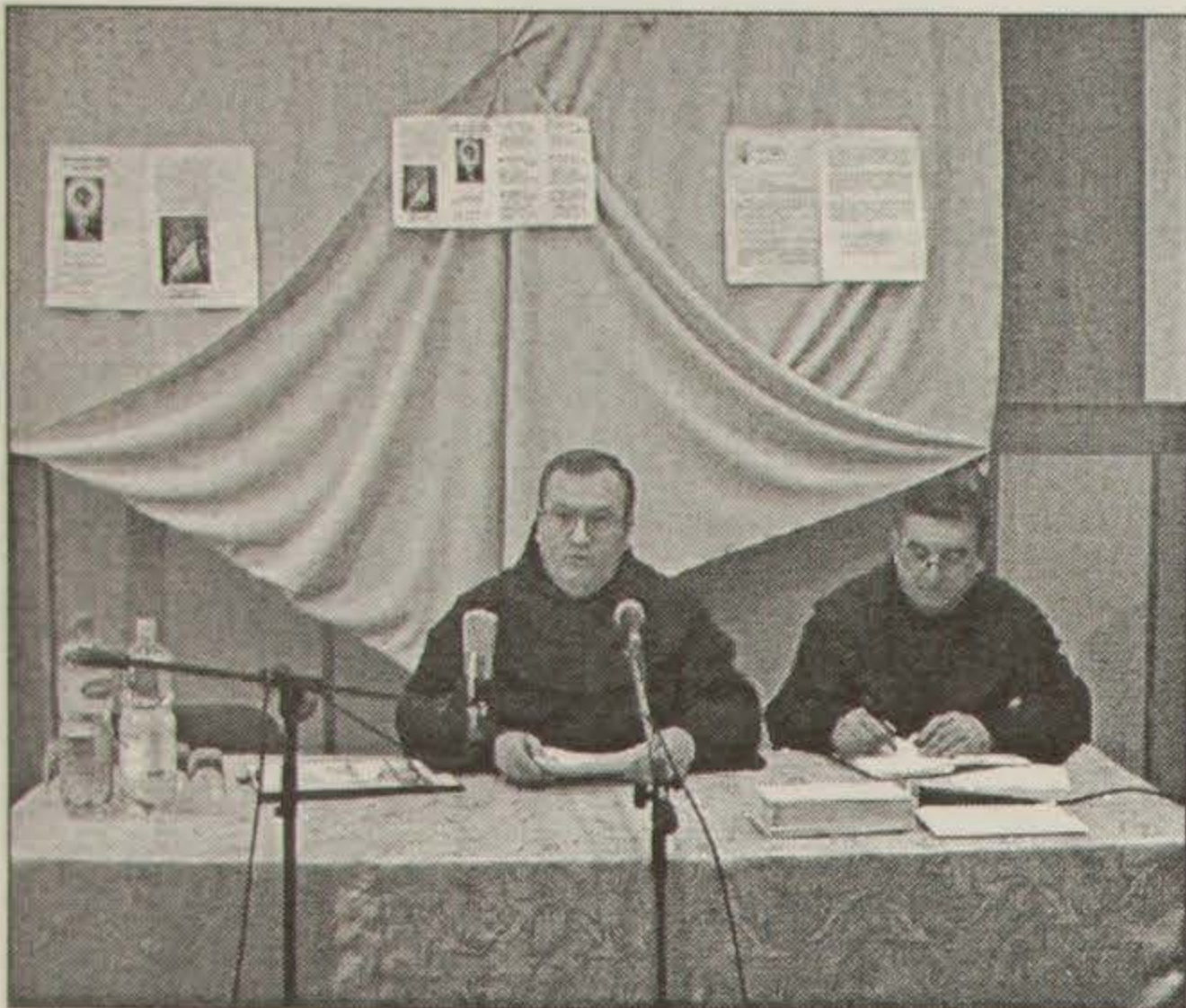
Hrvatska karmelska provincija sv. o. Josipa i njezin samostan u Somboru u sklopu jubileja stogodišnjice Karmela u Somboru organizirali su niz duhovnih ponuda tijekom ovogodišnje korizme.

Svih pet katoličkih svećenika koji djeluju u gradu Somboru potpisali su zajedničko pastoralno pismo somborskim vjernicima u kojima ih obavještavaju o duhovnim sadržajima kroz korizmeno vrijeme i pozivaju na sudjelovanje u njima. Župnici **Josip Pekanović** i **Lazar Novaković**, kapelan **Károly Szabadi** te karmelićani o. **Bernardin Vismeg** i o. **Mato Miloš** izrazili su u Pismu želju da ova korizma u jubilarnoj stotoj obljetnici Karmela u Somboru, u Godini Euharistije, bude "prolaz Gospodnji kroz naš grad i somborske salaše".

U sklopu toga programa na prvu korizmenu nedjelju, 13. veljače u 15 sati, predvodio je pobožnost križnoga puta i svetu misu te održao korizmenu propovijed o. **Jure Zečević**, karmelićanin iz Zagreba. U nedjelju navečer, u 19 sati on je održao dijaloški susret sa somborskom mladeži.

U ponedjeljak, 14. veljače, u Hrvatskom domu u Somboru održana je duhovna tribina na temu "Iskustvo prisutnoga Boga", koju je izložio dr. o. **Jure Zečević**, OCD. Povijest odnosa između čovjeka i Boga, rekao je dr. Zečević, poznaje doduše nietscheanski trijumf čovjeka nad "mrtvim Bogom", poznaje vrijeme ateizma i "humanizma bez Boga", no pokušaj amputiranja transcendencije i htijenje da čovjek

bude dostatan sam sebi nisu izdržali. Razboženi i razduhovljeni čovjek, prošavši kroz ludilo dva svjetska rata i mnogovrsna otuđenja, postupno ponovno počinje priznavati da je sam sebi nedostatan. Upućenost čovjeka na Božansku duhovnu stvarnost pokazala se još jednom

kao čovjekova neporeciva potreba, samo što je čovjek sada, mnogi- ma se čini, još udaljeniji od nje, nego li u vrijeme bogonalaženja posredstvom Crkve. Postnietscheovski nedostatak prezrene i obezvrijeđene bogoorijentiranosti i religioznosti, njegovanih u zane- marenim tradicionalnim crkvenostima, danas se epidemijski pokuša- va nadomjestiti ezoterijskim ponudama i New-ageovskim fluidnim duhovnostima, prožetim trgovačko-potrošačkim i marketinškim ele- mentima, uočio je dr. Zečević. On se složio da se današnje vrijeme u udređenom smislu može okarakterizirati kao "postateističko", ali to još ne znači da će suvremeni čovjek u svome bogotraženju samim time naći put natrag k Crkvi i da će se moći zadovoljiti samo njezi- nim religiozno-masovnim i formalnim pobožničkim praksama. U tome kontekstu osobno iskustvo ne umišljenoga nego egzistentno- ga, stvarnoga i živoga Boga, pokazuje se kao najviši domet čov- jekovoga ukupnoga rasta i duhovnoga dozrijevanja. Osobitu pažnju predavač je posvetio zamjećivanju prisutnoga Boga kao Stvoritelja u stvorenju, ilustrirajući to iskustvo primjerima iz Biblije, iz crkvenih otaca i iz poezije. Citirao je među ostalim pjesmu A. B. Šimića "Nađeni Bog" i stihove Vjekoslava Majera u kojima se prepoznaje da se sve što postoji u svojim skrovitim dubinama korijeni u Bogu. Božanska duhovna i tjelesnom oku nevidljiva stvarnost nedvojbeno je prisutna, no do kojeg ćemo je stupnja i intenziteta prepoznavati ovisi i o tome do kojega smo stupnja progledali očima duha i očima vjere, zaključio je predavač. U raspravi nakon predavanja prisutni su pokazali zanimanje za načine i putove do sticanja iskustva Božje prisutnosti i iznosili svoja vlastita traženja i iskustva.

o. Mato Miloš, OCD

LJUBAV PREMA ŽRTVAMA TSUNAMIJA

I naša Biskupska konferencija kao i naša biskupija uključili su se u svjetsku humanitarnu akciju prikupljanja pomoći za žrtve prirodne katastrofe izazvane zemljotresom i plimskim valom "tsunamijem" u jugoistočnoj Aziji. Prema izvješću direktora Caritasa Subotičke biskupije **preč. Istvána Dobai**, naša biskupija je u crkvama skupila više od 700.000 dinara. Taj novac već je stigao do onih kojima je namijenjen. Nema još izvješća o uplatama na račune Caritasa Srbije i Crne Gore. On zahvaljuje svima koji su na ovaj način očitovali djelotvornu ljubav za braću i sestre u potrebi.

Tijekom korizme Caritas organizira skupljanje na istu nakanu među djecom. Djeca će kroz korizmu stavljati svoje darove u kutijice (kasice) koje su napravljene specijalno za tu zgodu. Ovo skupljanje namijenjeno je za djecu siročad koja su također žrtve "tsunamija".

IN MEMORIAM

+ S. Marija Ivana Cvijin

U večernjim satima 3. veljače ove godine u 82. godini života i 62. godini redovničkih zavjeta, u Subotici je preminula Marija Cvijin, s. Ivana, iz Družbe sestara Naše Gospe. Ona se s upaljenom svjetiljkom vjerne ljubavi pojavila pred licem svoga nebeskog Zaručnika kojemu je bila okrenuta cijeli svoj zemaljski vijek, a osobito zadnjih šest desetljeća provedenih u samostanu.

Svetu misu zadušnicu i sprovodne obrede predvodio je 5. veljače u kapelici na Bajskom groblju u Subotici biskup János Péntes u koncelebraciji s dvanaesticom svećenika, u nazočnosti pokojničkih susestara iz Subotice i Zagreba, redovnica drugih redovničkih zajednica, te rodbine i prijatelja.

U svojoj homiliji na zadušnici katedralni župnik preč. Stjepan Beretić je zahvalio Bogu za ljubav Marka Cvijina i njegove supruge Marije koji su na svijet donijeli dvanaestero djece a Bog je izabrao njihove dvije kćeri u redovnički stalež: Mariju, s. Ivanu i njenu sestru, s. Ljiljanu, članicu zajednice sestara Kćeri milosrđa. Također je u ime Pastoralnog vijeća župe sv. Terezije zahvalio za deset godina službe s. Ivane u katedralnoj sakristiji, te za njenu prisutnost u vrijeme gradnje Svećeničkog doma u Subotici te službu starim i nemoćnim svećenicima kada su se oni u tom Domu naselili. Osim toga s. Ivana je radila u biskupijskom uredu za tiskanje, bila u službi pisane riječi, u katehetskima izdanjima Subotičke biskupije. Od 1984. brinula se za biskupijski muzej u kojemu su bili izloženi specifični predmeti od slame izrađeni za proslavu žetvenih svečanosti, "dužijance".

S. Ivana je priređivala velike priredbe u Subotici: Kokićeve dane 1980, izložbu "Srce na dlanu" 1986., mnoštvo dužijanci, svećeničkih ređenja i mladih misa.

Nad otvorenim grobom o pokojničnom redovničkom životu govorila je vrhovna glavarica s. Nada Šestak. "S. Ivana je rođena 29. ožujka 1923. i krštena 31. ožujka iste godine u župnoj crkvi sv. Roka kao peto od dvanaestero djece bogoljubnih kršćanskih roditelja Marije i Marka Cvijina. Marija je kao petnaestogodišnja djevojčica otišla iz svoje brojne obitelji u redovničku obitelj, u Družbu bačkih siromašnih sestara Naše Gospe. U Novom Sadu je 1941. stekla diplomu učiteljice. Nakon redovničke formacije i s novim imenom - s. Ivana - položila je prve zavjete 15. kolovoza 1943. na svetkovinu Uznesenja Blažene Djevice Marije kojoj je s. Ivana bila odana, revno je životom častila i rado svoja hodočašća prikazivala za Družbu i nova zvanja. Nakon položenih zavjeta, pošla je u Sopot gdje su je poglavari poslali za učiteljicu. Bilo je to opasno, ratno vrijeme, kada je trebalo prihvatiti siromaštvo, glad, neizvjesnost, rizik, kojemu je s. Ivana često išla ususret znajući da Bog blagoslivlje svaki rizik u koji se zbog Njega ulazi.

S. Ivana je rado pripremala priredbe, u radu s djecom ali i prigodom proslava u sestraskoj zajednici. U njenom životu dolazila je do izražaja ljubav prema širenju pisane riječi dok je marljivo radila s knjigama u Kršćanskoj sadašnjosti u Zagrebu, i u knjižari "Tena" u biskupskom dvoru, približavajući vjerski tisak i dobro štivo ljudima u Subotici."

S. Nada je izrazila sućut njenim rođenim sestrama, časnoj sestri Ljiljani, Agnezi i Ivanki. Osobitu zahvalnost izrazila je sestrama u Biskupskom dvoru u Subotici koje su posljednjih godina i mjeseci pronalazile načina i ljubavi da s. Ivani budu blizu u njezinoj bolesti i patnji. Također je zahvalila svećenicima na pružanju duhovne okrepe.

S. Martina

PRELO KUPI SVAKI MU SE DIVI...

U Subotici, Somboru, okolnim mjestima, posvuda su se priređivala tijekom siječnja i veljače tradicionalna prela i pokladne zabave. Okupljalo se na njima i staro i mlado da uz šuštanje svile, zvuke tamburice, uz igru i zabavu ožive stari i još vrlo živ običaj, da budu zajedno u vremenu pred korizmu. O svim prelima i zabavama opširno je pisao tjednik Hrvatska riječ. Mi ćemo u kraćim crtama kroz Zvonik ispričati kako je to bilo, ali i dati na razmišljanje ne bi li ipak bilo vrijeme razmišljati i o jednom velikom, zajedničkom prelu, na primjer u Subotici. Mnogobrojni su primjeri da ima ljudi koji mogu doprinijeti svojim radom i ljubavlju da ulaznice budu dostupne što širem krugu ljudi a nebrojeno se puta čulo da "bi volili bit med svojim i zaigrati...". Nije uvijek najvažnija hrana jer se zabaviti može i u dobrom društvu, a u svemu je ipak najvažnije zajedništvo i svijest da si sa svojim narodom.

VELIKO PRELO U SUBOTICI

Velika dvorana Hrvatskog kulturnog centra "Bunjevačko kolo" bila je u subotu, 29. siječnja u znaku 126. tradicionalnog prela i 35 godina postojanja Bunjevačkog kola. Idilu zimske prelske noći dočarali su na pozornici članovi obitelji Piuković i majke s preslicama.

Mladi voditeljski sastav plijenio je šlingom, dostojanstvenim držanjem kao i obnovljeni folklorni ansambl čija igra i pjesma nikoga nije ostavila ravnodušnim. Tradicionalnu prelsku pismu "Kolo igra tamburica svira" otpjevala je **Antonija Piuković** a zatim se gostima obratio predsjednik Centra **Mirko Ostrogonac** rekavši: "U intimnom štimungu idilične noći zblizimo srca, otvorimo dušu za vesele zvuke tamburice, osjetimo toplinu i radost zajedništva". Po običaju, i ove se godine kao domaćin prela biranim riječima obratio gradonačelnik Subotice gđin **Géza Kuscera** i otvorio prelo. Među uvaženim gostima bili su katedralni župnik **mons. Stjepan Beretić**, duhovnik u sjemeništu Paulinum **mons. Marko Forgić**, s. **Eleonora Merković**, i mnogi drugi uglednici iz političkog i kulturnog života našeg i drugih naroda.

I na ovom su prelu izabrane "najlipče prelje": najlipša je **Jelena Letić**, prva pratilja je **Anica Čipak** a druga **Mirjana Prčić**. Njima je predsjednik Organizacijskog odbora udijelio rađene papuče i druge darove.

Proglašene su i najljepše prelske pisme pa je prva nagrada pripala **Lazaru Franciskoviću**, druga **Nedeljki Šarčević**, a treća **Stipanu Bašiću**.

Mladi pjevači podsjetili su svojim pjesmama prisutne na prošlogodišnji festival bunjevačkih pjesama, a za dobro raspoloženje i igru pobrinuli su se orkestri "Ravnica" iz Subotice i "Tamburaši za dušu" iz Županje.

Ni tombola nije izostala a dobro raspoloženje znak je da će prela i nagodinu biti. /Kata M. Ostrogonac /

BUNJEVAČKO-ŠOKAŠKO PRELO U SOMBORU

Somborski Hrvatski dom okupio je 5. veljače mnogobrojne bunjevačke i šokačke Hrvate koji su opravdali naziv prela te goste iz Hrvatske i Mađarske. U ime HKUD-a "Vladimir Nazor" riječi pozdrava je uputio predsjednik **Šima Raič** podsjetivši da je ova manifestacija stara koliko i društvo koje sljedeće godine slavi 70 godina svoga postojanja.

Uz tamburaše iz Sombora i Berega za zabavu se posebno pobrinuo gost večeri **Boris Čiro Gašparac** sa svojim tamburaškim sastavom "Estam" iz Slavonske Požege. Po prvi put u Somboru su nastupili i tamburaši HKPD "Tomislav" iz

Golubinaca te Folklorni odjel KUD "Željezničar" iz Osijeka.

Nije izostala bogata tombola ni vino iz "Erdutskih vinograda". /Zv/

Obiteljsko prelo u župi Isusova Uskrsnuća

Po treći put zaredom u Caritasovom je domu u subotu, 5. veljače, priređeno obiteljsko i župno prelo župe Isusova Uskrsnuća na koje se odazvalo stotinjak osoba od kojij je pola bilo djece.

U lijepo osmišljenom programu, da ne bude samo jela i pića, sudjelovala su i djeca svojim recitiranjem, skečevima. Nakon što su svi uz mlade tamburaše otpjevali "Kolo igra tamburica svira", slijedio je program u kojem je bilo i zabave i ige, nagradnih igara i večera. Nakon večere obvezni fanci! A 49-ero djece je dobilo "prelo", uz slatkiše dobili su i knjige iz Hrvatske. U tomboli, koja je bila uključena u simboličnu cijenu ulaznice, uživali su svi i budno pratili izvlačenje. Posebno dragi gosti, ali i domaćini bili su župnik **mons. Bela Stantić** i duhovnik u sjemeništu Paulinum **mons. Marko Forgić**.

Kako ovoj župi gravitira OŠ "Matko Vuković", pozvani su upravo djeca i roditelji koji su uključeni u župni i školski život. Bila je ovo prigoda da se svi podsjetu i svog doprinosa u upisu naše djece i na školski i župni vjeronauk, ali i u hrvatske odjele.

U svom pozdravnom govoru, organizator ovoga prela, Nena Tumbas je među ostalim rekla:

"Niste slučajno pozvani večeras ovamo. Pored toga što se susrećemo na svetoj misi, spona koja nas sve ovdje spaja su naša djeca koja, sva ovdje prisutna, ili pohađaju nastavu na našem maternjem hrvatskom jeziku ili su stariji razredi i pohađaju njegovanje maternjeg nam jezika.

Kad se malo osvrnemo oko sebe vidimo da je na prelu puno djece. Bogu hvala. Oni su naša budućnost. Kakvi će oni izići jednog dana zavisi od nas, kako ćemo ih mi usmjeriti i odgojiti. Zato vam kažem da nam je kao roditeljima to najveća zadaća koju

nam je Bog dao u ruke... Ima jedna mudra izreka koja kaže: Čovječanstvo se podijelilo u dva vremena, u prvom ljudi iščekuju Spasitelja, a drugo je ovo u kojem mi živimo i u kojem Spasitelj čeka nas pred svetohraništem da nam pomogne i da nam kaže što nam je činiti. /.../

Vi koji ste tu, upisali ste vašu djecu u hrvatski razred. Zato ih ima ove godine u Gatu u prvom razredu 18. Hvala svima koji su na bilo koji način doprinjeli da je to tako. Vi sad morate biti ti koji će svoje prijatelje, rođake uvjeriti da je to dobro i da su vaša djeca zadovoljna i sretna. To se vidi i po njima samima...

Ovo naše prelo je dokaz da možemo puno toga uz mala sredstva učiniti. Potrebno je samo otvoriti svoje srce, malo dobre volje, ne gledati uvijek materijalnu stranu, i malo zasukati rukave." /N. Tumbas/

POKLADNA ZABAVA U VAJSKOJ

Dobrotom vajštanskog župnika vlč. Josipa Kujundžića u vjeronaučnoj dvorani 5. veljače održana je pokladna zabava u organizaciji HKUPD "Dukat" Vajska-Bođani. Za ovu prigodu maskirani predsjednik "Dukata" Pavle Pejčić održao je propovijed u kojoj je pozdravio i goste iz Sonte a bila je to dobra prigoda za prvi kratki igrokaz novoformirane Dramske sekcije društva. A u nedjelju je održan i dječji maskenbal u župnom domu gdje su djeca sudjelovala u raznim igrama, u recitiranju, folkloru...

Ovo je okupljanje potvrdilo da su ljudi željni druženja i već planiraju ovu priredbu proširiti na općinu Bač. /Zv/

MASKENBAL U NOVOM SLANKAMENU

Hrvatsko kulturno-prosvjetno društvo "Stjepan Radić" priredilo je 5. veljače tradicionalni maskenbal u Hrvatskom domu u Slankamenu koji je nakon ratnih godina imao najveći broj sudionika. Skupu od oko 250 prisutnih obratio se predsjednik Društva Ivan Rukavina i pozdravio mnogobrojne goste. Iako se birala najljepša maska (bila je to maska "faraon"), ni jedno od 45-ero maskirane djece nije otišlo kući bez nagrade. /Zv/

MASKENBAL U PETROVARADINU

Srijemski Hrvati obnavljaju mnoge ratom prekinute priredbe a jedna od uspješnijih zasigurno je maskenbal koji je u Petrovaradinu održan u subotu, 5. veljače u organizaciji mladih.

Uz mlade iz Petrovaradina tu su se okupili i Novosađani ali je bilo i nekoliko gostiju iz Golubinaca. Veselje je usprkos velikoj hladnoći potrajalo do ranih jutarnjih sati. /Zv/

MAŠKARE U GOLUBINCIMA

Ova je manifestacija postala središnje mjesto okupljanja za srijemske Hrvate i po organizaciji jedna je od uspješnijih, svjedoče sudionici golubinačkih maskara. Zadovoljstvo nije krio predsjednik Društva Mato Groznica a ni Ilija Žarković koji je zaslužan za dobru konferansu odličnim voditeljima Aniti Kovačević i Damiru Čačiću. Iako je maski bilo mnogo, dah je oduzela rekonstruirana golubinačka svadba u izvođenju plesnog ansambla HKPD "Tomislav". I ovoga puta svojevrsan domaćin bio je župnik vlč. Jozo Duspara jer je u župnom domu priređen i prigodni domjenak. /Zv/

DEBO ČETRVTAK u DSHV-u

Posljednji četvrtak pred korizmu, poznatiji je pod nazivom "Debo četvrtak" jer se toga dana, po narodnoj tradiciji, treba devet puta jesti. Upravo na ovaj dan DSHV u Subotici priređuje druženje za članove i simpatizere uz krafne. Okupili su se i ove godine članovi ali i kolege iz drugih stranaka, simpatizeri. /Zv/

POKLADU U ODŽACIMA

U Odžacima se već tradicionalno, uz izvanredne prekide, na pokladnu nedjelju, u župnom domu upriličuju pokladne maskare. Uvjet za sudjelovanje je da se svatko maskira po svom izboru i ideji, svakako "pristojno", to vrijedi i za župnika, i svatko nešto doprinese u jelu i piću. Tako je bilo i ovaj puta; uz jelo, piće, šalu, glazbu i pjesmu, najvažnije je bilo veselo raspoloženje, smijeha do suza, dok smo se "prepoznavali" u neobičnim kostimima.

Ovaj kratki izvještaj ću zaključiti riječima pape Ivana XXIII. koji je na pitanje - Koliko ljudi radi u Vatikanu? - odgovorio: "Otprilike polovina".

ŠOKAČKO PRELO U BAČKOM BREGU

Nadbiskup Hočevar na proslavi blagdana sv. Ivana Bosca u Zagrebu

I ove godine, blagdan sv. Ivana Bosca svečano je proslavljen 31. siječnja u župi Marije Pomoćnice na zagrebačkoj Knežiji u kojoj djeluju salezijanci. Svečanu večernju misu u zajedništvu s nekoliko svećenika predslavio je beogradski nadbiskup i metropolita **mons. Stanislav Hočevar**.

Naši studenti Stanislav i Željka poslije mise pozdravili su svog metropolitu

či da je i on, kako je rekao, "duhovni sin sv. Ivana Bosca - salezijanac".

U propovijedi je mons. Stanislav Hočevar istaknuo kako nam je potrebno shvatiti što nam je činiti kako ne bismo osobito mladima, priječili ulazak u Božje kraljevstvo. Osvrnuvši se potom na stanje u današnjem društvu zaključio je kako više nema dovoljno mladih i djece iako svako dijete sa sobom donosi upaljeno novo svjetlo nade za budućnost čovječanstva. Nadalje, on je ustvrdio kako je sv. Ivan Bosco znao nadići ono što je u svima nama velika opasnost, a riječ je o naglašavanju individualnosti i samo jedne čovjekove dimenzije, tako što je naglašavao zajedništvo u kojem je naša snaga, jer je Bog zajedništvo ljubavi. Govoreći pak o jedinstvu Crkve, nadbiskup Hočevar naglasio je kako je potrebna međusobna povezanost, zbližavanje istoka i zapada, sjevera i juga, te da je samo Crkva ona zajednica koja spašava svijet. Govoreći o Katoličkoj Crkvi u Hrvatskoj, naglasio je kako je potrebno da upravo ona kao najveća zajednica vjernika katolika na ovim prostorima učini sve kako bi u cijelom jugoistočnom dijelu Europe svi katolici, pa i oni u dijaspori, bili povezani i podržani te kako bismo u većem zajedništvu mogli surađivati i osiguravati budućnost. Obraćajući se zatim mladima rekao je kako je mladost vrijeme za svetost. "Mlad čovjek ne treba predmete već osobe. Zato je sv. Ivan Bosco pred mladoga čovjeka postavio osobu Isusa Krista, potpunoga čovjeka, onoga koji je objedinio prošlost i budućnost, materijalno i duhovno." On je također istaknuo kako je potrebno da mladi u sebi izgrade potpuno jedinstvo između želja, volje i htijenja, između spoznaje i ljubavi, između tjelesnog i duhovnog, te da imaju u sebi snagu Isusa Krista, jer "mladima treba otvoriti najveću moguću perspektivu a to je vječnost. Kada svjedočimo nadom, onda u zemaljski život nosimo snagu vječnosti, snagu sigurnosti i vječnoga zajedništva, a sveta euharistija upravo je način da se u nas vrati oganj Božje ljubavi, snaga nade u život, nada u punu radost da oduševljeno svjedočimo Isusa Krista" - zaključio je nadbiskup Stanislav Hočevar.

Na misi je pjevao zbor župe Marije Pomoćnice. Na kraju

mise župnik **don Mirko Režek** zahvalio je nadbiskupu Hočevaru što je zajedno s njima slavio svetu misu, ali i **don Anti Stojiću** koji je kroz tri dana na trodnevnici kojom su se župljani pripravili za sam blagdan sv. Ivana Bosca, od 28. do 30. siječnja predvodio svete mise i propovijedao.

Trodnevnici su svojim pjevanjem uzveličali zbor župe Marije Pomoćnice, te sastavi "Sve boje ljubavi" i "Marijino Zrno".

Željka Z.

200. obljetnica rođenja sv. Marije de Mattias

U povodu 200. obljetnice rođenja sv. Marije de Mattias, utemeljiteljice Družbe sestara Klanjateljica Krvi Kristove, misno slavlje u crkvi Sv. Male Terezije predvodio je 4. veljače zagrebački pomoćni biskup **Vlado Košić** u zajedništvu s beogradskim nadbiskupom **Stanislavom Hočevarom** i banjalučkim biskupom **Franjom Komaricom** te svećenicima i redovnicima.

Na samom početku nazočne je u svoje i u ime sestara Klanjateljica pozdravila provincijalna poglavarica s. **Bernarda Krištić** koja je istaknula kako smo mi kao narod Hrvata usko povezani s čudom koje je Bog po zagovoru Marije de Mattias učinio malom Krešimiru Zorica iz Biograda na Moru te je poželjela da i te večeri svi oni koji nose bilo kakvu ranu na duši zatraže pomoć od Boga po zagovoru Marije de Mattias.

Osvrnuvši se u svojoj propovijedi na život sv. Marije de Mattias, biskup Vlado Košić istaknuo je kako je i Marija de Mattias "prorok suvremenom svijetu" jer je i sama navješćivala Božju Riječ dodavši kako njezin govor očito nije bio općenit niti apstraktan i bez emocija već takav da se sva unosila u ono što je govorila pa je to više bilo svjedočanstvo nego govor, rekao je biskup Košić.

Nazočnima se prigodnim riječima na kraju obratio i banjalučki biskup Franjo Komarica koji je najprije zahvalio Bogu što je u "divnom cvijetnjaku svoje crkve pozvao u život da procvjeta i prekrasnim mirisom zamiriše cvijet kao što je sv. Marija de Mattias" te da su njeni "plodovi" došli davne 1879. godine i na hrvatsko tlo, ali najprije na tlo Banja Luke.

Prigodnim se riječima obratio i beogradski nadbiskup Stanislav Hočevar zahvalivši sestrama za njihovu prisutnost u Beogradu gdje ljubavlju promiču razumijevanje, jedinstvo među različitim narodima i crkvama, te je na poseban način istaknuo kako je njihova karizma dragocjena, da bi im na kraju poželio Božji blagoslov kako bi mogle biti "anđeli pomirenja".

Biskupima te suslaviteljima misnoga slavlja zahvalio se i župnik župe sv. Male Terezije, vlč. **Antun Vukmanić** koji je

iskoristio tu prigodu kako bi čestitao šestu godišnjicu biskupskoga posvećenja biskupu Vladi Košiću koju će proslaviti 6. veljače o.g.

Misno slavlje svojim pjevanjem uljepšale su sestre i župni zbor sv. Male Terezije pod ravnanjem s. Domagoje Ljubičić. /IKA/

Željka Zelić

BLAGDAN DON BOSCA U MUŽLJI

Blagdan svoga utemeljitelja i zaštitnika sv. Ivana don Bosca i ove godine smo proslavili svečano, usprkos lošem vremenu. Srce nam je bilo puno ali i naša lijepa crkva u kojoj se okupio lijepi broj vjernika kao i jedan kombi hodočasnika iz Belog Blata. Ovo slavlje počastio je svojom nazočnošću naš biskup mons. **László Huzsvár** i susjedni župnik **Pál Szemerédi**. Oni su slavili Euharistiju zajedno s domaćim salezijancima o. **Stankom**, o. **Stojanom**, o. **Zoltanom**. Jedino nije bio prisutan o. **Janez** zbog slomljene noge. Na misi je asistirao đakon **Zoltán Sándor**. Prigodnu propovijed

održao je isusovac o. **János Sóti**. Svoju propovijed završio je pitanjem djeci i mladima: Želi li tko između vas slijediti Isusa u svećeničkom i redovničkom zvanju? Pitao je roditelje: Hoćete li priječiti svojoj djeci i unucima da to ostvare? Pazite! Vi im ne možete nikada toliko pružiti u ovom životu koliko im želi dati Bog, ako ih pozove a o vječnom životu da i ne govorimo. Ako ne bude svećenika, redovnika i redovnica, tko će vašu djecu i unuke upućivati poticati na dobro i otkrivati im pravi put? Potrebna su nam duhovna zvanja. Teško onom narodu koji nema svećenika, redovnika i redovnica. Svi smo odgovorni za nova duhovna zvanja. Molimo na tu nakanu danas don Bosca i Mariju Pomoćnicu da opet budu puna sjemeništa i pune crkve kao u don Boscovo vrijeme. Puna sjemeništa su uvjet da nam budu i pune crkve.

Među prisutnim vjernicima osobito su nam bila draga djeca koja su na misu došla iz škole zajedno sa svojim učiteljima, nastavnicima i direktorom **Zoltanom Hallai**. Na misi je pjevao mješoviti zbor župe pod ravnanjem **Valérije Gulyás** a svojim pjevanjem i prigodnim recitacijama sudjelovala su i djeca. /J.J./

Iz Poruke pape Ivana Pavla II. za korizmu 2005.

“On je život tvoj, tvoj dugi vijek” (Pnz 30,20)

Svake godine Korizma je prava prigoda da osnažimo svoju molitvu i produbimo pokoru, otvarajući srce za poučljivo prihvaćanje božanske volje. U njoj nam je naznačen duhovni put koji nas pripravlja da ponovno proživimo veliko otajstvo smrti i uskrsnuća Kristova, osobito putem još zauzetijeg slušanja Božje Riječi i velikodušnijeg vježbanja u mrtvenju, koje nam omogućuje da još obilnije pružimo pomoć bližnjemu u potrebi.

Želja mi je, draga braćo i sestre, da vam ove godine svratim pozornost na izuzetno aktualnu temu, koja je dobro oslikana recima Ponovljenog zakona: “On je život tvoj, tvoj dugi vijek” (30,20). Radi se o riječima što ih Mojsije upravlja narodu dok ga poziva da sklopi savez s Jahvom u moapskoj zemlji, “ljubeći Gospodina, Boga svoga, slušajući njegov glas, prijanjajući uz njega, da živiš ti i tvoje potomstvo” (30,19-20). Vjernost ovome božanskome savezu jamstvo je budućnosti za Izrael, “da bi mirno mogao boraviti na zemlji za koju se Gospodin zakle ocima tvojim Abrahamu, Izaku i Jakovu da će im je dati” (30,20). Dostići zrele dob, prema biblijskome viđenju, znak je blagoslovne dobrobiti Svevišnjega. Dugi vijek tako predstavlja poseban božanski dar.

Želim stoga pozvati da se o ovoj temi razmišlja za vrijeme predstojeće Korizme, kako bi se moglo još bolje shvatiti ulogu što je starije osobe imaju u društvu i u Crkvi, te se raspoložiti za njihovo prihvaćanje u ljubavi, kakvo im uvijek treba biti pruženo. U današnjemu

društvu, zahvaljujući i doprinosu znanosti i medicine, svjedoci smo produženja ljudskoga života i, shodno tome, povećanja broja starijih osoba. To zahtijeva da se sasvim osobita pozornost dade svijetu takozvane “treće” dobi, kako bi se pomoglo onima koji je čine da žive u punini svojih mogućnosti, stavljajući ih u službu čitave zajednice. Skrb za starije osobe, osobito kad prolaze kroz teške trenutke, mora biti na srcu vjernicima, posebice u crkvenim zajednicama zapadnoga društva, gdje je taj problem osobito izražen.

Ljudski je život dragocjeni dar kojega valja voljeti i štiti u svim njegovim etapama. Zapovijed “Ne ubij!” zahtijeva da ga se poštuje i promiče uvijek, od njegova početka do njegova prirodna zalaska. To je zapovijed koja vrijedi i kad se radi o bolestima i kad slabljenje tjelesnih moći ljudskome biću ograniči sposobnost samostalne brige za sebe. Ako se starenje, sa svojim neizbježnim uvjetovanostima, smireno prihvati u svjetlu vjere, ono može postati dragocjena prilika da se još bolje shvati otajstvo Križa, koje daje puni smisao ljudskome postojanju.

Staroj je osobi u tom smislu potrebno razumijevanje i pomoć...

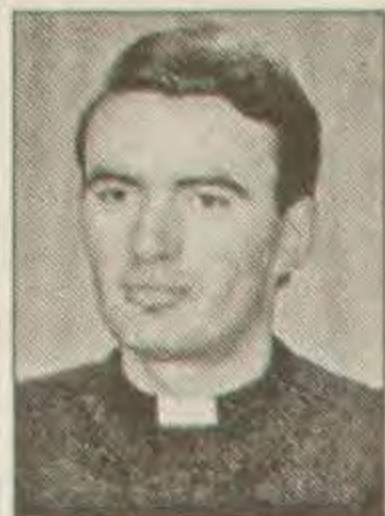
Potrebno je u javnome mnijenju ojačati svijest da starije osobe u svakom slučaju predstavljaju vrijednost kojoj valja pridati svu važnost. Stoga treba pojačati ekonomsku potporu, kao i podnijeti zakonske prijedloge koji će im omogućiti da ne budu isključeni iz

društvenoga života. Istini za volju, posljednjih desetljeća društvo je postalo pozornije na njihove potrebe, a medicina je razvila olakšavajuće postupke koji, uz cjeloviti pristup bolesniku, pružaju blagotvornu pomoć trajno nepokretnim osobama.

Više raspoloživog vremena u ovom životnom razdoblju pruža starijim osobama priliku da se suoče s temeljnim pitanjima koja su možda do tada, zbog drugih važnih potreba ili interesa za koje se smatralo da imaju prvenstvo, bila zanemarena. Svijest o blizini posljednjega odredišta potiče starije osobe da se usredotoče na ono što je bitno, dajući važnost onome što prolaznost vremena ne uništava...

Draga braćo i sestre, za ove korizme, potpomognuti Riječju Božjom, razmišljajmo koliko je važno da svaka zajednica, uz razumijevanje puno ljubavi, prati sve koji stare. Potrebno je, usto, navići se s pouzdanjem razmišljati o otajstvu smrti, kako bi se konačni susret s Bogom dogodio u ozračju nutarnjega mira. Moramo biti svjesni da koji nas prima jest onaj koji nas je “satao u krilu majčinu” (usp. Ps 139,13b) i koji je htio da budemo njegova “slika, njemu slični” (usp. Post 1,26).

Marija, naš putokaz na korizmenom putovanju, neka vodi sve vjernike, osobito one ostarjele, prema sve dubljem poznavanju Krista umrloga i uskrsloga, koji je posljednji smisao našega postojanja. Ona, vjerna službenica svoga božanskoga Sina, zajedno sa sv. Anom i Joakimom, neka se zauzme za svakoga od nas “sada i na času smrti naše”.

PAPINA PORUKA IZ BOLNICE

I U BOLNICI NASTAVLJAM SLUŽITI CRKVI I ČITAVOM ČOVJEČANSTVU

Uređuje: Franjo Ivanković

Obraćam vam se danas iz poliklinike "Agostino Gemelli" u kojoj se nalazim već nekoliko dana, praćen brigom punom ljubavi što mi je iskazuju liječnici, bolničari i sanitarno osoblje, kojima od srca zahvaljujem. Neka do svih vas stignu, draga braćo i sestre, kao i do svih koji mi nastoje biti bliski u svakom kraju svijeta, izrazi moje zahvalnosti na iskrenom suosjećanju, što sam ga ovih dana na osobiti način osjetio. Svima i svakome ponaosob jamčim svoju zahvalnost, koja prelazi u trajno zazivanje Gospodina da usliša vaše

nakane, kao i da odgovori na potrebe Crkve i čitavoga svijeta. Tako, i ovdje u bolnici, među ostalim bolesnicima, na koje s osobitom ljubavlju mislim, nastavljam služiti Crkvi i čitavome čovječanstvu.

Danas se u Italiji proslavlja Dan života. U svojoj poruci što su je objavili tom prigodom, talijanski biskupi stavljaju naglasak na otajstvo života kao odnos koji zahtijeva povjerenje. Potrebno je imati povjerenja u život! Povjerenje u život šutke traže još nerođena djeca. Povjerenje traže i djeca koja, iz različitih razloga ostavši bez obitelji, mogu naći dom koji će ih prihvatiti posvojenjem ili privremenim

udomljenjem.

Osobitom skrbi, stoga, mislim na ljubljani talijanski narod i na sve one kojima je na srcu zaštita života koji se rađa. Osobito pristajem uz talijanske biskupe, koji nastavljaju poticati katolike, kao i ljude dobre volje, da brane temeljno pravo na život, u poštivanju dostojanstva svake ljudske osobe. Marija, Kraljica obitelji, neka nam pomogne da pobijedimo suočeni s "izazovom života", koji je prvi među velikim izazovima čovječanstva današnjice. /IKA/

MONS. VALENTIN POZAIĆ NOVI POMOĆNI BISKUP ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE

Apostolska nuncijatura u Republici Hrvatskoj priopćila je da je u srijedu 2. ve-

ljače u 12 sati u Vatikanu objavljena vijest da je papa Ivan Pavao II. imenovao dr. Valentina Pozaića, DI, profesora kršćanske etike na Filozofskome fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu, pomoćnim biskupom Zagrebačke nadbiskupije i dodijelio mu titulu naslovnog biskupa pićanskoga (Pićan u Istri). Pater Valentin Pozaić rođen je 15. rujna 1945. godine u Mariji Bistrici u brojnoj obitelji Janka i Agate rođene Salar, koji su već pokojni. Nakon završene osnovne škole, koju je pohađao u Selnici i Bedekovčini, sjemenišnu gimnaziju upisuje na zagrebačkoj Šalati. Po završetku drugoga razreda stupa u Družbu Isusovu. Filozofsko-teološki studij pohađa na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu. Za svećenika je zaređen 24. lipnja 1973. godine, a nakon ređenja studij nastavlja u Rimu na Papinskome sveučilištu Gregorijani gdje je 1975. godine postigao bakalaureat iz moralne teologije, a 1984. godine na istome je sveučilištu i doktorirao. Od 1977. do 1979. godine član je uredništva Hrvatskoga programa Radio Vatikana. Nakon završenoga studija vraća se u Zagreb i preuzima službu profesora moralne teologije na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove. Od 1990. do 1994. godine predavao je na Papinskom sveučilištu Gregorijani u Rimu. Profesor je kršćanske etike na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu. U znanstvenom se radu osobito ističe na području bioetike te je na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove osnovao i Centar za bioetiku, a istraživanja je vršio i usavršavao se u svojoj specijalizaciji u Americi i Europi na "Joseph and Rose Kennedy Institute of Ethics" u Washingtonu, na "Linacre Centre for Health Care Ethics" u Londonu te na "Instituto Borja de Bioetica" u Barceloni. Od 1990. godine član je Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za nauk vjere, a također je i član Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za obitelj te duhovni asistent Udruženja katoličkih liječnika. Od 1994. do 2000. godine bio je rektor Kolegija Družbe Isusove na Jordanovcu. Objavio je mnogo znanstvenih članaka u stručnim časopisima, a autor je i više knjiga s područja moralne teologije. /IKA/

Svečano proslavljen blagdan blaženoga kardinala Alojzija Stepinca u Zagrebu

U zagrebačkoj katedrali, gdje počivaju zemni ostaci bl. Alojzija Stepinca, na blaženikov blagdan 10. veljače središnje misno slavlje predvodio je zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić u koncelecijaciji s apostolskim nuncijem u RH nadbiskupom Franciscom-Javierom Lozanom, zagrebačkim pomoćnim biskupima Josipom Mrzljakom i Vladom Košićem, te novoimenovanim biskupom Valentinom Pozaićem, kao i križevačkim Slavomirovom Mikloševićem, te devedeset i osam dijecezanskih i redovničkih svećenika. Kao predstavnik gradskih vlasti, misi je nazočio i dogradonačelnik grada Zagreba Milan Bandić.

Na početku svoje homilije, kardinal Bozanić istaknuo je kako je euharistija u večer blagdana blaženoga Alojzija Stepinca "postala neodvojivom od osobne i zajedničke povijesti, postala je našom". Govoreći o identitetu rekao je kako je kardinal Stepinac i u vrijeme kada ljudi izvan Crkve nisu imali hrabrosti izgovarati riječi o opraštanju i ljubavi, znao prepoznati temelje ljudskoga dostojanstva i za njih se boriti do smrti bez obzira na boju vlasti. U svjetlu tih misli, zapitao se i kardinal Bozanić može li se razmatranje ozbiljnih pitanja za hrvatsko društvo kao što su spolni odgoj i dr. svesti samo na anketiranje ljudi na ulici, na doskočice i izvrtanje crkvenih stavova ili pak na njihovo prešućivanje i medijsku pristranost, te je zaključio kako vjernici kao odgovorni građani ove zemlje smatraju da imaju što reći našem vremenu i ujedno pridonijeti zajedničkom dobru kako bi naša domovina Hrvatska postala mjestom međusobnoga uvažavanja, napretka i mira za sve njezine građane.

Osvrnuvši se posebno o problemu medicinski potpomognute oplodnje, istaknuo je da ta problematika ne bi smjela biti razlogom jeftinih ideoloških ili političkih uvjerenja jer se radi o temeljnim pitanjima dostojanstva ljudske osobe. Osim toga poručio je svim roditeljima kako upravo oni trebaju pomno bdjeti i poznavati programe koji se nude njihovoj djeci kako ne bi dopustili da se njihove mlade duše truju nepriličnim sadržajima.

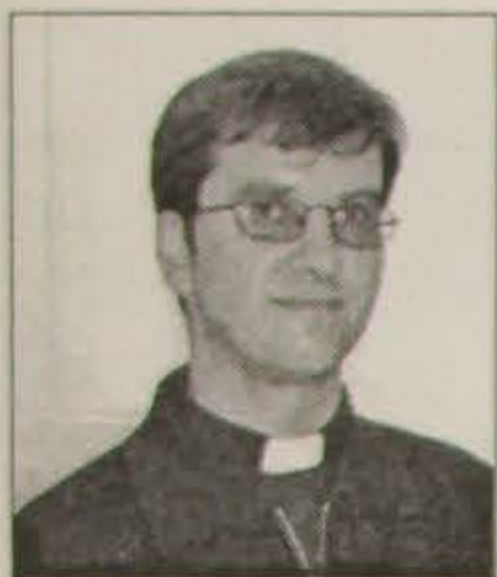
Razmišljajući o nedjelji kao Danu Gospodnjem, istaknuo je kako je nedjelja "model, norma i poticaj za življenje bilo kojeg drugog dana u tjednu, dan euharistije, a iz toga i dan kršćanske ljubavi prema svima".

Središnjoj proslavi blagdana blaženoga Alojzija Stepinca prethodila je trodnevica od 7. do 9. veljače koju su predvodili generalni vikar Zagrebačke nadbiskupije prelat Vladimir Stanković, zagrebački pomoćni biskupi Vlado Košić i Josip Mrzljak.

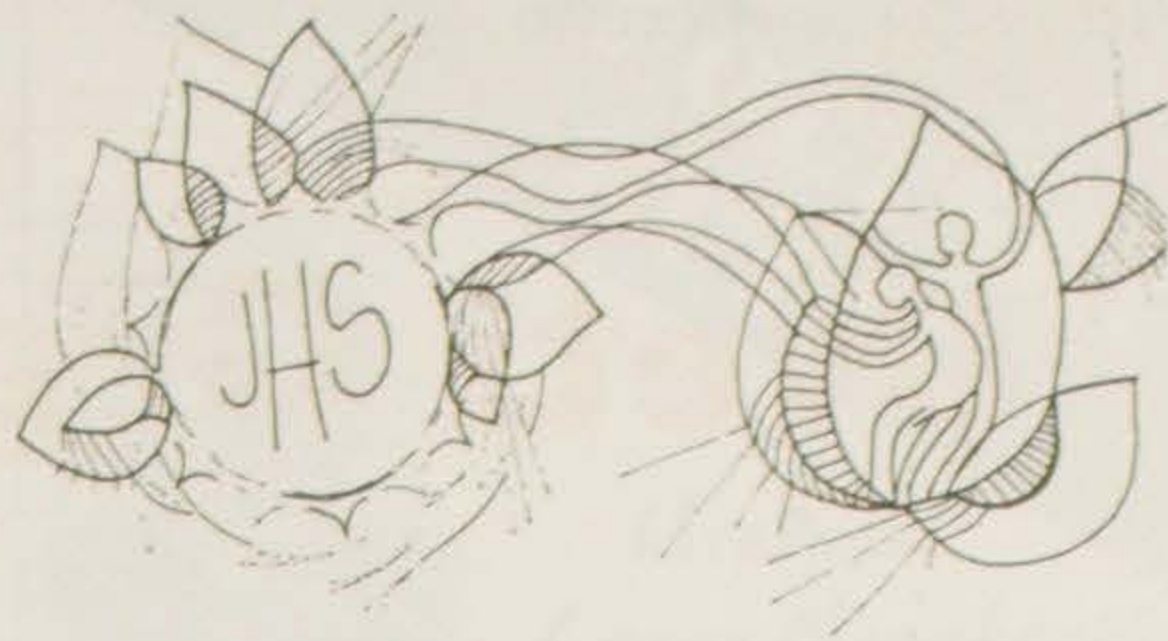
Molitvu krunice predvodili su prvi dan djelatnici Hrvatskog Caritasa, zatim drugi i treći dan sjemeništarci iz Međubiskupijskog sjemeništa na Šalati i polaznice Ženske opće gimnazije sestara milosrdnica.

Liturgijsko pjevanje kroz tri dana predvodili su Mješoviti pjevački zbor "Janjevo" iz Zagreba i zbor župe Marije Pomoćnice sa zagrebačke Knežije te na sam blagdan Zbor Instituta za crkvenu glazbu "Albe Vidaković" i Zbor bogoslova. /Željka Zelić/

Piše: dr. Marinko Stantić

POTPUNI OPROST U GODINI EUHARISTIJE

Apostolska je pokorničarna 14. siječnja ove godine objavila Dekret u kojemu se najavljuje povlastica potpunoga oprosta tijekom Godine Euharistije, koja traje od listopada prošle godine. U Dekretu koji potpisuje viši pokorničar kardinal **James Francis Stafford**, naznačeno je kako se potpuni oprost u Godini Euharistije može postići činom čašćenja Presvetoga oltarskog sakramenta, uz koji treba ispuniti uvjete koje Crkva inače traži kod podjeljivanja potpunoga oprosta. To znači da potpuni oprost može zadobiti svaki vjernik koji pažljivo i pobožno sudjeluje u crkvenome obredu štovanja euharistijskoga sakramenta, svečano izloženoga puku ili pohranjena u svetohraništu. Tomu treba dodati pristupanje sakramentalnoj ispovijedi i svetoj pričesti, te molitvi na nakane Svetoga Oca. U tome je, dakako, najvažnije raspoloženje duše, koja mora biti u potpunosti i stvarno odlučna da odbaci svaku sklonost prema grijehu - navodi se u Dekretu Apostolske pokorničarne. Često se, međutim, događa da se potpuni oprost pogrešno zamjenjuje s oproštenjem koje se redovito prima u sakramentu pomirenja ili ispovijedi. U ispovijedi nam, naime, Bog oprašta grijehe i oslobađa dušu od krivnje koja vodi u vječnu propast. No, oslobađanje od krivnje ne znači nestajanje nezdrave navezanosti na stvorenja i svih ostalih rana koje je grijeh ostavio na čovjeku. Od tih negativnih posljedica Bog nas može očistiti već u ovome životu, ukoliko vršimo djela milosrđa te uz strpljivo nošenje vlastitoga križa, ili pak vremenitom kaznom u čistilištu. Prema tome, podjeljivanje potpunoga oprosta ne može biti zamjena za oproštenje koje se dobiva u sakramentu pomirenja, već je riječ o oslobađanju od vremenite kazne, koje Crkva podjeljuje na temelju duhovne vlasti koja joj je povjerena od Krista, služeći se duhovnim dobrima koja su nam darovana otkupljenjem, kao i zaslugama svetaca.

Dekret Apostolske pokorničarne također navodi kako se potpuni oprost daje klericima, članovima ustanova posvećenoga života, družbama apostolskoga života, vjernicima koji su obvezni moliti časoslov, kao i onim osobama koje ga mole iz puke pobožnosti, i to svaki put kada na kraju dana, u zajednici ili privatno, pred euharistijskim Gospodinom izmole Večernju i Povečerje. Vjernici koji zbog bolesti ili drugoga opravdanog razloga ne mogu

sudjelovati na Svetoj misi, također mogu primiti potpuni oprost, ukoliko duhom pohode euharistijski sakrament te mu iskažu štovanje. Uz to trebaju izmoliti jedan Oče Naš i Vjerovanje te zazvati Isusa prisutnoga u svetohraništu, s namjerom da što prije ispune uvjete koji se inače traže za postizanje potpunoga oprosta. Dekret na koncu potiče svećenike da upoznaju vjernike s mogućnošću dobivanja potpunoga oprosta, da ih spremno i velikodušno ispovijedaju te da na svečan i doličan način predvode molitve Isusu nazočnome u Euharistiji, a svi se vjernici pozivaju da često i otvoreno svjedoče pobožnost prema Presvetome oltarskom sakramentu. /prema rv/

Povijest oprosta

Godina euharistije i potpuni oprost idu nekako skupa. Još je 1967. godine papa Pavao VI. u apostolskoj konstituciji *Indulgentiarum doctrina*, definirao oprost kao opraštanje pred Bogom vremenite kazne za grijehe za koje je krivnja već oproštena. Da bismo shvatili nauk Crkve i praksu oprosta, moramo ih smjestiti u kontekst sakramenta pokore (ispovijedi). Grijeh ima dvostruku posljedicu. Smrtni grijesi raskidaju naše zajedništvo s Bogom

i lišavaju nas vječnog života. Opraštanje te vječne kazne vrši se oprostom od krivnje i obnovom našeg zajedništva s Bogom. Pored te vječne kazne, postoji i druga koju teolozi nazivaju vremenitom kaznom, a nju prouzrokuju smrtni i laki grijesi. Ta vremenita kazna sastoji se u neurednom i često mučnom prijanjanju uz stvorenja, što priječi naše puno zajedništvo s Bogom. Za nju se mora pokora izvršiti na ovome svijetu i to po djelima milosrđa i ljubavi, te po molitvi i pokori, ili pak nakon smrti po mukama u čistilištu.

U drevnoj Crkvi, ispovjedaoci, a to znači oni koji su podnijeli velike patnje u progonstvima, mogli su smanjivati pokoru koja je bivala određena raskajanim grijeshnicima. U XVI. stoljeću skandalozna zloraba oprosta bila je jedan od uzroka koji su doveli do reformacije.

Davanjem oprosta, o zajedništvu ili općinstvu svetih, Crkva onima koji zaslužuju i koji ispunjavaju propisane uvjete, dariva od blaga zasluge Krista i svetaca i na taj način potpuno ili djelomice uklanja vremenite kazne ("potpuni" ili "vremeniti" oprost). Za pastoral je važno naglašavati nužnost osobnog obraćenja uma i srca kada danas raspravljamo o oprost.

GODINA EUHARISTIJE U ŽUPI SV. ROKA

U župi sv. Roka u siječnju je održano četvrto klanjanje u ovoj Godini Euharistije koje je trajalo neprekidno 24 sata. Zajednička nakana klanjanja ovoga mjeseca bila je za jedinstvo kršćana, a u klanjanju je sudjelovalo preko 200 osoba.

U mjesecu veljači (februaru) klanjanje je 25./26. 02. od 8 sati. Zajednička nakana bit će: "Za obraćenje grešnika" (da se za Uskrs ispovjedi i oni koji su se jako davno ispovjedili).

EUHARISTIJSKO KLANJANJE KOD FRANJEVACA U SUBOTICI

Na Čistu srijedu u kapeli Crne Gospe u franjevačkom samostanu u Subotici započelo je svakodnevno Euharistijsko klanjanje koje traje od 6 do 18 sati. Toplo preporučamo i potičemo sve vjernike grada da se uključe. Javite se svojim župnicima ako želite prihvatiti da se u određeni sat i dan klanjate. Potičemo također i sve koji se nađu u centru grada ili u prolazu da navrate pokloniti se Gospodinu. On nas uvijek rado čeka da obriše naše suze, ublaži naše boli, prima naše kajanje i našu zahvalu, sluša i uslišava naše molitve, umnaža našu radost...

BILTEN BR. 1

Dr. Andrija Kopilović i Csaba Kovács uredili su poseban Bilten za Godinu Euharistije. Prvi broj sadrži: Pastirsko pismo biskupa SCG za korizmu; Tumačenje Dekreta o Potpunom oprost u Godini Euharistije; Euharistijski Križni put; Prijedlog pastoralnog plana za Godinu Euharistije koji je prihvaćen na plenarnom zasjedanju BK; Prikaz dokumenta Kongregacije za bogoštovlje; Prijedlozi i savjeti za Godinu Euharistije.

2. siječnja

Sveti Grgur Nazijanski

(*330. + 390.)

- Sin svetoga biskupa i pobožne majke • i brat i sestra mu među svecima •
- krstio ga i za svećenika zaredio otac • prijatelj svetoga Atanazija i svetoga Bazilija •
- biskup stroge pokore • carigradski patrijarh • pisac brojnih teoloških djela • pjesnik • pokornik •
- branitelj pravovjerja • zaštitnik pjesnika i dobre žetve • moći mu ukrali križari •
- Ivan Pavao II. vratio njegove moći u Carigrad •

Sveti Grgur se slavi zajedno sa svetim Bazilijem 2. siječnja. Zbog važnosti ova dva crkvena oca i naučitelja, kako za Istok, tako i za Zapad, o svetom Grguru pišemo odvojeno, u mjesecu veljači.

Ime

Grčko ime *Gregorios* ima lijepo značenje, a izvedeno je iz glagola *gregoreo*, što znači: budan sam, živim, ili iz pridjeva *gregoros*, a znači budan, oprezan, pozoran. U hrvatskom obliku Grgur, Grgo, Grga, Grgica, Gregor, ime se još može čuti u Subotičkoj biskupiji.

Čovjek najviše naobrazbe

Rođen je u Arianzu kraj Nazijanzena (danas Nenisi istočno od Ankare u Turskoj) 330. godine, gdje je i umro kao biskup. Njegov otac je bio sveti **Grgur Nazijanski** stariji. Njega je kršćanstvu privela supruga **Nona**. Grgur je bio bogat, visoko obrazovan plemić. Mlađi brat **Cezarije** i sestra **Gorgonija** su također u popisu sveta. Grgur se školovao u Cezareji (danas Kayseri u Turskoj). Studirao je i u Aleksandriji, gdje se upoznao sa svetim **Atanazijem**. Studirao je i u Carigradu, te u Ateni oko 348. godine. Tamo se sprijateljio sa svojim zemljakom, svetim **Bazilijem Velikim**.

Poslije studentskih godina kršten i zaređen za svećenika

Istom nakon studija krstio ga je i za svećenika zaredio 360. njegov otac. Odmah se sa svetim Bazilijem pridružio pustinjacima na rijeci Iris u Pontu, ali se nije zamonašio. Živio je strogim životom, u samoći. Nerado je 362. godine, na poziv svoga oca, ostavio monaško i pustinjačko društvo da mu pomogne u biskupskoj službi.

Carigradski patrijarh

Na poziv cezarejskog nadbiskupa Bazilija otac ga je 372. godine zaredio za biskupa u Sasimi. Politički razlozi su ga spriječili da ostvari tu svoju službu. Bio je biskup u Nazijanzen 374. godine, a od 375. do 379. godine je živio u Seleuciji. U to je vrijeme umro njegov prijatelj Bazilije. Grgur je i dalje pomagao ocu sve dok mu u dobi od 100 godina nije umro. U teško vrijeme, kad je Carigrad trpio od arijanizma, Grgur je odlukom cara **Teodozija**, nakon 1. Carigradskog sabora, postao carigradski patrijarh 381. godine. U to vrijeme je nastalo njegovih pet djela o Presvetom Trojstvu, po kojima je stekao veliki ugled kao vodeći teolog svoga vremena i tako postao naučitelj Crkve.

Propovjednik, pisac, teolog

Mnogi su se krivovjerci obratili zahvaljujući njegovim glasovitim propovijedima u kojima je branio božanstvo Sina i Duha Svetoga. Godine 383. se povukao u Nazijanzen gdje se živeći asketskim životom posvetio teološkom i književnom radu. Spjevao je 407 himana nadahnutih dogmatikom i moralkom. Svojim dubokim teološkim mislima stekao je ime Teolog, pa ga slavenski pravoslavni kršćani zovu **Grigorije Bogoslov**. Napisao je 45 homilija i 243 poslanice. Bio je pravi mistik. Umro je nakon višegodišnje teške bolesti 390. godine u Nazijanzen.

Freska u samostanu Simonopetra na Atosu, 18. stoljeće.
Svetoga Grgura prikazuju kao biskupa za pisačim pultom, ili s golubom

Križari mu ukrali kosti

Njegove su moći 950. godine prenesene u carigradsku crkvu svetih apostola. U vrijeme Četvrte križarske vojne moći su mu križari nakon pustošenja i porobljenja Carigrada prenijeli 1204. godine u baziliku svetoga Petra u Rimu, gdje su ostale sve dok ih papa **Ivan Pavao II.** 2004. godine nije vratio u Carigrad. Dio njegovih moći se čuva u Moskvi. Zaštitnik je pjesnika i dobre žetve.

GOVORI VAM SLUGA BOŽJI O. GERARD TOMO STANTIĆ

Molitva zaljubljene duše

Piše: o. Ante Stantić, OCD

U nizu prikaza o molitvi, prema vlastitim bilješkama SB Gerarda Tome Stantića, bilo je govora o pojedinim sastavnicama molitve. Zaključimo taj niz molitvom samoga o. Gerarda Tome, koju možemo nazvati "molitvom zaljubljene duše", a jednako tako otkriti oblik njegove osobne molitve. Među mnogim zapisanim molitvama koje izražavaju njegovu ljubav prema Utjelovljenoj Riječi, Isusu Kristu, izabirem sljedeću:

"Da sam bio živ kad si se, Isuse, rodio i bio malo dijete, bio bih pun radosti da sam Te dobio u krilo. S velikom pažnjom bih Te u krilu držao.

No to nije potrebno jer Ti si u mom srcu. Kako Te sa sviju strana progone, nastojat ću da se Ti u mom srcu dobro osjećaš. Malenoga braniti to je takvo djelo da svakome mora biti milo. Dakle taj ću posao rado svršavati, Tebe braniti. Slatka je to zabava, slatko je na ono gledati što je lijepo. Lako je čuvati ono što je skupo. Lako je trpjeti za ono bez čega se ne može živjeti. Kad bi nam netko preporučio podnijeti potrebnu operaciju, mi bismo pristali. Moramo pristati na sve bolove nego Tebe izgubiti.

Tko Tebi iskreno služi, Ti si mu dostatan da se zaštiti i obrani.

(Isus kao da mu odgovara): "Kako bi me volio, pomisli na ono što sam ti već učinio, koliko sam ti slasti udijelio. Jabuku lijepu zato želiš jer je rumena i zato jer misliš da je isto tako slatka kao ona druga koju si već okusio, ali kad bi znao da je ova cijepljena i još finija, jače bi je želio. Neizmjerena ljubav Duha Svetoga Malog Isusa, Utjelovljenu Riječ, kao da svaki trenutak ucjepljuje u nas, dan nam bude još slađi i finiji...

(Gerard kao na poticaj ovih riječi koje pripisuje Isusu, odgovara): Ako stignemo do visoke ljubavi (misli na nadnaravnu kontemplativnu molitvu), onda već ne ćemo morati misliti, razmatrati, jer naše razmišljanje, naša duša, sa svojom slabom snagom je tada nemoćna biti dostojna u odnosu na ove izvanredne slasti. To je sve logično kao i činjenica da majka može nešto bolje dati svome djetetu, nego za čim dijete ruku pruža; dat će mu nešto bolje. Tako činiš i Ti, Isuse. Tko hoće živjeti neće sebe bosti u srce, jednako tako tko želi da mu duša živi, neće zanemariti Isusa...

Ako bi se našao koji dragi kamen, koji bi nam jednog za drugim stavljali pred oči, danju i noću bismo pazili da ga

nitko ne ukrade, ili bi baš na umor i ne mislili od divnog uživanja. Ipak je to sve ništa prema ljepoti i dobroti Malog Isusa. Jer on sve staro i lijepo uživanje ne samo na novo pred oči stavlja, nego još i pozlaćuje, da još ljepše bude..."

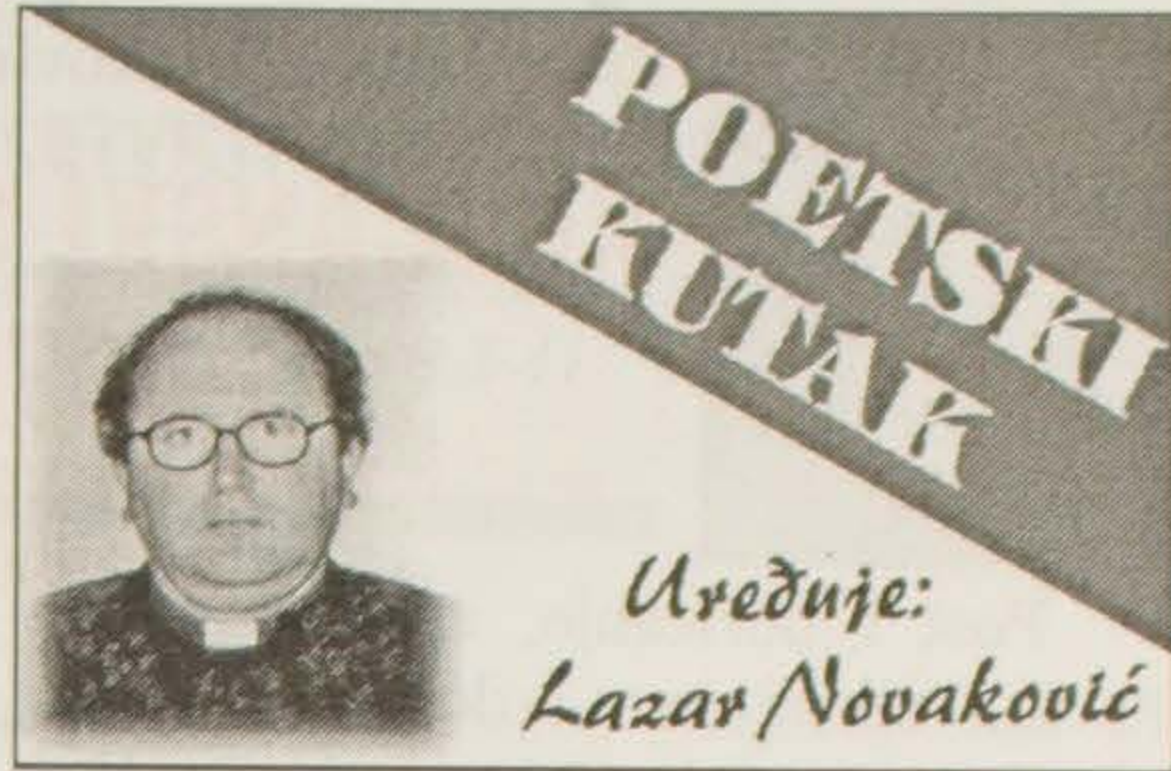
Pred ovim u stvari "motrilačkim" zanosom, Gerard zaključuje: "Ja nemam vremena spavati, jesti, odmarati se, jer moram na Tebe, na Tvoju ljepotu, dobrotu, misliti..."

Isus, opet, kao da ga upućuje na koji će način uspjeti ustrajati u tome da neprestano gleda na Isusovu ljepotu i dobrotu: "Čitaj moju dobrotu u cijelome životu. Sve je dobro što ne pokvariš. Zato moraš ili u samoću bježati, gdje je lakše čitati ili biti u javnosti svakome, i u svačijoj poštenoj želji služiti... Lako je takvo 'pazjenje' na Isusa. To je ljubav: jer ljubav nema stanice a molitva je ljubav... ljubav nema stanice pa tako ni razmatranje"¹.

Ovakvih "izljeva ljubavi" krcate su stranice njegovih rukopisa. Što sam naveo važno je za otkrivanje autentičnog Gerardovog lika. On je, doduše, čovjek asketskog života ali krivo je gledati na njegov lik samo kao na askezu. Njegova askeza je usmjerena na oslobađanje od navezanosti, od oholosti, što smo naslijedili po istočnom grijehu, što Gerard često spominje, kako bi se dublje povezali s Bogom, po Isusu Kristu. Spominje to i u slici "prve rumene jabuke" o kojoj je govor u ovom tekstu. Od navezanosti nas oslobađa askeza samo, pod uvjetom, ako je motivirana istinitom bogoslovnom ljubavlju, a ona je nezasitna u svom dinamizmu, jer je ona ujedno i milost, koju smo primili zajedno s bogoslovnom vjerom i nadom, na dan našeg krštenja.

Po ovom prikazu možemo naslutiti da u Gerardu imamo kontemplativca i mistika, učenika velikih učitelja duhovnosti svetih Terezije Avilske, Ivana od Križa, kasnije i sv. Male Terezije. Usušujem se tvrditi da je to jedinstven slučaj da u njemu imamo i kontemplativca i pisca o duhovnim stvarima kršćanskog života koji se nadahnjuje na velikim učiteljima duhovnosti, pod našim podnebljem!

1. Ulomci uzeti iz rukopisa, Razgovor s Isusom, str. 004015, 001416, 004015, 003791.

Drago Krpina

Drago Krpina rođen je 12. listopada 1960. godine u mjestu Radošinovcu kod Benkovca. U rodnom mjestu pohađa osmogodišnju školu a srednju u Puli i Zadru. Studira hrvatski jezik i književnost a diplomirao je na Učiteljskoj akademiji u Zagrebu. Radio je kao učitelj i bavio se amaterskim kazalištem. Od 1990. do 2003. zastupnik je u Hrvatskom saboru.

Objavio je dvije knjige o političkom životu. Prva zbirka pjesama *Čempresi i druge stvari* izišla mu je u Zadru 2004.

I NE MISLEĆ O TOM

I ne misleć o tom,
hodeći mrakom grada,
hodeći gradom mraka...
Korak po korak,
vraćam se izvoru,
vraćam se počelu.
I ne misleć o tom,
hodeći od zore k sutonu,
hodeći od sutona k zori...
I ne misleći o tom,
hodeći od proljeća k jeseni,
hodeći od jeseni k proljeću...
I ne misleći o tom,
hodeći u tmini slutnje,
hodeći u slutnji tmine...
Korak po korak,
vraćam se izvoru,
vraćam se počelu.
I ne misleći o tom,
i gradom i mrakom,
i gradom i mrakom,
i zorom i sutonom,
i s proljeća i jeseni,
i u slutnji i u tmini...

Korak po korak,
vraćam se izvoru,
vraćam se počelu.

Drago Krpina

Piše: Mirko Štefković

KRŠĆANSKI SMISAO POSTA I ODRICANJA ¹

- prikaz dokumenta -

Post i odricanje, zajedno s molitvom, milostinjom i dobrim djelima, oduvijek pripadaju životu i pokorničkoj praksi Crkve, poput odgovora na stalnu potrebu obraćenja i zahvaljivanja za primljene milosti. Pokora uključuje cjelokupnog čovjeka, tijelo i duh. Dakle, nikakvo podcjenjivanje tjelesnosti, nego se i ona uključuje u obnovu, ne samo duhovnu, nego čitavog čovjeka. Kako bi post i odricanje dobili pravo značenje, crkvene pokorničke prakse moraju biti prožete autentičnim vjerskim duhom.

Post i odricanje u iskustvu povijesti Crkve su se uvijek nadahnjivali na Isusovom primjeru i riječi. Iako nije ostavio određene odredbe, on je pokazao način (usp. Mt 6,16-18) i ukazao na vrijeme (usp. Mk 2,19-20) posta. Značenje Kristove muke, smrti i uskrsnuća je odlučujuće u kršćanskom razumijevanju posta i odricanja. Već Stari zavjet zna za pokorničku praksu, kao vjersko iskustvo pojedinca i zajednice, i to u odlučujućim događajima Saveza, bilo da se radi o ispovijedanju Boga ili o molitvi za pomoć. Proroci su posteci upućivali na nužnost obraćenja, odbacujući dvoličnost ispraznih vanjskih čina, jer Bogu je mio samo pravi post (usp. Iz 58,6-7). Za kršćane odricanje nije svrha za sebe, niti jednostavno sredstvo samokontrole, nego predstavlja put sudjelovanja u Kristovoj smrti, što uključuje borbu protiv zla, kao prohtjev novog života u Duhu (usp. Gal 5,16,22). Ne radi se dakle o selektivnom odbacivanju određenih jela, jer ne onečišćuje čovjeka ono što u njega ulazi, nego o pripravljanju mjesta Gospodinu u skrovitosti srca, kako ono što iz njega izlazi ne bi onečistilo čitavog čovjeka (usp. Mk 7,15). Zato je već od samih početaka Crkve post povezan sa slušanjem Božje riječi, molitvom i davanjem "ušteđenog" potrebnima, upravo kao osobni vjerski čin, koji za cilj ima ljubav i predanje Gospodinu, a konkretizira se u solidarnosti.

U vremenu velikih i brzih promjena, gdje se pojavljuju novi oblici posta i odricanja s religioznom pozadinom, pozvani smo ponovno otkriti posebnost kršćanskoga u tradicionalnim oblicima vjerskih pokorničkih čina. Dok se jedni odriču jela u znak protesta ili sudjelovanja u borbi za obespravljenost, drugi

pak izbjegavaju određena jela u skladu s raznim novim trendovima, kršćansko odricanje se pak događa jedino u živom zajedništvu s Kristom, prožetom molitvom i usmjerenom k rastu u slobodi djece Božje, po darivanju samih sebe u konkretnom življenju bratske ljubavi. Svaki pokornički čin neophodno vodi k sakramentu pomirenja, koji ga još više čisti i usavršava za sredstvo iskrene i prave moralne i duhovne obnove. Kršćanski post i odricanje imaju karakter zajedništva, jer je čitava Crkva pozvana na pokoru, te su za to određena posebna vremena i dani. Osim obvezatnog posta na Pepelnicu i Veliki petak, pa i čitavo Uskrsno Trodnevlje, svaki je petak pogodan za vjerske pokorničke čine kao spomen na onaj Petak koji je kulminirao u Uskrsnuću, odnosno kao priprava na nedjeljnu pričest, tj. na dan "tjednog Uskrsa". Velike promjene društvenog i kulturnog života nas potiču na pronalaženje novih pokorničkih oblika. U tu svrhu valja obratiti pažnju na umjerenost punjenja potrošačkih košari i općenito svih naših redovitih izdataka, te ni tada ne zaboraviti one najpotrebnije. Pored solidarnosti, ova umjerenost je jedan od načina upućivanja na prave vrijednosti. Takvo kršćansko svjedočenje i življenje bratske skrbi za bližnjega u potrebi stil je istinskog odricanja, čiji su jasni pokazatelji "vedro lice" (usp. Mt 6,17-18) i "skrovitost" (usp. Mt 6,3-4).

Pokorničkom praksom posta i odricanja Crkva prihvaća i živi Kristov poziv na predanje Božjoj Providnosti te traženje Božjeg Kraljevstva, bez pretjerane zabrinutosti za jelo (usp. Lk 12,23-32). Ovo je ujedno milost i odgovornost, koja je povjerena čitavoj zajednici vjernika, kojoj je Krist, na vjerno i budno čuvanje, povjerio dar spasenja.

1. Dopustio sam si uzeti dokument Biskupske Konferencije Italije (4. listopada 1994.), koji po svojoj tematici odgovara liturgijskom vremenu ovog broja *Zvonika*, a osim nekoliko detalja vezanih za mjesnu Crkvu, uzevši u obzir njegov općeniti karakter, mogla bi ga potpisati bilo koja Konferencija, pa i sama Sveta Stolica. Usp. nadalje KKC 1387, 1430, 1434, 1438, 2043; i ZKP kan. 1249-1253.

Hrvatske katoličke
internet stranice (XXXVI.)

Tebe Boga hvalimo

www.benedictus.info

Sestre benediktinke na hrvatskome otoku Pagu, čija lokalna povijest inače seže u daleko XIV. stoljeće, prije dvije godine utemeljile su interesantan online liturgijski časopis pod nazivom "Tebe Boga hvalimo", koji se nalazi na adresi:

www.benedictus.info

U okviru ove internet stranice ima nekoliko podlinkova, koji se mogu podijeliti u dvije skupine: prvu čine aktualnosti, u koju ulaze naslovnica, uvodna riječ, liturgijske meditacije i lectio divina, dok bi u drugu grupu ulazile povijesne teme koje se odnose na benediktinski red: benediktinke na Pagu, o benediktinskom redu i benediktinska duhovnost. Za internet surfere svakako su zanimljiviji prilozi iz prve skupine, s mnoštvom nadahnutih priloga. U okviru tri podlinka (liturgijske meditacije, lectio divina, tema mjeseca) postoje i arhive kojima su obuhvaćeni nekoliko tjedana liturgije, odnosno više zanimljivih tema.

Premda bi se po brojnosti sadržaja ovaj online liturgijski časopis mogao svrstati u relativno skromne stranice, kvaliteta aktualnih duhovnih tekstova, pri čemu je naglasak cijele stranice naravno na liturgijskim tekstovima, uz dobar grafički dizajn, čini ovu stranicu veoma dobrom izvedbom.

s. b.

Piše: dr. Andrija Kopilović

20. 02. 2005. - DRUGA KORIZMENA NEDJELJA

*Post 12,1-4a; Ps 33,4-5.18-19.20 i 22
2 Tim 1,8b-10; Mt 17,1-9*

**Neka dobrota tvoja, Gospodine, bude nad nama,
kao što se u tebe uzdamo!**

Psalam kojim danas u bogoslužju slavimo Gospodina odgovor je na poruku čitanja ove nedjelje. Božja Riječ je upućena Abrahamu, a zatim trojici izabranih apostola: slušati Gospodina! Stoga u psalmu molimo kao vjeroispovijest da je prava riječ Gospodnja i vjerna su djela Njegova. Boga raduje kada čovjek slavi Njega iz iskustva koje je usađeno u savjest i srce svakoga od nas - težiti za pravom, pravdom, vjernošću i ljubavlju. U tim našim traganjima i traženjima uistinu se iz naših srca izvija riječ: nitko kao Bog! Iz toga se na njegovu Riječ oslanja bogobojazan čovjek, znajući da Bog ne može prevariti, ali ni prevaren biti. Još je jedan razlog temelj našega oslanjanja na tu svemoćnu i spasiteljsku Božju riječ, a to je njegova milost. Milost je nezaslужeni Božji dar kojim On spašava ljude jer po pravu i pravdi ne bismo mogli steći spasenje. A spasiti od smrti i život darovati, i to život vječni, uistinu je milost koje smo svjedoci. Stoga se naša duša nada i Bog je zaštita naša. To iskustvo koje u sebi nosimo oslanjajući se na Božju riječ, treba nas nadahnuti kao Abrahama, kao apostole, kao tolike generacije prije nas: pouzdanje u riječ Božju spašava.

27. 02. 2005. - TREĆA KORIZMENA NEDJELJA

*Izl 17,3-7; Ps 95,1-2.6-7ab.7c-9
Rim 5,1-2.5-8; Iv 4,5-42*

**O da danas glas Gospodnji poslušate,
ne budite srca tvrda!**

Sa nekoliko redaka 95. psalma danas se prisjećamo jednog povijesnog događaja o kojem smo slušali u prvom čitanju današnje mise. Narod je na putu prema obećanoj zemlji nestrpljiv, buntovan i neposlušan. Bog izvodi čudesna i velika djela. Jedno takvo njegovo djelo je izvor pitke vode u pustinji koji je načinio iz hridine. Isus na Jakovljevom zdencu otvara svoje srce i navješćuje da je on izvor žive vode od koje se nikad više neće ožednjeti. Stoga je razumljivo da današnje bogoslužje poziva ovim psalmom da kličemo Gospodinu i da mu se poklonimo radi tako velikih djela njegovih kojima se čudesnim očituje ne samo u životu prošlih generacija nego i u našem životu. I mi poznajemo životne pustinje, žeđ za izvorom čiste vode, ali smo jednako tako svjedoci i vlastite buntovnosti, neposlušnosti i nepokornosti. Stoga dođimo, prignimo koljena i poklonimo se Gospodinu, jer On je jedini Bog naš i drugoga nemamo. Ovo Korizmeno vrijeme dramatski poziva da glas Njegov poslušamo i da se obratimo. Slušati glas Njegov i prihvatiti obraćenje znači vratiti se izvoru žive vode, okrijepiti se, osnažiti i poći dalje vjerni Bogu uvijek i iznad svega!

6. 03. 2005. - ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA

*1 Sam 16,1b.6-7.10-13a; Ps 23,1-3a.3b-4.5.6
Ef 5,8-14; Iv 9,1-41*

**Gospodin je pastir moj: ni u čem
ja ne oskudijevam!**

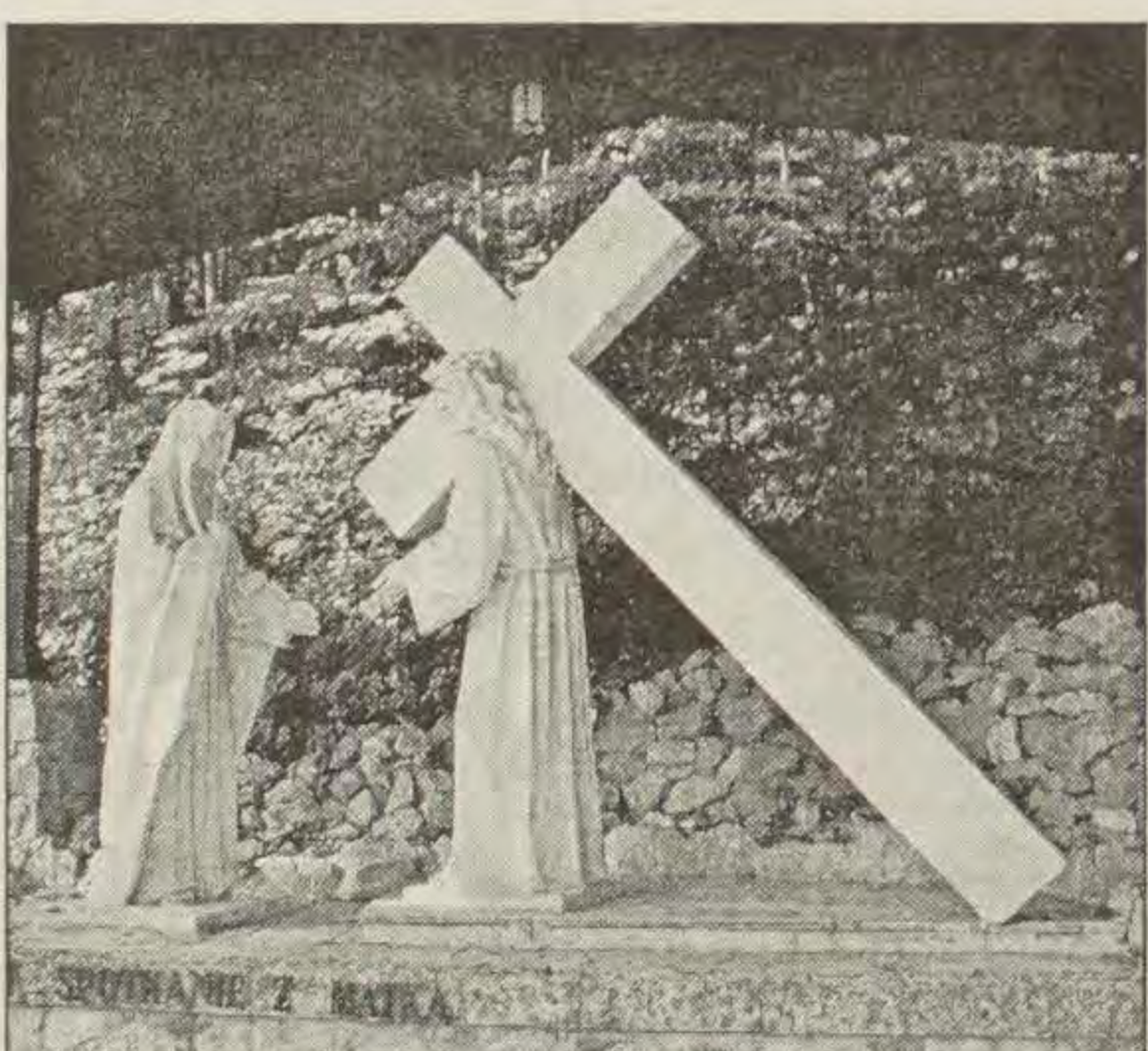
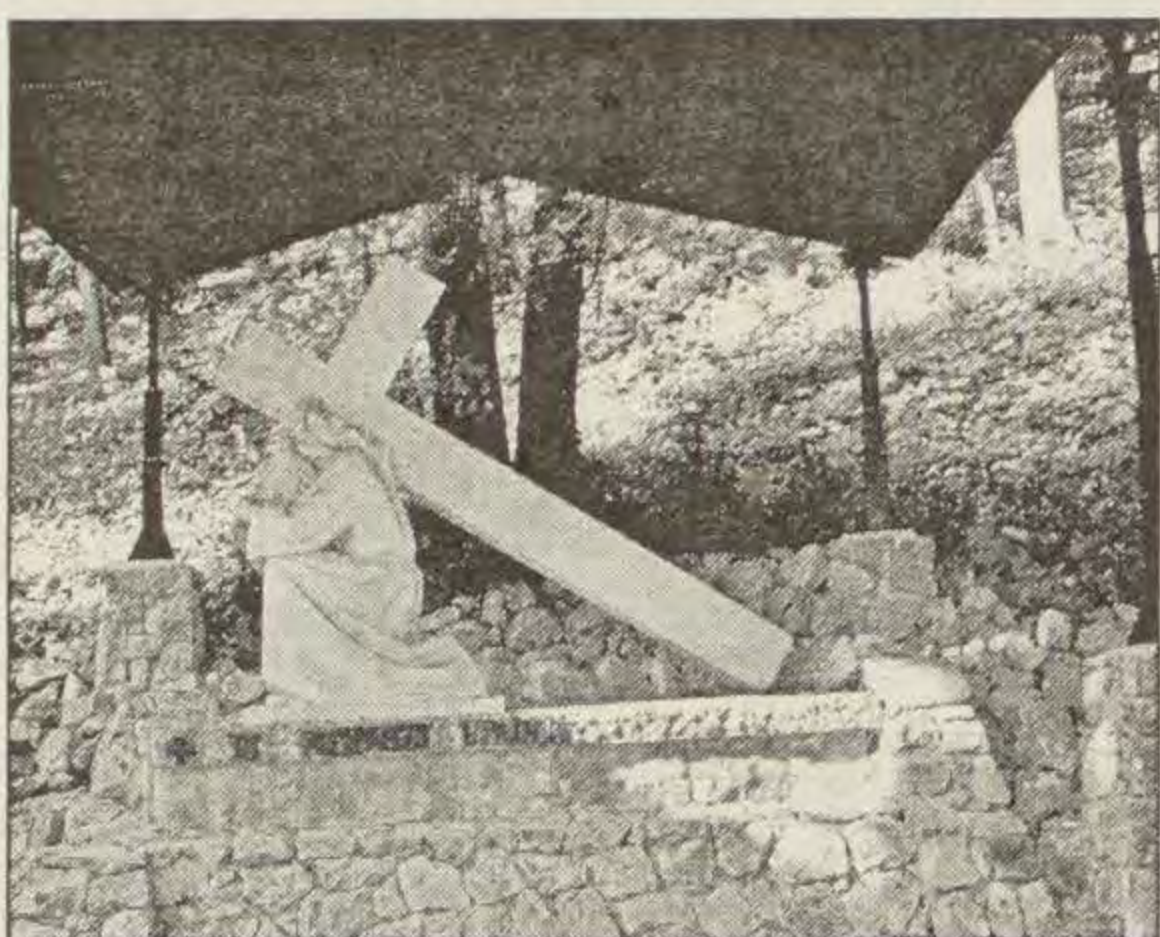
Bog poziva Davida kao najmlađeg Jišajevog sina od stada ovaca i postavlja ga za kralja. Gospodin Isus kao dobri Pastir skuplja što je raspršeno i liječi što je bolesno. Otvara oči slijepome da prepozna istinitog pastira koji ne napasuje svoje stado radi svoje koristi nego stoga što ga ljubi i za njega živi. Jednim od najljepših psalama cijelog psalterija današnja liturgija slavi tu Božju brigu i hvali Boga ispovijedajući svoju vjeru: Gospodin je pastir moj, ni u čemu ja ne oskudijevam. Pastir je u Starom zavjetu čovjek koji se brine za svoje stado tražeći pašu, vodu i mjesto odmora u hladovini. Psalmista vidi više od toga. Gospodin Bog je pastir pa stoga svi putovi, pa i oni najteži - putovi smrti - putovi su spasenja. Bog ne ostavlja svoje. Prostrta trpeza i glava pomazana uljem znak je najvišeg odlikovanja: biti u društvu Božjem. Kolika poruka i kakva utjeha nama na stazama života na kojima nam koljena klecaju, na kojima nam se javljaju sumnje, pritišću brige... Dobro je ovaj psalam ne samo pročitati nego moliti jer je on vjeroispovijest i cijela teologija nade koja nije isprazna nego utemeljena na Božjoj brizi za čovjeka koja je toliko puta i na tako čudesan način dokazana. I stoga u Gospodnjem domu prebivam kroz dane mnoge...

13. 03. 2005. - PETA KORIZMENA NEDJELJA

*Ez 37,12-14; Ps 130,1-2.3-4.5-6ab.6c-8
Rim 8,8-11; Iv 11,1-45*

**U Gospodina je milosrđe i obilno je
u njega otkupljenje**

Smrt je gorko iskustvo i nepoznanica. Kako god kao vjernici često puta o njoj razmišljamo i obnavljamo vjeru u život vječni, ipak predokus smrti u nama rađa osjećaj tjeskobe. Nije ni čudo. Smrt je stvarnost koje iskustvo nitko od nas ne može imati, jer kad ga bude imao već će biti u vječnosti. Da li se bojimo toga iskustva? Da li se bojimo susreta i računa? Nije jasno. Jedno je jasno, bojimo se svoga nestanka. No, Bog nas tješi i dokazuje nam trajno da je život vječan i da je smrt prolazna. To nam svjedoči i prorok Ezekiel u današnjem bogoslužju kao i čudesno Lazarovo uskrsnuće. Psalmista u psalmu 130. vapije dušom tjeskobnom iz dubine, svjestan svoje smrtne tjeskobe. Taj psalam je odraz našega stanja koje je istinito i trajno. No, u psalmu je i odgovor utemeljen na nadi koja dolazi od Boga. Smrt nije samo stvarnost koja nas izvodi iz ovoga života, nego je stvarnost koja nas uvodi u stanje vječnoga blaženstva. Stoga psalmista ne samo da tjeskobno moli, nego se i čvrsto nada. On taj čas iščekuje, kao stražar stražu noćnu, da Gospodina dočeka svjestan da je Bog milosrdan i milosrđe, spor na srdžbu i vrlo dobrotiv. Tako je ovaj psalam odgovor cjelovitog vjerničkog srca koje ne bježi pred tjeskobom, ali se ne gubi u beznađu. Ovaj psalam je programatski i životni u odnosu prema pitanju života i smrti.

I. POSTAJA - ISUSA OSUĐUJU NA SMRT

"Iziđe tada Isus s trnovim vijencem, u grimiznom plaštu. A Pilat im kaže: 'Evo čovjeka!' I kad ga ugledaše glavari svećenički i sluge, povikaše: 'Raspni, raspni!'" (Iv 19,5-6).

Tim riječima Isus je krenuo prema smrti. Njegov životni put postao je Križni put. Isusova sudbina postaje znak svih ljudskih i nadljudskih trpljenja.

II. POSTAJA - ISUS PRIMA NA SE KRIŽ

"Evo drvo križa"... "Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom. Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga; a tko izgubi život svoj poradi mene i evanđelja, spasit će ga" (Mk 8,34-35).

Od rođenja do smrti naš život je hodočašće. Čovjek je hodočasnik, tražitelj smisla. Pitamo se koji je znak našega smisla i kojim znakom upućujemo svoju djecu u smisao života.

III. POSTAJA - ISUS PRVI PUT PADA POD KRIŽEM

"Poput ovaca svi smo lutali i svaki svojim putem je hodio. A Jahve je svalio na nj bezakonje nas sviiju" (Iz 53,6).

Put i pad. Teško je otkriti smisao pada. On postaje znak, ali znak nade i znak traženja na putu. Kad se izgubi nada, izgubi se i put.

IV. POSTAJA - ISUS SUSREĆE SVOJU MAJKU

"Anđeo joj reče: 'Ne boj se, Marijo! Ta našla si milost u Boga. Evo, začet ćeš i roditi sina i nadjenut ćeš mu ime Isus. On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega...'; Nato Marija reče: 'Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!'" (usp. Lk 1,30-33,38)

Život je najveći milosni dar a milost je život. Milost je otkriti smisao smrti. Marija je pri ovom susretu rekla: Evo službenice Gospodnje. U Isusovoj smrti otkrila je smisao smrti - za druge.

V. POSTAJA - ŠIMUN CIRENAC POMAŽE ISUSU NOSITI KRIŽ

"Tko ne uzme svoga križa i ne pođe za mnom, nije mene dostojan" (Mt 10,38); "I prisile nekog prolaznika koji je dolazio s polja, Šimuna Cirenca, oca Aleksandrova i Rufova, da mu ponese križ" (Mk 15,21).

Na putu smo jači kad smo s drugima. Pravi je blagoslov imati nekoga tko je s tobom kad na putu svog života moraš nositi križ.

VI. POSTAJA - VERONIKA PRUŽA ISUSU RUBAC

"Zaista, kažem vam, što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!" (Mt 25,40).

Veronika je poslušala srce i zadobila milost. Obrisala je Kristovo lice a primila njegov lik u svoje srce. Rubac koji briše ljage i znoj s lica bližnjih je rubac koji ima Kristovo lice na sebi. Rubac trajan kao što je trajna slika majke u djeci.

VII. POSTAJA - ISUS DRUGI PUT PADA POD KRIŽEM

"A ja, crv sam, a ne čovjek, ruglo ljudi i naroda prezir" (Ps 22,7); "On koji u tijelu svom grijehe naše ponese na drvo da umrijevši grijesima pravednosti živimo" (1 Pt 2,24).

Evandjelje križa propovijeda se 2000 godina, ali 2000 godina Krist pada pod Križem čovječanstva. Ne možemo se nadati novom čovječanstvu ako ne preuzmемо na sebe i njegove padove i ako mu ne budemo pomagali da ustaje. I tako sve do kraja puta.

VIII. POSTAJA - ISUS TJEŠI JERUZALEMSKE ŽENE

"Za njim je išlo silno mnoštvo svijeta, napose žena, koje su plakale i naricale za njim. Isus se okrenu prema njima pa im reče: '... plačite nad sobom i nad djetecom svojom'" (Lk 23,27-28).

Isus nije ravnodušan prema sućuti koju mu iskazuju. On je cijeni. No on ne sažaljeva sebe. I dok pati vidi druge i želi im pomoći.

IX. POSTAJA - ISUS PADA TREĆI PUT POD KRIŽEM

"... ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu" (Fil 2,8).

Isus ponovno pada pod križem, napušten i osamljen. Na zemlji prostrt, na smrt umoran. Ali vjeran svom poslanju. U svom ustajanju podiže i one koji su najdublje pali.

X. POSTAJA - ISUSA SVLAČE

"... sve kosti svoje prebrojiti mogu, a oni me gledaju i zure na me" (Ps 22,18).

Krista poniženje nije moglo uništiti, jer je držao do dostojanstva svoje osobe. Otajstvo ovoga čina ruši svaki tabu o nedostojnosti ljudskoga tijela. Isus može povratiti dostojanstvo svima koji su sagriješili protiv svoga tijela kao i onima čije su dostojanstvo drugi pogazili.

XI. POSTAJA - ISUSA PRIBIJAJU NA KRIŽ

"Opkolio me čopor pasa, rulje me zločinačke okružile. Probodoše mi ruke i noge" (Ps 22,17).

Ljubav se ne plaši ni trpljenja ni smrti. Ona može biti razapeta ali ne može biti uništena. Razapeta ljubav oduzela je grijehe svijeta... Uništila smrt zasnaga.

XII. POSTAJA - ISUS UMIRE NA KRIŽU

"Eli, Eli lema sabahtani... Bože moj, Bože moj zašto si me ostavio?" (Mt 27,46).

"Dovršeno je" (Iv 18,30).

U tim riječima smrt se združila sa životom. Smrt je donijela mir. Strah od smrti je više strah od patnje. Otkad je Krist za nas umro smrt je nada života i istina življenja. Smrću ne nestajemo nego započinjemo vječni život.

XIII. POSTAJA - ISUSA SKIDAJU S KRIŽA

Ljubav je velikodušna, dobrostiva je ljubav, ne traži svoje, ne pamti zlo; sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi. Ljubav nikad ne prestaje. Ljubav je najveća... (usp. 1 Kor 13,4-8.13)

Mrtvo tijelo sina na rukama majke. Nije mu mogla pomoći dok je trpio i umirao, ali mu sada iskazuje ljubav i očituje vjeru u njegovu pobjedu. To je evanđelje boli, boli pretvorene u ljubav koja ne prestaje.

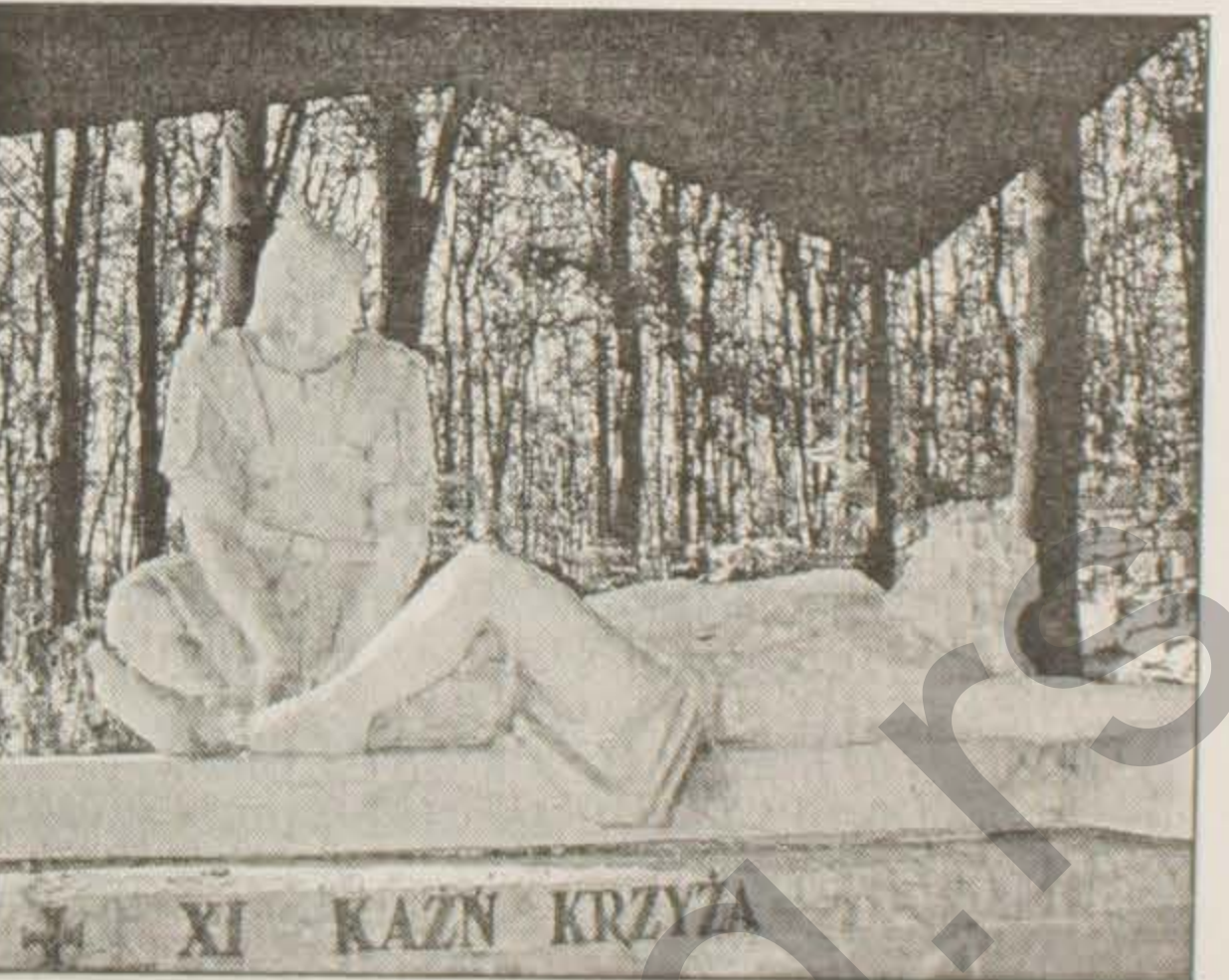
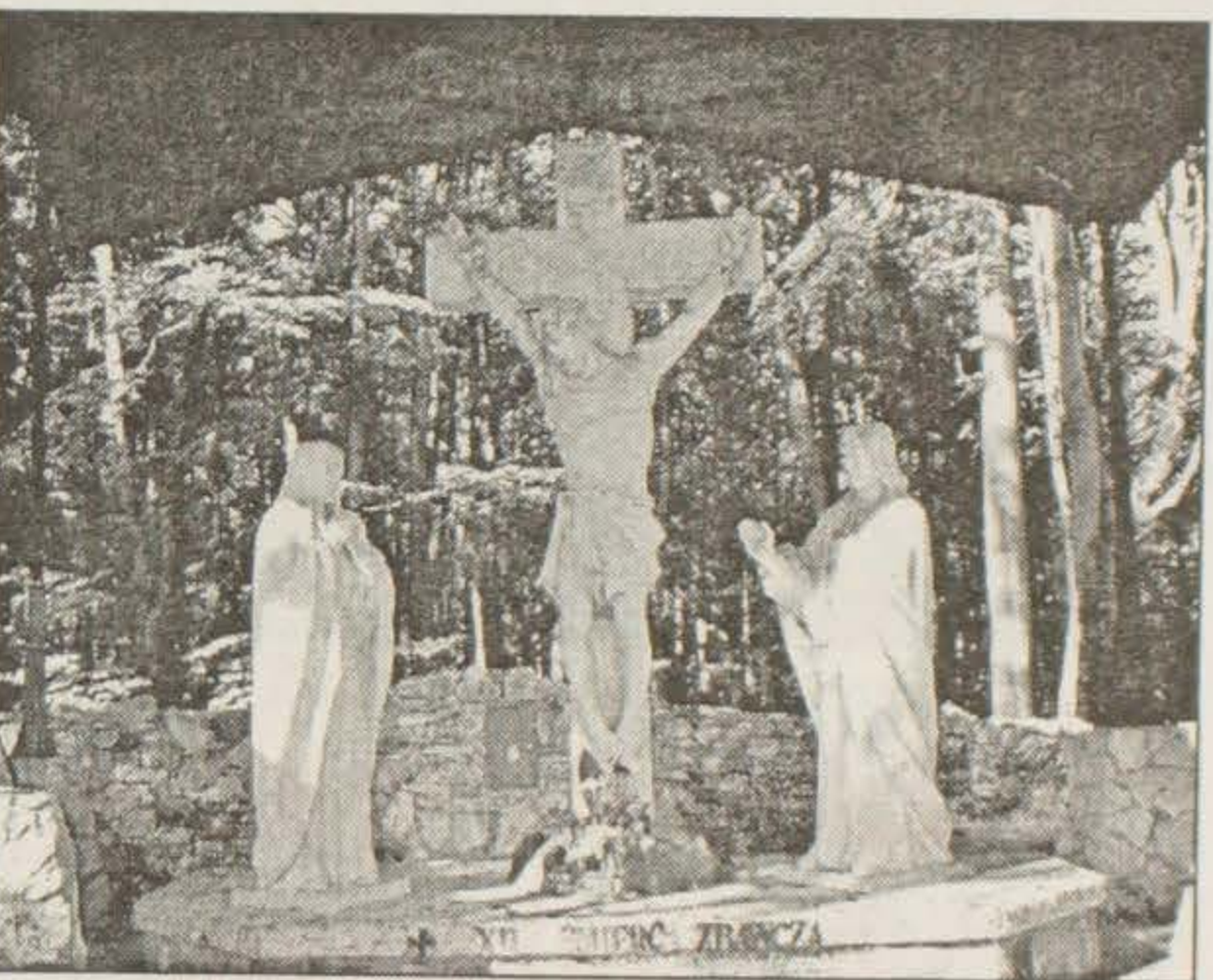
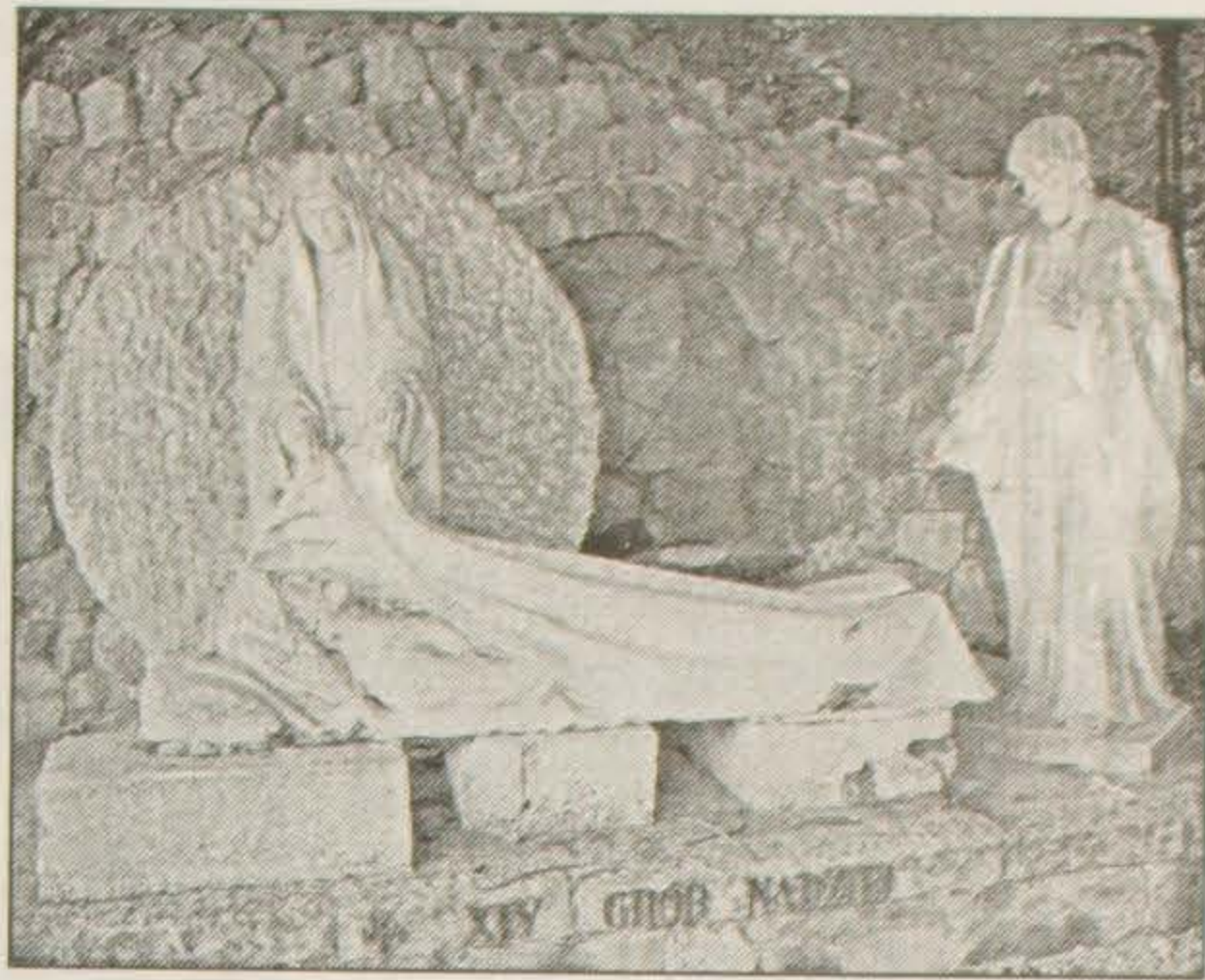
XIV. POSTAJA - ISUSA POLAŽU U GROB

"Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada" (Iv 11,25-26).

Isusova smrt je smrt smrti. Ona je završetak prolaznoga i početak vječnoga života. Smrt je odlazak tijela u prah zaborava koje će jednoga dana biti uskrišeno u raskoši punog dostojanstva.

=====

Tekst usp. Joanna Strzewska, Droga Krzyza (Križni put), Samostan karmelićana, Czerna (Poljska). Fotografije: Križni put u prirodi u šumi iznad spomenutog samostana. (Snimio: Andrija Anišić).

Paulinum - za duhovna zvanja

Uređuju: Robert Mađarić i Tomislav Šimudvarac

Blagdan sv. Pavla

Na blagdan Obraćenja svetog Pavla, 25. siječnja, u sjemeništu i klasičnoj gimnaziji Paulinum proslavljen je blagdan ovog nebeskog zaštitnika. Ove godine je izvanredno održana biskupska konferencija, biskupa Srbije i Crne Gore, pa su našu proslavu uzveličali i biskupi. Sveto misno slavlje u sjemenišnoj kapelici na latinskom jeziku predvodio je apostolski nuncij u Srbiji i Crnoj Gori, **Eugenio Sbarbaro** u koncelebraciji sa sjemenišnim poglavarima. Nuncij je održao i homiliju na talijanskom jeziku uz prijevod. Nakon

svete mise rektor zavoda **mons. Mioč** priredio je prijam za biskupe, profesore i ugledene goste, a nakon toga je bio zajednički svečani agape u sjemenišnoj blagovaonici kojem su prisustvovali i svi biskupi. Navečer su sjemeništarci prisustvovali na završetku molitvene osmine za jedinstvo kršćana u bazilici sv. Terezije Avilske.

Robert Mađarić

Duhovne vježbe u Paulinumu

Prema pravilniku za sjemeništa svake godine trebaju sjemeništarci obaviti duhovne vježbe. Tako smo i mi u našem sjemeništu održali propisane trodnevne duhovne vježbe. Duhovne vježbe su počele u nedjelju navečer 30. siječnja zazivom Duha Svetoga, a završile u srijedu poslijepodne zahvalnom pjesmom "Te Deum". Duhovne vježbe je predvodio **p. Károly Harmath**, OFM iz Novog Sada. Za vrijeme duhovnih vježbi sjemeništarci su u tišini, odnosno silenciumu, kako bi posvetili svoje vrijeme Bogu i svojoj duhovnoj izgradnji. Svaki dan smo imali po tri razmatranja koja je predvodio vođa duhovnih vježbi, a tema je bila Deset Božjih zapovijedi. Duhovne vježbe su prigoda da svatko više vremena posveti sebi, da razmišlja o svojem životu, te da spozna što je ono što bi trebao ispraviti na sebi. Duhovne vježbe su značajne u životu svakoga čovjeka, jer preko njih postajemo bliži Bogu i dobivamo snagu da svoje kršćanstvo živimo u svagdanjem životu.

Dean Olear

Polugodišnja rekreacija

U gimnaziji Paulinum polugodište je uvijek krajem siječnja. Pošto nakon polugodišta odmah slijede duhovne vježbe, sjemeništarci običavaju prije njih načiniti izlet, rekreaciju, odnosno veliku šetnju. To se dogodilo i ove godine, kada je upravo snijeg pao i zabijelio cijeli grad. I mi smo u tom zimskom ugođaju sa svojim poglavarima bili na velikoj šetnji. Usput smo se grudali i uživali u ostalim zimskim radostima, a po povratku smo u dvorištu napravili velikog snješka.

Vinko Cvijin

Pobožnost Gospi Lurdskoj

Vjernici Subotice već više od 150 godina obavljaju pobožnost Majci Božjoj. Svake godine od 3. do 11. veljače održava se duhovna obnova i devetnica Gospi Lurdskoj. Sjemeništarci također prisustvuju devetnici, u bazilici sv. Terezije Avilske na mađarskom jeziku, a u franjevačkoj crkvi sv. Mihaela na hrvatskom jeziku. Na tu pobožnost rado idu sjemeništarci i aktivno sudjeluju svojim čitanjem, ministriranjem i asistiranjem.

Vinko Cvijin

Obrati se i vjeruj Evanđelju

Svake godine na Čistu srijedu, odnosno na Pepelnicu, Crkva nas uvijek i iznova poziva na obraćenje. Poziva nas da razmišljamo o svojim propustima, slabostima i grijesima te da ostavimo svoje svagdanje brige, i da se makar malo prepustimo u svojim mislima Bogu. To je poziv na postojanost kroz sve bure i nevolje kojima smo svakodnevno izloženi, poziv na ljubav prema svojim bližnjima, poziv na toleranciju i mir. Svoj život treba izmijeniti, trebamo se za svoje propuste pokajati, treba se hraniti na stolu Riječi Božje i napajati se na izvoru sakramenata. Treba se nanovo roditi i živjeti u svjetlu Krista Otkupitelja i biti spreman, poput Njega dragovoljno na se primiti svoj križ. Na takav način, slijedeći Krista na njegovu križnom putu, možemo doseći slavu uskrsnuća!

Robert Mađarić

Uređuje: s. Blaženka Rudić

SVETOST

- POZIV SVIH KRŠĆANA

"Svetost nije privilegij tek neke manjine. Svetost je, jednostavno, dužnost svih nas kršćana. Ustvari, ako naučimo ljubiti, naučit ćemo biti i sveti. Svetost je obveza svakog kršćanina, moja i tvoja." (Majka Terezija)

Mozaik je umjetničko djelo kojega čine sitni dijelovi različitih tvari, boja i oblika. Oblici i boje, skladno složeni, čine ljepotu privlačnu za oko, smirujuću za dušu koja se zna diviti. Ljudski život je kao ploha za mozaik. Nečija veća, nečija manja. Svaka misao, želja, odluka, svako djelo i nedjelo jesu "materijali" od kojih se slaže mozaik našega života. Dok smo živi imamo prilike uljepšavati i dotjerivati svoj mozaik. A kad nas Bog pozove onda ćemo skupa s njim pogledati taj svoj mozaik i vidjeti što smo učinili od svoga života. Naročito kad ga usporedimo s originalom koji je Bog zamislio.

A Bog je čovjeka zamislio za ljubav. Ljubiti Boga i čovjeka znači biti svet. Živjeti u ljubavi ovdje na zemlji znači steći "sposobnosti" za život u nebu. Jer, tamo ostaje samo ljubav. S druge strane, ljubav je težnja svih ljudi. Onih koji vjeruju kao i onih koji ne vjeruju. U konačnici su svi ljudi pozvani na svetost, jer su stvoreni za ljubav. Ali nama kršćanima svetost je nešto prirodno.

Korijeni svetosti

Budite sveti, jer svet sam ja! (Pnz 11,45) To je Božji poziv upućen njegovu narodu u Starom zavjetu. Bog, tri puta Sveti, izvor je svake svetosti. Njegova svetost je nedostupna. On očituje svoju svetost po svojoj volji otkrivajući svoju slavu i moć, ali i svoje milosrđe, čudesnu zaštitu i nenadana izbavljenja. No, On je jedini dobar i izvor života, kako to molimo u kanonu mise. On želi očitovati svoju svetost preko ljudi. Zato traži pravo bogoštovlje. Kad se časti njegovo sveto Ime, kad se valjano vrši sveto bogoslužje jasno se objavljuje njegova slava. On je sebi pridržao i posvetio neka mjesta, osobe, predmete i vremena. To je odijeljeno od svijeta i pripada Bogu. No, svetost tih osoba i predmeta nije iste naravi kao Božja svetost. Oni su izuzeti od svijeta i profanog značenja i određeni za očitovanje Božje svetosti. Bog je sebi izabrao čak čitav narod, narod njemu

posvećen. Taj narod na poseban način mora očitovati Božju svetost svojim posvećivanjem. Narod se mora očistiti od svakoga grijeha koji je nespojiv s Božjom svetošću. Mora prinositi žrtve za očišćenje od grijeha. Ali nisu dostatne samo izvanjske žrtve. Više vrijede unutarnje: pravednost, pokornost, ljubav i milosrđe. (Usp. Rječnik biblijske teologije, 1312-1316)

Isusova svetost

Isusova svetost je povezana s njegovim bogosinstvom i prisutnošću Duha Božjega u njemu. To je rečeno Mariji kod naviještenja njegova rođenja: "Duh Sveti sići će na te i sila će te Svevišnjega osjeniti. Zato će to čedo i biti sveto, Sin Božji." (Lk 1,35) Isusova djela, čudesa i naučavanje znakovi su njegove svetosti. Pred njim se čovjek osjeća grešnikom isto kao i pred Bogom (usp. Lk 5,8; Iz 6,5) Isusova svetost je ista kao i svetost Boga. Isus je sebe prinio kao žrtvu za svoje koje je ljubio i tako ih posvetio. Bog ga je uskrisio na slavu i život, a kršćani imaju udjela u životu Krista uskrsloga po vjeri i krštenju, kojim bivaju pomazani Duhom Svetim. Kršćani su sveti po prisutnosti Duha Svetoga u njima. Dakle, Duh Sveti je djelatelj posvećenja. Njegova prisutnost je trajna. Stoga apostol Pavao tvrdi da su kršćani hramovi Duha Svetoga (usp. 1 Kor 6,19), naziva ih svetima u svojim poslanicama. (Usp. RBT, 1317-1319)

Različiti putevi a isti cilj

Iako u Crkvi svi ne idu istim putom, ipak su svi pozvani na svetost (usp. LG 32). Redovnici svjedoče da se svijet ne može preobraziti i Bogu prikazati bez duha blaženstava. Laici pak traže Božje kraljevstvo baveći se vremenitim stvarima i uređujući ih po Bogu (usp. LG 31). Svi su vjernici pozvani i dužni da teže za svetošću i savršenošću u vlastitom staležu (usp. LG 42). Jer biti svet - to je zadaća koju imamo po krštenju. Trebamo živjeti kao sveti izabranici Božji. Trebamo se suobličiti slici Sina Božjega. Zato svetost ne bi trebala biti neka teška zadaća. To bi trebao biti radostan poticaj na neporočan život djece Božje. Ali znamo da nam Božji i naš neprijatelj postavlja različite zamke da bi nas skre-

Molite Gospodara žetve

nuo s puta svetosti. Tako nastojanje oko svetosti postaje borba. Životi svetaca koji su nam od Crkve stavljeni kao uzori govore o borbi, o neprestanoj budnosti i naporu. Dakako, i o velikoj radosti koju Bog dariva svojim izabranima. No, ne smijemo misliti da su samo neki izabrani. Svi koji su kršteni već su izabrani i pozvani živjeti sveto.

Lako je biti svet

Zar zaista? Možda. Jer ne "proizvodimo" mi svetost. Bog je svet i on nam daruje udio u svojoj sreći, u svojoj svetosti. Jedan suvremeni mistik ovako razmišlja o svetosti:

* **Svetost je nesebičnost.** Ona je nešto spontano. Nje ne možemo biti svjesni. Kad postanemo svjesni svoje svetosti, ona postaje mučna i pretvara se u farizejstvo kojim se hvalimo pred drugima. Svetost je nešto prirodno. U njoj možemo samo uživati čineći dobro i ne pripisujući sebi nikakve zasluge.

* **Svetost nije naporna.** Napor može promijeniti tvoje ponašanje, ali ne može promijeniti tebe. Napor koristi ako želiš staviti hranu u usta, ali ti ne može dati tek. Može ti pomoći da ostaneš u postelji, ali ti ne može donijeti san. Napor nema moći stvoriti ljubav ili svetost. To je moguće samo razumijevanjem i svjesnošću. Ili dopuštanjem da nam ih Netko daruje.

* **Za svetošću se ne može žudjeti.** Ako za njom žudiš pa je ne postigneš, bit ćeš tjeskoban i nezadovoljan. A to upravo ubija sreću koju želiš postići. Treba se prepustiti Svetome. Tada svetost neće biti naš uspjeh ili zasluga. (usp. Anthony de Mello: Poziv na ljubav, str. 54, 57)

Zar je to malo? Ili jednostavno i lako? Boraviti u sjeni Svetoga, a nas toliko toga odvlači od Njega? No, i u tome nam pomaže sam Sveti.

Putevi i sredstva svetosti

Bog je ljubav. Tu ljubav Bog je razlio u naša srca po Duhu Svetom koji nam je dan (usp. Rim 5,5). Ljubav kojom ljubimo Boga iznad svega i blišnjega radi Boga dar je Duha. Da bi taj dar poput dobrog sjemena mogao u nama rasti, dužni smo koristiti sredstva koja nam nudi Crkva (usp. LG 42):

Radosno slušanje Božje riječi
Vršenje Božje volje
Sakramenti, osobito Euharistija
Sudjelovanje u svetim činima
Postojana molitva
Samozataja
Djelotvorna ljubav
Rast u svim krepostima

Piše: mr. Mato Miloš, OCD

ESHATOLOŠKI ZNAČAJ PUTUJUĆE CRKVE (4)

"Crkva je, naime, već na zemlji označena znakovima prave, iako nesavršene svetosti. No ipak, dok ne nastanu novo nebo i nova zemlja, u kojima boravi pravednost (usp. 2 Pt 3,13), putujuća Crkva u svojim sakramentima i ustanovama koje se odnose na ovo vrijeme, nosi prolazni lik ovoga vijeka te i sama boravi među stvorenjima koja uzdišu i muče se sve dosad, očekujući očitovanje sinova Božjih (usp. Rim 8,19-22). (LG 48 3).

1. Crkva sveopći sakrament spasenja

Proslavljeni je Krist poslao, darovao Duha Svetoga da bi "svoje tijelo, koje je Crkva, učinio sveopćim sakramentom spasenja". Konstitucija (LG br. 1 i 9), (kao i SC 25,1; 52); AG 5,1; GS 42,3), Crkvu označava kao "čudesni sakrament", "sakrament jedinstva", "sakrament spasenja, "opći sakrament spasenja". Te oznake su stavljene u perspektivi eshatološkog značaja Crkve. Sakrament je već po sebi eshatološka stvarnost u tom smislu što je "eshaton", posljednja stvarnost, koju ćemo postići tek u nebu, u sakramentalnom znaku stupio u naš zemaljski svijet, te je svjetskim, zemaljskim počelom, "zahvaćen kao u nekom pečatu". Oznakom Crkve kao "općeg sakramenta spasenja", Sabor u LG 48,2 još napose naglašava kako proslavljeni Krist po Crkvi i njezinu djelovanju neprestano uprisutnjuje otkupiteljsko djelo koje je jednom zauvijek izvršeno, zato da bi cijelo čovječanstvo, pa čak i sav svemir, mogao imati dijela u njegovu proslavljenom životu kod Oca, sada na početni način i kao velom zastrt, dok ne postigne svu puninu u nezastrtom sjaju. Da bismo barem ponešto razumjeli u kojem je smislu Crkva "sveopći sakrament spasenja", osvrnimo se nakratko na sljedeće tri točke:

a. Instrument

Zašto Sabor kaže da je Crkva "instrument" spasenja, a ne upotrebljava prikladniju riječ "sredstvo"? Sabor slije-

di grčke crkvene Oce, kao i velike srednjovjekovne teologe, osobito sv. Tomu Akvinskoga, koji su upotrebljavali izraz "instrumentum-oruđe". Tim su izrazom u Kristu označavali njegovu ljudsku narav u odnosu prema njegovu božanstvu. Oni često govore o Gospodinovoj ljudskoj naravi kao "oruđu" njegove božanske naravi. Oni žele reći: Sin Božji ostao bi za nas bez lica, bez djelovanja i bez glasa kad ga njegovo čovječstvo ne bi uvelo u ljudsku zajednicu. U Kristu se iza ljudske vanjštine krio Bog sam. U svojoj ljudskoj naravi Krist je bio "znak" Boga samoga, a po tom znaku "oruđe" otkupljenja. Božanstvo je samo u sebi ostalo nevidljivo, naizvan se javljalo kroz različite učinke preko Kristove ljudske naravi, slično kao što se oblacima zastrto sunce javlja dnevnom svjetlošću. Tako je iz čovjeka Krista sjalo njegovo božanstvo, i to po čudesnim znakovima što ih je Krist činio i po njegovoj čudesnoj osobnosti. Ovisno o Kristu i u neraskidivoj vezi s njime i njegovim Duhom, Crkva je veliki sakrament, koji se najizrazitije ostvaruje na razini liturgije, osobito u sedam svetih sakramenata. Pridajući Crkvi pridjev sakramentalnosti, kao "oruđu" spasenja, mislimo na Crkvu i na njezino djelovanje u cjelini, a ne samo na njezino bogoslužje.. Kao "oruđe", Crkva kao cjelina, preko svih svojih udova, uprisutnjuje, stavlja svaki put u sadašnjost što je Krist izvršio u prošlosti svojom smrću i uskrsnućem i izlivanjem Duha Svetoga na Duhove. Ono što je za nas još budućnost, po Crkvi kao oruđu spasenja već sada ostvaruje svoj utjecaj usred svijeta "da ni jedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni" (Iv 3,16).

b. Sakrament osoba, slabih i grešnih

Dok Krist s Duhom Svetim čini Crkvu svojim sakramentom, on privlači u krug svoga djelovanja slabe, grešne ljude da bi ih učinio oruđem za širenje svoga spasenja i svoje svetosti na cijelo čovječanstvo. Po Gospodinovoj neuništivoj snazi Crkva je uza svu svoju grešnost i slabost svojih članova znak i oruđe Gospodinove svetosti, i tako vrši ono što sama od sebe ne bi nikada

mogla, pa makar bila sazdana od samih svetaca, koji bi u potpunoj mjeri i bez ikakve nevjernosti živjeli iz krštenja. Kao sakrament, Crkva kroz vidljivost svojih struktura i ustanova pokazuje na Krista. Božja je ljubav Crkvi dana zato da je objavljuje svijetu. U tome bez sumnje, Crkva neprestano više ili manje zaostaje za svojim idealom, kao što zaostaje i za svetošću, na koju je pozvan svaki pojedinac njezin ud. Istinski temelj i jedina izvorna blagovijest ostaje u Crkvi Gospodin sam, po kojem čovjek postiže spasenje i bez kojega bi Crkva bila samo lješina, otrgnuta od svoje prvotne svrhe. Upravo zato što je Crkva kao spasenjski sakrament sastavljena od slabih i grešnih osoba, ona mora osobito nastojati oko toga da bude poput prsta koji pokazuje, glasa koji govori i svjedoči za Kristovo otajstvo.

c. Opći sakrament

Taj izraz znači da je Crkva od Boga određena za sve ljude, za sav svijet, za sve krajeve i za sva vremena. Crkva se ne osjeća i ne smije se osjećati samo kao jedna od mnogih njoj sličnih spasenjskih ustanova, koje bi na svijetu postojale isto tako po Božjoj volji kao i Kristova Crkva. Crkva se smatra i mora se smatrati znakom spasenja i milosti uopće. Njezin opstanak Bog nije utemeljio na nekim ljudskim ni bilo čijim zaslugama, nego na čistom daru milosti. Obećanje da nikada neće biti srušena i pobijeđena, koje je Crkva primila od Krista (usp. Mt 16,18), riječ je o milosti, koja je bila dana ne samo Crkvi nego i cijelom čovječanstvu. Zbog toga mora svijest Crkve biti označena svemirskom širinom, uvijek upravljena prema zajedništvu svih ljudi u Bogu i prema preobrazbi svega što je stvoreno. U tu širinu, u tu "katoličku" narav Crkve svakako ulazi autentičan ekumenski duh, onakav kakav je zacrtao Sabor. Svojim svojstvom "općeg sakramenta spasenja" Crkva nas neprestano upozorava, ne na samu sebe u vlastitoj vidljivosti, nego i na djelovanje Boga samoga, na vidljivo i ujedno nevidljivo djelovanje Duha Svetoga, djelovanje koje teži prema potpunom dovršenju na svršetku vremena. Kao sakrament Crkva je spasenjsko "oruđe", u kojem živi i djeluje Spasitelj i njegov oživljavajući Duh. Crkva je svijet koji je već pomiren s Bogom. U taj "već" ona uvlači i sav svemir koji nije obdaren razumom, što se osobito ostvaruje u slavljenju Euharistije.

Piše: dr. Tadej Vojnović, OFM

Kako se susresti s bratom Ezavom?

Činjenice su sljedeće: Ezav je prodao svoje prvorodstvo svojemu blađem bratu Jakovu za ukusno "crveno varivo" i to u trenutku velike gladi kad je stigao s polja (usp. Post 25,29-34). Jakov je tražio da to Ezav potvrdi zakletvom. Trebalo je samo dobiti blagoslov staroga oca Izaka koji je već gotovo oslijepio. To je Jakov po nagovoru i uz pomoć svoje majke Rebeke izveo na prijevaru: obukao je Ezavovu haljinu, ruke i goli dio vrata omotao je kozletovom kožom i prevara je uspjela - Jakov je umjesto Ezava primio očev blagoslov koji ide prvorodencu (usp. Post 27). Tko je ovdje u pravu? Ili, nedokučivi su putovi Božji i njegovo izabranje? Ezav je ljut (da li s pravom?) i želi svojega brata ubiti. Jakov bježi kod ujaka Labana u Padan Aram i tu služi duge godine za njegove kćeri Leu i Rahelu. Došlo je vrijeme povratka. Kako se susresti s bratom Ezavom? Je li još ljut? Namjerava ga i dalje ubiti?

Prvi glasnici

Jakov se svakako želi osigurati pa šalje glasnike svojem bratu Ezavu u zemlju Seir ili drugim riječima u zemlju Edom. Praksa slanja glasnika je veoma stara. Ona seže još u doba kad čovjek nije znao pisati. Glasnik, na neki način, treba uprisutniti osobu koja ga šalje, on govori njezine riječi koje se gotovo doslovno citiraju. Stoga su prve riječi glasnika redovito: "Ovako govori..." Ovu praksu glasnika upotrebljava i sam Bog kad šalje svoje proroke. I oni počinju istom formulom: "Ovako govori Jahve" (hebr. koh 'amar Jahve). Poruka koju Jakovljevi glasnici nose bratu Ezavu ima podložnički karakter. Jakov ga naziva svojim gospodarom i spreman mu se podložiti. On moli za "naklonost u njegovim očima". Glasnici u Jakovljevo ime trebaju podnijeti izvještaj o njegovom dosadašnjem životu: gdje je bio, što je radio i što je stekao.

Glasnici se vraćaju. Nose zloslutnu vijest: "On sam dolazi ti ususret s četiri stotine momaka!" Jakova hvata smrtni strah. Njegov brat Ezav s četiri stotine momaka za tili čas mogu uništiti njega i sve njegovo. Osim toga on je u kretanju

spor, tu su žene i djeca, stada i pastiri. On ne može niti pobjeći od ovoga susreta. Što raditi? Možda se je toga časa sjetio i riječi koju je njegov otac Izak rekao Ezavu dok je jecao zbog izgubljenog blagoslova: "Od mača svoga ćeš živjeti" (Post 27,40). Ljudski gledano on je izgubljen. Odlučio je rastaviti u dva tabora ljude i stoku da se barem nešto sačuva. Ako Ezav napadne jedan tabor, drugi će se sačuvati.

Molitva

Pred ljudskom nadmoći i u svojoj nemoći jedino je utočište Bog. Jakov otvara svoje srce Bogu i dubokoj i iskrenoj molitvi. U toj molitvi Jakov najprije prepoznaje sve ono što je Bog u svojoj vjernosti do sada za njega učinio. Sve je to jedan veliki dar ili kako on kaže: "Nisam vrijedan sve dobrote koju si tako postojano iskazivao svome sluzi!" Kako je žarka molitva u smrtnoj opasnosti! Tko je to doživio na vlastitoj koži nikada to neće zaboraviti! Jakov vapije: "Izbavi me od šaka moga brata, od šaka Ezavovih! Inače se bojim da bi mogao doći i umlatiti i mene i majke i djecu." Molio je i molio dok se nije spustila duboka noć.

Drugi glasnici

Što učiniti? Čovjek iziđe iz molitve utješeno ali se odmah susreće sa strašnom stvarnošću od koje se još ništa nije promijenilo. Preostaje povjerenje i čekanje. Odlučio je poslati druge glasnike ali sada s darovima kako bi udobrovoljio svojega brata. Pomno je pripremio svoje darove od stoke koju je imao, svrstao ih po važnosti a pisac nam donosi i brojke: 200 koza i 20 jaraca, 200 ovaca i 20 ovnova, 30 deva dojljica s njihovim mladima, 40 krava i 10 junaca te 20 magarica i 10 magaraca. Druge je glasnike Jakov još brižljivije pripremio i dao im točne upute. Oni trebaju ići pred njim, stado po stado s povećim razmakom. Ezav će najprije njih susresti i oni će mu reći da su sve to darovi njemu od njegova brata Jakova.

Jakov ne skriva svoju namjeru što se tiče darova. Sluge trebaju reći Ezavu

da sluga njegov Jakov misli: "Ako Ezava unaprijed udobrostim darovima, a onda se s njim suočim, možda će mi oprostiti." Jakov, dakle, želi oprostjenje od svojega brata Ezava. Činjenica je da je Ezav prodao svoje prvorodstvo Jakovu za tanjur leće (crveno varivo) ali je isto tako i činjenica da je Jakov na prijevaru od njihova oca Izaka dobio blagoslov koji prima prvorodenac. Da li se sve to može zaboraviti, da li se sve to može oprostiti?

Novo ime: Izrael

Sve se dogodilo u noći. Jakov je naprije preko potoka Jaboka prebacio svoje obje žene Leu i Rahelu, obje sluškinje Bilhu i Zilpu te svojih jedanaestero djece i sve svoje. Ostao je sam.

I iznenada. Dogodio se prepad. Netko ga je napao i započelo je hrvanje. Tko? Zašto? Zagonetno. Pisac nas izvješćuje: "I neki se čovjek hrvao s njim dok nije zora svanula." Borba je bila žilava. Napadač je Jakovu iščasio kuk. Tko je to bio kad Jakov govori: "Neću te pustiti dok me ne blagosloviš"? S kim se to Jakov borio? Zora je svitala. Napadač pita Jakova kako se zove i daje mu novo ime: "Više se nećeš zvati Jakov, nego Izrael, jer si se hrabro borio i s Bogom i s ljudima..." Kad je Jakov napadača pitao za njegovo ime ovaj je odgovorio: "Za moje ime ne smiješ pitati!" Zašto? Tko je tajanstveni napadač? Možemo li to zaključiti iz imena kojim je Jakov imenovao to mjesto "Penuel" (hebr. lice Božje) što pisac tumači: "Vidjeh Boga licem u lice i na životu ostadoh."

Riječ "Izrael" je dvosložnica. Dolazi od hebrejskog glagola *sarah* što znači nadvladati i imenice *el* što znači Bog. Tako bi "Izrael" značilo "Bog je nadvladao".

Sunce je ogranulo. Sve je moglo izgledati kao ružan san a na stvarnost one noći Jakova je podsjećala činjenica da je hramao. Tako hramajući on ostavlja Penuel. Pisac ovdje dodaje i malo etimološko tumačenje: "Zato Izraelci do današnjeg dana ne jedu kukovu tetivu što se nalazi na bedrenom zglobu."

Jakov sada ima novo ime Izrael. Tim imenom nazivat će se svi njegovi potomci, čitav jedan narod. Tim imenom nazivat će se i narod koji će proizaći iz najodličnijeg Jakovljevog potomka Isusa koji je Krist. To više neće biti Izrael po tijelu već Izrael po obećanju.

(U sljedećem broju: Susret)

Uređuje: Katarina Čeliković

Na putu s Isusom

Znam da ste se, dragi Zvončići i Zvončice, uključili u korizmenu pobožnost. Poslije raznih slavlja, maskiranja i veselja nastupilo je jako brzo potpuno drugo vrijeme - vrijeme pripreve za najveći događaj u našoj povijesti.

Isusov dolazak na svijet bio je velik i važan ali bez njegovog poznatog i slavnog završetka ne bi bilo ni naše sigurnosti u VJEČNOST, u ŽIVOT.

Dok živimo ovaj život nismo pošteđeni ni bolesti, ni gubitka naših milih i bliskih ukućana, često smo povrijeđeni, jednom riječi - živimo u grijehu i nosimo svaki svoj životni križ.

Ako želimo svoj križ prihvatiti i ako to činimo s Isusom na tom putu, ništa nam neće biti preteško. I mi imamo naše postaje, poput Isusa. Ipak, Isus nije zaslužio ništa od one muke koju je trpio - za razliku od nas koji svaki dan padamo pod našim križem.

Na put nikad ne krećimo bez Isusa! Samo s njim možemo hodati a da drugima ne budemo teret. Ako to zvuči teško, to je zato što je to istina. Za sve se u životu moramo potruditi pa i za putovanje bez grijeha. Ako grijeh i učinimo, blizu je Isus. Čeka da ga pozovemo. Vidjela sam djecu i mlade kako radosno nose križ na putu kroz njive, kroz prašinu - bez gundanja, a bilo im je teško, bili su umorni. Ali, oni su znali kako treba hodati. S vjerom i povjerenjem u Isusa koji je ovaj put već prošao.

Uključite se u svojim crkvama u pobožnost križnoga puta i ne zaboravite da je slava tek nakon 14. postaje!

Vaša Zvončica

Za dobrotu nikad kasno

BOŽIČNI DAROVI ZA ŽEDNIČANE U SIJEČNJU

Draga Zvončice, čini se da smo mi Žedničani posebno dragi Isusu.

Udruženom akcijom direktorice naše škole **Sonje Neorčić**, župnika **Željka** i tete **Kate**, uspješno je okončana akcija podjele paketa čiji je donator Istočnoeuropska misija s kancelarijom u Čantaviru. Paketi su dijeljeni u školi 25. siječnja dok je padao prvi ovogodišnji snijeg. Radost je bila velika, a paketi lijepi. Nije nam smetalo što nisu stigli za Božić.

Zahvalni Žedničani i teta Kata

VESELE I TUŽNE MASKE

“... i zato neka se veseloj maski odmah pruži spas, zahtijevam veselu glazbu za oboje nas!!!”

Razgovor između vesele i tužne maske, i vesela pjesma koja je uslijedila dopala se svim sudionicima i gostima maskembala koji se održao u dječjem vrtiću “Marija Petković” 8. veljače 2005. godine u 9,30 sati. Roditelji, majke, dide, bake veselili su se djeci i njihovim

smiješnim maskama, ali najveće veselje ipak je bilo u srcima najmanjih koji su ponosno nosili svoje maske i kostime. Danima su mislili o kostimu i tražili pomoć od roditelja da bi ostvarili ono što u stvarnosti ne mogu biti. Pripremali su se i s tetama u vrtiću kroz razgovor, stihove, pjesme i priče i došli do zaključka da pone-

kad nosimo lik vesele maske a ponekad i tužne. Veselo društvo se na kraju revije maski počastilo fankima, kako već dolikuje svakoj pokladnoj zabavi.

Popodne su djeca sudjelovala i na Hrckovom maskenbalu u Hrvatskom kulturnom centru “Bunjevačko kolo”, gdje su otpjevala pjesme “Fašnički ples” i “Maskembal”. **Ines Baić** je osvojila jednu od tri prve nagrade, a **Oskar Kovač** dobitnik je posebne nagrade žirija za svoj kostim “moler”. Svi smo se jako radovali što su dvije nagrade otišle u vrtić.

Marina,
odgajateljica

14 POLJUBACA KRIŽU

Svakoga ću dana 14 puta poljubiti moj križ prije nego odem na počinak! Ako kojega dana ne učinim ni jedno dobro djelo i ne zatajim svoju narav, udvostručit ću svoje poljupce!

"Hoće li tko za mnom, neka se odreče samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom." (Mk 8,34)

"Gospodine, kada te to vidjesmo gladna i nahranismo te; ili žedna i napojismo te? Kada te vidjesmo kao stranca i primismo; ili gola, i zaogrnuismo te? Kada te vidjesmo bolesna ili u tamnici i dođosmo k tebi? A kralj će im odgovoriti: 'Zaista, kažem vam, što god učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste!'" (Mt 25,37-40)

1. POLJUBAC

Isusa osuđuju na smrt

Danas nisam okrivio nikoga za nestanak olovke u vrijeme školskog odmora.

2. POLJUBAC

Isus prima na se križ

Isuse, nisam se bunio što sam umjesto brata morao cijepati drva iako je na njega bio red.

3. POLJUBAC

Isus pada prvi put pod križem

Da, danas su se svi okomili grudvama snijega na jednog dječaka. I ja sam bio među njima.

4. POLJUBAC

Isus susreće svoju svetu majku

Lagao sam mojoj mami. Ona je to znala. Sakrio sam suze i pobjegao.

5. POLJUBAC

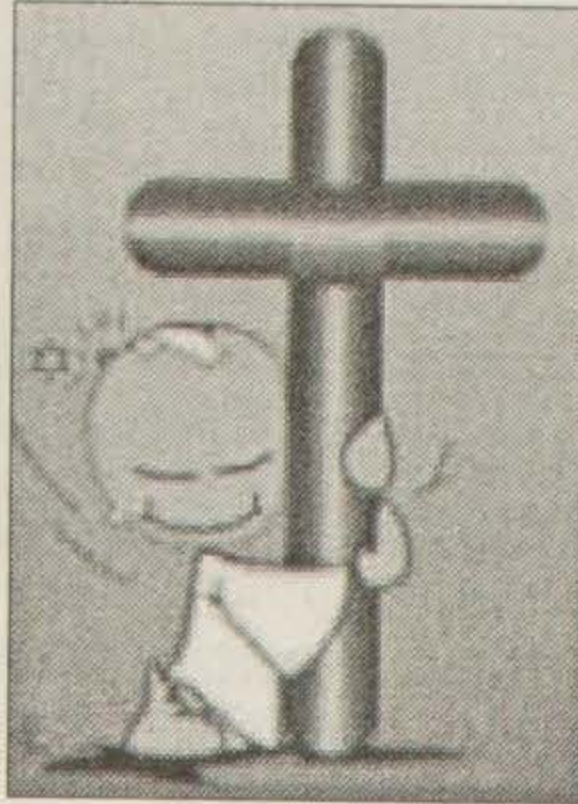
Šimun Cirenac pomaže Isus nositi križ

Shvatio sam da mojoj susjedi treba otići u dućan. Nije me molila, sam sam se ponudio.

6. POLJUBAC

Veronika pruža Isusu rubac

Danas sam se sjetio tebe, Isuse! Dao sam svoju najdražu majicu jednom prijatelju kojem je tata ostao bez posla.

7. POLJUBAC

Isus pada drugi put pod križem

Ogovarao sam najbolju prijateljicu jer nije htjela sa mnom do moje bake. A sad očekujem da sa mnom razgovara kao da ništa nije bilo.

8. POLJUBAC

Isus tješi jeruzalemske žene

Roditelji moje prijateljice su se razveli. Ona i brat su tužni. Kada ne odem k njima nazovem ih telefonom jer im treba prijatelj.

9. POLJUBAC

Isus pada treći put pod križem

Nije mi lako svaki put oprostiti onima koji su loše o meni govorili. A onda se sjetim da si ti, Isuse, išao dalje. Dignem pogled i idem i ja.

10. POLJUBAC

Isusa svlače

Izdao sam te, Isuse. Gledao sam sinoć kasno na TV film koji su mi roditelji zabranili. Sramota me. Ne znam koga da pitam u vezi toga...

11. POLJUBAC

Isusa pribijaju na križ

Osjećam da ti danas nisam sasvim blizu. Bojim se boli. Zato i nisam otišao kod bake da je ne vidim u krevetu. Kažu da je jako bolesna.

12. POLJUBAC

Isus umire na križu

Smrt mi je čudna. Što se događa? Jesi li se i ti, Isuse, bojao? Bio sam na sahrani moje bake. Jako sam tužan.

13. POLJUBAC

Isusa skidaju s križa

Danas mogu oprostiti onima koji su me optužili da sam ukrao mobitel. Ja to nisam učinio i ti, Bože, to znaš. To mi je dovoljno.

14. POLJUBAC

Isusa polažu u grob

Vidio sam jednom kako ljudi spuštaju u raku mali kovčeg s dječakom od tri godine. Njegovo lice nije bilo uplašeno. Vjerujem da si zbog njega i svih nas pretrpio smrt.

Hvala ti, Isuse, ljubim tvoj križ a hvala ti za moj.

/K. Č./

PEPELJANJE I BLAGOSLOV GRLA U VRTIĆU

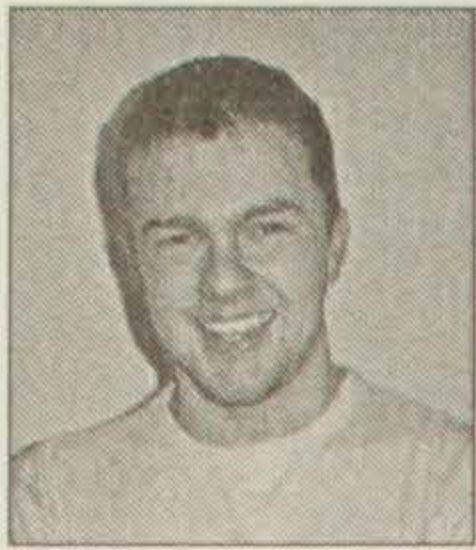
Na poziv naših odgajateljica i **s. Silvane Milan**, predstojnice samostana, u vrtić "Marija Petković" na Čistu srijedu došao je nakon sv. mise u crkvi **vlč. Goran Jovičić**. Da li djeca slušaju evanđelje, otkrio je velečasni u razgovoru s djecom kroz propovijed i djeci na blizak način rastumačio riječi koje često ni mi odrasli ne razumijemo dovoljno. Draž je bila pokazati prah koji je bio posut po glavi, pa i ono tko ima više. Djeca su se samo gledala u ogledalu, brižno čuvala prah na glavi da bi pokazala mamama i tatama što se toga dana zanimljivo dogodilo u vrtiću.

Na blagdan sv. Blaža u vrtiću je **mons. Marko Forgljč** blagoslovio grla djeci. Svi su zaželjeli da im dragi Bog blagoslovi grlo da skoro ne kašlju i da lijepo pjevaju.

Marina

Najmlađi molitelji Zlatne krunice u župi Marija Majke Crkve u Aleksandrova kraj Subotice

Uredio: Petar

Letjeti, letjeti, letjeti - visoko

"Ovo je trenutak da se prihvatiš, pomiriš sa samim sobom. Ti si sebe dobio od Boga. On ti je sve darovao, on ti povjerava baš tebe takvoga, da takav jedinstven, proživiš svoj život na zemlji. Ovo je tren da konačno zavoliš sebe. Da postigneš svoju osobnu identifikaciju." (Tomislav Ivančić)

Svatko je dragocjen ma kakav bio, jer je jedinstven. Nitko nije kao ti i nitko neće biti kao ti. Tu svoju originalnost očuvaj i ne dozvoli da te itko svojim mišljenjem prekori. Ne dozvoli da roditelji ili oni oko tebe od tebe naprave sebe, tj. da preko tebe ispune svoje želje. Svatko je potreban ovom svijetu. Zato najstrože osuđujem abortus i svaki vid ubijanja, jer je svatko, pa i oni za koje nam se čini da nisu potrebni svijetu, nezamjenljiv i važan ovom svijetu.

"Bježeći od sebe ti sam sebi stvaraš propast i time osiromašuješ svijet", mislim da je ova rečenica dovoljna da dokaže koliko si bitan. Da li si sebi nekada rekao: "volim te". Naravno, ne kao Narcis, nego umjereno. Kad te svi napuste, reci to sebi i osjetit ćeš... vidjet ćeš... čut ćeš... Sačekaj koji trenutak. Nemoj žuriti kao ostali. Nađi prozor i pobjegni iz sive boje koju je zamutio đavao. Usput malo obriši prozor da i drugi progledaju.

Da svijet nije toliko zaluden novcem vidio bi kako se visoko može letjeti. Svakim danom sve višlje i višlje. Ne prestajući širiti svoja krila, iako je kiša. Ako ti ne uspijeva, trudi se i sigurno ćeš uspjeti. Ja sam uspio i svjedočim. Proći će i snijeg i kiša, samo malo sačekaj. Nauči biti strpljiv. Ne predaj se jer znaš za koga to radiš.

PeTaR

TRIBINA MLADIH

DOSTOJANSTVO LJUDSKE OSOBE

U Katoličkom je krugu na Tribini mladih 16. siječnja na temu dostojanstva ljudske osobe govorio **dr. Andrija Kopilović**.

U uvodnom dijelu predavač je pojasnio da je svako biće stvoreno od Boga i nosi pečat stvarateljske naravi. Čovjek je stvoren na sliku Božju koja je utisnuta u čovjekovoj duši. Dakle, ljudsko je dostojanstvo neotuđivo. Svaki ga čovjek posjeduje bez obzira na rasu, spol, dob, zanimanje... To se dostojanstvo ne može izgubiti niti ga tko može oduzeti ili na bilo koji način umanjiti. Međutim, može ga gaziti odbijajući ga poštivati.

Zahtjevi dostojanstva ljudske osobe su čovjekova vlastita namisao i sloboda. A što je sloboda? Sloboda nije nešto između dobra i zla, ona je sposobnost za dobro, oslobođenje od zavisti. Dr. Kopilović je upozorio da je danas vrlo aktualan stav "dobro je ono što mi je ugodno" koji ubija savjest. Izloženi smo napasti da smatramo kako su naša osobna prava samo tada potpuno sačuvana kada smo oslobođeni od božanskog zakona. Često smo izloženi tvrdnji kako sve na svijetu treba biti uređeno prema čovjeku kao središtu i vrhuncu. U takvim se okolnostima savjest guši a upravo je ona čulo koje predstavlja antenu prema Bogu. Božji se glas ne prima razumom već srcem. Pitanje savjesti je najvažnije u životu jer je čovjek bez savjesti opasan. Čovjek bez savjesti ne vjeruje u Boga te nije ni svjestan svoga dostojanstva.

Predavač je ukazao i na danas vrlo važno pitanje prava na život jer mnogi smatraju da se može skratiti život koji je izgubio svako dostojanstvo. Nitko nema pravo ni zbog kakve "humanosti" kršiti pravo na život. Ivan Pavao II. kaže: "I oštećene osobe su potpuni ljudski subjekti, odgovarajućih ljudskih prava, svetih i nepovredivih koji, usprkos ograničenjima i trpljenju upisanim u njihovo tijelo i sposobnosti, još više ističu dostojanstvo i veličinu čovjekovu". Upravo u ime tog dostojanstva treba poduzimati smjele i duboke nove promjene u vidu civilizacije ljubavi.

Istina je i to da čovjek ne može proći kroz život a da ne sagriješi. Ali, gdje obiluje grijeh, tu obiluje i milost. Nitko nama nije pogazio dostojanstvo koliko smo mi to sami sebi učinili. Ali, tu je naš dobri Otac da nas digne svaki put kada padnemo. Dostojanstvo je naše podrijetlo, samo čovjek ima dostojanstvo osobe. "JA JESAM" mogu reći samo anđeo i čovjek.

Ivana M.

HODOČASNIČKI KRIŽNI PUT MLADIH

5. i 6. ožujka

Polazak iz crkve Isusova Uskrsnuća
Prijavite se kod svojih župnika!

Misa mladih za mir

4. 03. 2005. u 20 sati
u župi Sv. Marije na Halaškom putu

TRIBINA MLADIH

20. veljače u 19 sati
Svjedočenje bivših ovisnika o drogi

SUZA

Tiho se odvaja, klizi niz lice i pada
Padne li ona, nestaje i nada.

Zašto me prati,
zašto me guši iz dana u dan,
zašto mi staru sreću ne vrati,
zašto mi suza dolazi u san?

Sanjam je, osjećam, vidim,
i plače mi se,
a onda se postidim i kažem
suzi: NE!

Mirela Stantić

MISA MLADIH ZA MIR

Još jedan euharistijski susret "mironosaca" bio je zakazan za 4. veljače u crkvi Sv. Jurja. Ovoga puta vlč. **Goran Jovičić** podsjetio nas je kako smo svi mi jedinstveni, ne smijemo se uspoređivati s drugima jer smo svi posebni! Ova misao treba nam uvijek biti na umu, takvi smo kakvima nas je Bog načinio! Kvalitete koje smo dobili podijelimo s drugima. Svi smo mi dio jedne cjeline, i svaki dio podjednako je važan!

Mirjana

"48 sati SVADBA"

MIHAELA i ZLATKO rekli su DA

"Rekli ste mi da se sve dogodilo u dva dana. Nije! Dragi Bog je to pripremao dugo, pripremao je vas jedno za drugo...", rekao je i još puno divnih riječi o ljubavi i braku mons. Stjepan Beretić, katedralni župnik na misi vjenčanja Mihaele Nemet i (mnogi ga znate i sa ovih stranica!) Zlatka Vukmanova Šimokova 28. siječnja ove godine. Oni su (iako su svoje svatove pripremali za rujan ove godine) svoje veliko DA jedno drugom i Bogu rekli i pred kamerama nacionalne televizije - u emisiji koja sve troškove svadbe plaća ako se sve uspije riješiti u 48 sati! Naravno, Zlatko i Mia nisu izostavili najvažnije ni u tako velikoj žurbi: sveta misa vjenčanja i zakletva "Tako mi pomogao Bog..." Tako neka bude uvijek! Čestitamo! (Detaljnije o svadbi u emisiji TV RTS 2)

NA SUBOTIČKOM PRELU MLADIH

U DUHU TRADICIJE

Po uzoru na starije, oslanjajući se na tradiciju, oko 200 mladih okupilo se 5. veljače u velikoj dvorani Hrvatskoga kulturnog centra "Bunjevačko kolo" na sada već pravo tradicionalno Veliko prelo mladih. Program je počeo pjesmom "Kolo igra, tamburica svira" u izvođenju Marije Jaramazović

i pokazalo da mladi cijene duh tradicije što je potvrdio i jedan broj starijih, ali dragih gostiju. Tu su bili potpredsjednik HKC "Bunjevačko kolo" Grgo Kujundžić, koji je i otvorio prelo, vlč. Marko Forgić, vlč. dr. Marinko Stantić i vlč. dr. Oskar Čizmar. Program su vodili Suzana Ljubič i Josip Tikvicki a za zabavu i igru pobrinuli su se tamburaški ansambl "Ravnica" i mladi tamburaši HKPD "Matija Gubec" iz Tavankuta.

I na ovoj zabavi birali su se "najlipči". Za "najpar" proglašeni su Gordana Dulić i Ivica Tumbas, najelegantnija djevojka je Marina Francišković, najšarmantniji momak je Nikola Matković, a najljepšu frizuru imala je Marina Tikvicki.

Na prelu se ispričala i priča o povijesti i značenju prela kojega će sigurno biti ako je suditi po dobrom raspoloženju pri-

sutnih. Važno je znati zašto se ljudi u ovo doba okupljaju i upoznati običaje svojih predaka.

Veselje je trajalo dok je trajalo jer će uskoro zabave utihniti. Nakon prela dolazi korizma... /K./

Ljubav

Ljubav ide samo jednim putem,
ne zna za prečice.
Bog je stvorio,
on je tim putem vodi,
vodi je u srca naša.
Bože, mnogo ti hvala.
Ljubav se ne dobija na dar,
ona ide svakom,
a tko zasluži da je ugosti
uvijek će sretno voljeti.
(I ovaj pjesnik srcem moli
da ga ljubav njegova zavoli).

Tomo Horvat

IZ PUTOPISA.....

Organizirao sam veliko slavlje u povodu dovršetka gradnje moga broda. Te se večeri devet puta služilo jelo. Legao sam u krevet, razmišljao kako ću za tjedan dana isploviti i osjetio ogromno zadovoljstvo - koliko su samo puta drugi pognuli glavu osjećajući se manje vrijednima od mene. Jednostavno sam uživao dok su im iz očiju sijevale iskre pohlepe i zavisti jer nisu kao ja. [...]

Brod je bio napakiran. U posljednjem trenutku sam odlučio poći sam. Zvocanje posluge mi je najmanje bilo potrebno a i na njih da bacim još zlatnika - ionako mi nije puno ostalo, samo 45 ćupova. Isplovio sam u srijedu. Nasmišan i zadovoljan uživao sam u obilju hrane i dukata - "Kako je krasno!" [...]

More je postalo nemirno. Moram priznati da je zrakom zavladao strah. Po prvi put u životu osjetio sam da postoji netko jači, moćniji od mene. I kiša je počela padati sve jače i jače. Nisam mogao održati svoj brod. Jarboli su se polomili, paluba je bila preplavljena. Nisam znao, nisam mogao - "Kako da se spasim?!" Znao sam samo da tamo gore postoji netko tko bi mi mogao pomoći... ostavio sam se tih gluposti. Smjestio sam se u čamac za spašavanje, nemoćan i ponižen gledao sam svoj brod, bogatstvo i slavu kako nestaju u zalogaju mora. Tada je počela moja muka. Mapu i kompas izgubio sam tijekom brodoloma, hrane sam imao za tjedan dana, tri zlatnika u džepu i par posjekotina na tijelu. "Ostavljen na milost i nemilost prirodi, neće to tako moći!" Umor me potpuno savladao da nisam ni primijetio kad me sustigao san. Trebalo je napraviti neka pravila, rasporediti hranu na što više dana, uloviti koju ribu - zar ja koji sam živio po svojoj volji, izvan svakog pravila u maksimalnom izobilju ne radeći ništa!? Bio sam toliko ljut! Zar meni itko može zabraniti koliko ću jesti i piti? Uvjetovati me da spavam na daskama? Da ribama oko sebe dajem hranu a nijednu ne ulovim - kakav je to bezobrazluk? Iz dana u dan, u meni je sve više rasla mržnja i želja za osvetom. Toliko sam se udaljio od razuma da sam se odlučio ubiti i tako trijumfirati nad materijalnim ograničenjima i nesrećom.

Oblaci su potamnili, izmijenili svoje oblike, uplašili i probudili more, uzbur-

kali moje misli i osjećaje. Počela je oluja! Više no ikada prije, poželio sam spasiti svoj život. Imao sam malo iskustva, ogromnu želju za životom i ... preživio sam. "Kako sam mogao tako nisko pasti?" Obuzetost hranom, pićem, osvetom i umišljeno poniženje toliko su me ograničili da nisam uvidio koliko bih u stvari trebao biti zahvalan jer sam preživio prvi brodolom. A sada mi je

opet, po drugi put, poklonjen život. Koliko sam bio sretan! S upola manje hrane i pića osjetio sam se ispunjenim. Osjećaj posebnosti i zahvalnost su me preplavili. Morao sam se odužiti prirodi što mi je ukazala toliko povjerenje i spasila život. Morao sam dokazati da ispod ovog kožnog oklopa i mrkog

lica postoji i ona dobra strana ljudskosti. Tada je na zemlji nastupio raj. On je bio u mojoj duši iz koje su proizlazile ideje o potrebnim ograničenjima, radu i miru, koji su me i održali u životu. Tolike sam sate proveo uz zvuke vjetra razmišljajući o mom dosadašnjem životu, pogreškama, oholosti. Sve je to bio izgubljen život u kojem nisam imao vremena uživati u prirodi, pa čak i u ograničenjima koja su nam postavljena, za dobro nas samih i drugih. [...]

I taj, 39-ti dan moga putovanja započeo sam riječima upućenim Gospodaru prirode. Znao sam da je moj život u njegovim rukama, bio sam zahvalan i radovao sam se tome. Osjećao sam se sigurno poput malog djeteta kojeg majka drži u zagrljaju. More se opet počelo buditi. Prepoznao sam da se sprema oluja. Ali osjećaj sigurnosti nije nestao. Promatrajući prirodu i prisjećajući se ljudi iz svog života, naučio sam da uvijek postoji posljednji, najveći ispit na kojem možeš posustati ili se hrabro boriti do kraja; vratiti se na staro ili postići nov život. Po treći put sam ušao u ring s morem i oblacima, koji su se spojili i činili se još većima i strašnjima. [...] Otvorio sam oči. Oko mene je bilo more a ja sam plutao na komadiću drveta potpuno izmoren. Osjetio sam čudan miris, začuo čudne zvuke... i ugledao kopno! Shvativši da sam izdržao do kraja, sretniji no ikada, zaveslao sam prema kopnu osjećajući svuda oko mene i u meni radost Gospodinovu. Bio je to 40-ti dan moga putovanja, putovanja koje je imalo svoje značenje, cilj i uspješan kraj. Novi čovjek zakoračio je na kopno, zemlju kojom će činiti samo dobro. Započeo sam pravi život.

Izvukao sam ostatke svoga broda koji su me doveli do spasa - taj komadić drveta imao je oblik križa.

Nevena M.

ŽRTVA - ZA KOGA

Kroz Korizmu se trudimo ići što bliže uz Isusa patnika - našeg Spasitelja. Poklik Aleluja je utihnuo i ne ćemo ga čuti do Uskrsa. Sada nam je bliža pomisao na Isusov Križni put, njegovu muku, njegovu žrtvu za nas... Još prije početka Korizme počinjemo razmišljati čega bismo se mogli odreći kroz Korizmu, kako bismo time makar malo supatili s Isusom. No, sve naše žrtve tijekom Korizme, naše odricanje i odlasci na pobožnost Križnog puta trebamo pokloniti Isusu - to nije natjecanje s drugima ili avantura, ne trebamo to raditi da bismo dobili pohvalu - TO RADIMO RADI ISUSA! Svakako, trebamo se odreći nečega što nam je osobito drago - ne, nemojte ni pomišljati da se odreknete roditelja ili prijatelja, već im naprotiv posvetite više vremena! U današnje vrijeme sigurno bi bila velika žrtva odreći se mobitela ili kompjutera, glazbe, televizora - sva ta tehnika koja nas okružuje čini nam se prijeko potrebna... Stanite na momenat, sjetite se Isusa, sjetite se njegove žrtve za nas, njegove ljubavi prema nama... i onda neće biti teško izdržati male žrtvice kada znamo da je Isus s nama! Uzmimo svoj križ i krenimo polako i sigurno s Isusom!

Mirjana Horvacki

Korizmena priča

Jednog dana, pojavio se maleni otvor na čahuri.

Uređuju: Vesna i Ladislav Huska
Čovjek je sjedio i gledao kako se leptir nekoliko sati muči da bi izvukao svoje slabašno tijelo kroz taj maleni otvor. Onda je leptir stao. Činilo se da ne može dalje. Zato je čovjek odlučio pomoći leptiru: uzeo je škare i razrezao čahuru. Leptir je s lakoćom izašao. Ali je imao krhko tijelo i smežurana krila. Čovjek je nastavio promatrati leptira, očekujući da će se svakog trenutka krila otvoriti, povećati i raširiti kako bi podržala leptirovo tijelo i osnažila ga. Međutim ništa se nije dogodilo! Leptir je cijeli svoj života proveo puzeći okolo sa slabašnim tijelom i nerazvijenim krilima. Nikada nije polatio.

Čovjek, unatoč svojoj ljubaznosti i dobrim namjerama, nije razumio da je poteškoće kroz koje je leptir morao proći, izlazeći iz čahure, osmislio Bog, kako bi krv iz tijela leptira potekla u krila i kad se oslobodi čahure da bude spreman letjeti.

Ponekad su poteškoće upravo ono što trebamo u životu. Kad bi nas Bog oslobodio od svih prepreka, osakatio bi nas. Nikad ne bismo postali onoliko snažni koliko možemo biti. Nikad ne bismo mogli letjeti.

Tražio sam snagu...

I Bog mi je dao poteškoće koje su me osnažile.

Tražio sam mudrost...

I Bog mi je dao probleme koje je trebalo riješiti.

Tražio sam bogatstvo...

I Bog mi je dao mozak i tijelo da mogu raditi.

Tražio sam hrabrost

I Bog mi je dao prepreke koje je trebalo svladati.

Tražio sam ljubav.....

I Bog mi je dao ljude kojima je trebalo pomoći.

Tražio sam usluge

I Bog mi je dao prilike.

Nisam dobio ništa od onog što sam tražio....

Ali dobio sam sve što mi je trebalo.

Živi život bez straha i suoči se sa preprekama i znaj da ih sve možeš savladati.

Kako ćete obilježiti...

- 20. veljače je ... Dan zaštite spomenika kulture
- 15. ožujka je ... Svjetski dan zaštite potrošača
- 19. ožujka je ... Sv. Josip - Dan očeva
- 22. ožujka je ... Svjetski dan voda

Ovako nas oni vide

Da sam tata...

- ☐ ... štitila bih obitelj i ispunjavala bih djeci želje (Z. Š.)
- ☐ ... poštovala bih i voljela ženu i izvela djecu na pravi životni put (M. K.)
- ☐ ... između mene i djeteta ne bi bilo tajni! Vodila bih ga na njegova omiljena mjesta. Igrali bismo se... Savjetovala bih ga. (Z. P.)
- ☐ ... ja bih svoje dijete lijepo odgajala i učila bih ga lijepim stvarima. Igrala bih sa sinom svake subote nogomet, a kćerku puštala stalno da izlazi vikendom. Ne bih nikada vikala na svoju djecu. (S. B.)
- ☐ ... voljela bih svoju obitelj (S. B.)
- ☐ ... zabavljala bih se sa svojom djecom, pazila ih i puno čuvala od povreda i nepravde. Ne bih bila nasilna, ne bih vikala. (B. O.)
- ☐ ... čuvao bih i jako volio obitelj, upisao bih sina ili kćer na veslanje. (G. V.)
- ☐ ... starao bih se za obitelj i trudio bih se da sve što zažele dobiju i da im sve omogućim. Ne bih djecu tukao jako često. (B. F.)
- ☐ ... bila bih dobra prema svojoj djeci. Poštovala bih djecu kao da su odrasli i davala bih im sve, ali naravno u granicama normale. (M. DŽ.)
- ☐ ... bila bih najbolji tata na svijetu. (S. B.)
- ☐ ... ne bih kažnjavao svoje dijete. (D. L.)
- ☐ Kada postanem otac čuvat ću svoju djecu i voljeti i naučiti ih da budu dobri ljudi kao što sam i ja postao zahvaljujući svojim roditeljima. Tako bih i ja svoju djecu učio što je dostojanstvo, odgovornost, poštenje, poštivanje drugih... (Z. G.)
- ☐ ... ne bih tukao svoju djecu, pazio bih ih, a ne kao naši roditelji nas... (N. D.)
- ☐ ... bila bih dobra i potrudila se svojoj obitelji dati sve što je potrebno. (I. M.)
- ☐ ... vjerojatno bih se stalno igrala s djecom, ali isto tako bih željela da se moja riječ kao riječ glavnog u kući poštuje. (I. Č.)
- ☐ ... igrao bih se sa sinom (D. P.)
- ☐ ... vodila bih obitelj na pravi put i borila se za nju svim tjelesnim i duhovnim snagama. (S. H.)
- ☐ ... bio bih dobar, djeci bih sve dopustio da rade, samo da ne piju, da se ne drogiraju; mogli bi slušati muziku "do daske", dobijali bi dovoljno para, itd. (V. M.)
- ☐ ... svoju djecu bih obavezno uputila da se bave nekim sportom. (J. D.)
- ☐ ... odgajala bih djecu, ne bih ih tukla, govorila bih im što je dobro (npr. da se vole i poštuju, da ne krađu) i nastojala bih biti dobar otac (kao moj!) (N. DŽ.)

(odgovarali učenici 1. razreda srednje škole)

Najavljujemo

FAMILYFEST 2005.

U organizaciji Pokreta fokolara i Međunarodne Biskupske konferencije sv. Ćirila i Metoda 16. travnja 2005. u Novom Sadu, (na SPENS-u, u trajanju od 10 do 17 sati) održat će se FAMILYFEST 2005. pod nazivom "Obitelj... ljubav gradi mir". To je međunarodni kongres, događaj na svjetskoj sceni za obitelji svih zemalja, kultura, rasa i vjera. Svjetski je to događaj, na kojem će se interaktivnom vezom spojiti više od stotinu susreta na svim kontinentima, a program svakog susreta odgovarat će lokalnim potrebama i karakteristikama. FAMILYFEST želi predstaviti obitelj u pozitivnom svjetlu, pa i usred negativnih situacija i društvenih konflikata: obitelj je temeljna stanica društva i na svakoj zemljopisnoj širini može doprinijeti proširenju kulture ujedinjenog svijeta i izgradnji mira i sveopćeg bratstva! FAMILYFEST predlaže svjedočanstva, dijalog vezan uz teme obitelji, brojne akcije, kao i umjetničke točke sa svih strana svijeta, a predviđa sudjelovanje mnogih uglednika koji će odgovarati na pitanja obitelji. (Informacije o mogućnosti učešća u sljedećem broju)

Uređuje: Jakob Pfeifer

ZAJEDNIČKA IZJAVA PAVLA VI. I ATENAGORE I.

1. Prožeti zahvalnošću prema Bogu za milost koju im je udijelio u svome milosrđu da se bratski susretnu u svetim mjestima, gdje je smrću i uskrsnućem Gospodina Isusa, dovršen misterij nešega spasenja, i izlijevanjem Duha Svetoga rođena Crkva, papa Pavao VI. i patrijarh Atenagora I. nisu izgubili iz vida nakanu, koju su već tada stvorili, svaki sa svoje strane, da ubuduće ne propuste nikakve geste koje nadahnjuje ljubav i koje mogu olakšati razvoj tako započetih bratskih odnosa između Rimokatoličke Crkve i Pravoslavne carigradske Crkve. Oni su uvjereni da tako odgovaraju na poziv božanske milosti koja danas potiče Rimokatoličku Crkvu i Pravoslavnu Crkvu, kao i sve kršćane na prevladavanje svojih razmirica da bi ponovno bili "jedno" kako je Gospodin Isusu molio za njih od svog Oca.

2. Među zaprekama koje se nalaze na putu razvoja ovih bratskih odnosa povjerenja i poštivanja ističe se sjećanje na odluke, djela i nemile incidente koji su 1054. god. doveli do izjave o ekskomunikaciji patrijarha Mihajla Cerularija i dviju drugih osoba od izaslanika Rimske Stolice, koje je predvodio kardinal Humbert, a ti izaslanici su i sami nakon toga bili predmetom analogne osude od patrijarha i carigradskog sinoda.

3. Ne možemo postupati kao da ti događaji nisu bili ono što su bili u onom posebnom burnom razdoblju povijesti. Ali danas, kada je o njima donesen ozbiljniji i pravičniji sud, važno je priznati pretjeranosti kojima su oni bili okaljani i koje su konačno dovele do posljedica što nadilaze nakane i predviđanja njihovih autora, koliko mi možemo prosuditi. Cenzure su se odnosile na naznačene osobe, a ne na Crkve i donositelji nisu namjeravali razbiti crkveno zajedništvo između Rimske i Carigradske Stolice.

4. Zato su papa Pavao VI. i patrijarh Atenagora I. i njegova sinoda jedno-dušno odlučni da izraze zajedničku želju za pravednošću i jednodušni osjećaj ljubavi svojih vjernika, pozivajući se na zapovijed Gospodinovu: "Ako dakle prinesi dar na žrtvenik pa se ondje sjetiš da ti tvoj brat ima nešto protiv tebe, ostavi dar ondje pred žrtvenikom, idi i

najprije se izmiri s bratom, a onda dođi i prinesi dar" (Mt 5, 23-24), te složno izjavljuju:

* žale zbog uvredljivih riječi, neosnovanih prigovora, osude vrijednih čina s jedne i druge strane, koji su obilježavali i pratili žalosne događaje ove epohe;

* na isti način žale te iz sjećanja i iz sredine Crkve poništavaju odluke izopćenja koje su ih slijedile, i čiji spomen djeluje sve do naših dana kao zapreka približavanju u ljubavi te to žele zaboraviti;

* žele konačno zbog ranijih i kasnijih događaja, koji su pod utjecajem različitih činitelja, među kojima su nerazumijevanje i međusobno nepovjerenje, konačno doveli do stvarnog raskida crkvenog zajedništva.

5. Papa Pavao VI. i patrijarh Atenagora I., sa svojom sinodom svjesni su da taj čin pravednosti i međusobnog praštanja nije dostatan da dovrši stara i nova razilaženja u mišljenju, koja postoje između Rimokatoličke Crkve i Pravoslavne Crkve, koje će biti nadvladane djelovanjem Duha Svetoga i zahvaljujući čišćenju srdaca, žaljenju nad povijesnim nepravdama i djelotvornoj volji, tako da postignu zajedničko shvaćanje i izražavanje apostolske vjere i njezinih zahtjeva.

Izvršavajući taj čin (Crkve) se nadaju da će on biti ugodan Bogu, te da će im On oprostiti, budu li one oprostile jedna drugoj, i da će čitav kršćanski svijet, prije svega sveukupnost Rimokatoličke Crkve i Pravoslavne Crkve, kao znak iskrene volje i međusobnog pomirenja i kao poziv da u duhu međusobnog poštivanja i ljubavi nastave dijalog, koji će ih uz Božju pomoć dovesti dotle da ponovno dožive, na najveću korist duša i širenja kraljevstva Božjega, puno zajedništvo vjere, bratske sloge i sakramentalnog života koj je među njima postojao tijekom prvog tisućljeća života Crkve.

Inicijativa za ukinuće ekskomunikacija došla je neposredno iz Carigrada. Zaključio je 6. studenog 1965. god. Sv. Sinod ekumenskog patrijarhata da se ukine ekskomunikacija iz 1054. godine. Komisija iz Rima odlazi 21. studenog iste godine na konačne dogovore o

zajedničkom ukidanju. Oni sastavljaju zajedničku deklaraciju, koju odobravaju papa Pavao VI. i patrijarh Atenagora I. Deklaracija je 7. prosinca 1965. u nazočnosti delegacija istovremeno pročitana za vrijeme Božje službe u Rimu i Carigradu.

(Prema knjizi Dr. Niko Ikić:
EKUMENSKE STUDIJE I DOKUMENTI,
VKT Sarajevo, 2003.)

VEZE ZAJEDNIŠTVA JAČATI PUTEM DUHOVNOSTI ZAJEDNIŠTVA

Na putu prema jedinstvu kršćana, u drugome treba prije svega vidjeti ono što je u njemu pozitivno, istaknuo je papa Ivan Pavao II. primivši 28. siječnja članove Međunarodnoga povjerenstva za teološki dijalog između Katoličke crkve i Staroistočnih crkvi, u prigodi druge opće skupštine povjerenstva koja se ovih dana održava u Rimu. Riječ je o sedam Crkvi koje su se odijelile od Rima, jer nisu prihvatile neka kristološka tumačenja s Kalcedonskog sabora iz 451. godine. Rasprava se odnosila na božansku i ljudsku narav u jednoj osobi Isusa Krista. Terminološka pitanja i jezične razlike doveli su do nerazumijevanja i podjele, ali zajedničkim izjavama potpisanim 70-ih godina, stari su problemi riješeni, te se može reći da katolička i staroistočne Crkve dijele istu vjeru u Isusa, pravoga Boga i pravoga čovjeka. Sjedinjujem se s vama u molitvi, rekao je Papa, citirajući apostolsko pismo "Novo millennio ineunte", da bi stvarne veze zajedništva bile ojačane putem duhovnosti zajedništva, koje razmatra otajstvo Trojstva čije svjetlo valja vidjeti također na licima braće koja nas okružuju. Riječ je o sposobnosti da se uoči prije svega ono što je pozitivno u drugome, kako bi ga se prihvatilo i vrednovalo kao dar Božji, rekao je Papa te na kraju istaknuo kako ohrabruje njihove napore u podupiranju međusobnoga zajedništva i razumijevanja među kršćanima Zapada i Istoka. /IKA/

Piše: Alojzije Stantić

KONTANJE O PRELIMA

Ove godine u kratkim pokladama prela su se redala jedno za drugim, iz subate u subatu, a ima di su ji pravili i priko reda, poslendanom. Sad kad su prela za nama, na nike od nji triba "upačit prstom", važna su za našu zajednicu.

Idemo redom.

Veliko prelo

I ove godine su ga napravili u subatu prid Marin, u dvorani HKC "Bunjevačko kolo". Žal, Bože, ko i uvik, za malo gostivi, samo za toliko čeljadi koliko ji stane u dvoranu, za oko 220 duša. Kako i priliči, prelo su ulipčali oko dvadesetak počasni gostivi, dok je za drugu čeljad ostalo samo dvistotinak mista. Opet se pokazalo da je to malo mista, gundala su čeljad kojima nisu dotekle ulaznice.

Prelo je prinosila hrvatska redakcija Radio Subatice, pa su njezini slušači čuli, a posli nikoliko dana na televiziji i vidili kaki je bio provod na toj zabavi. Gledačima televizije prelo se dopalo. Čut, el vidit nije isto što i bit tamo, doživit, di se štogod dešava, zato ni radio i televizija nisu mogli nadomistit doživljaj onima kojima nisu dotekle ulaznice. Ne triba obaško falit ono šta je dobro i lipo na ovom prelu, to je bila zadaća priređivačima koji su se zato i podmetnili (zauzeli) da ugođe gostima.

Al da ne bude bez zanovetanja, gundanja, nistarali su se priređivači nepromišljenom šalom na tomboli koji su dali jezivu nagradu - mrtački kovčeg kao držač olovaka što je uvrđilo nikoliko čeljadi, a tušta su ji zgledali. Tako štogod ne priliči prelu jer ono triba da bude zabava kaka priliči uljudnoj čeljadi, da njim ostane u lipom sićanju o kojem će moć dično pripovidat.

Malo prelo

Nedilju dana prid Veliko prelo, po višegodišnjem adetu, ugostitelj Ivica Gurinović se zdušno podmetnio da i

ove godine napravi što lipče Malo prelo. Napravio ga 22. sičnja u ugostiteljskoj radnji "Elza" pod toranom varoške kuće, za stotinak gostivi, nažalost samo ji toliko stane u uistinu lipu dvoranu, u još lipčoj i dičnoj varoškoj kući.

Zabava je bila kako priliči prelu, a to su najbolje pokazali gosti koji su se počeli razlazit prid zoru. Ovom prelu i ove godine niko ništa nije zabavio.

Kersko prelo

Obiteljski odjel Pastoralnog vijeća kerske plebanije (župe sv. Rok) se podmetnio i nuz pomoć plebanoša napravili su za članove Pastoralnog vijeća i za njeve obitelji prvo "Kersko prelo".

Kako i priliči u pripunoj dvorani, u kojoj nije bilo mista za sve koji su tili bit na ovoj zabavi, nju su počeli igrokazom iz narodnog života, koji je napisala Đula Milodanović. Glumci su razgalili goste, a posli pozdravnog govora plebanoša, preč. Andrije Anišića, nastavili su se zabavljat, večerom, malo posli s igrankom i pivanjem. Većina čeljadi su ostali skoro do zore, a po tom se cini da njim je bilo lipo. Priređivači zavriđuju falu jel su se toliko paštrili, a kako su ga napravili samo je putokaz da Kersko prelo ocele naprave bolje, a da to mogu ne triba sumnjat. Ako kerčani ovako nastave "Kersko prelo" će doć na glas i šire od Kera.

Predstava na "Kerskom prelu"

O prelma

Ima kontanja da bi bilo lipo da se prela sjednaju na jedno misto, za maltene svu čeljad željne pokladne zabave -

Kreposti naših predaka

oni koji oće da sa starijima budu zajedno i mladi, da brez razlike na novčane prilike više čeljadi skupe u prelo, misle da bi tako prelo bilo lipče od "iskomadani" prela. No, o tom potom.

Pouka s "Malog prela": gostima najpreg ukratko ispriповiaju adet: šta je, kako i zašto Bunjevci prave prelo, jel med gostima uvik ima čeljadi koja jedva el skoro ništa ne znadu o prelu.

Lazar Francišković

MARIN 2005.

Ni sniga

A u srcu ljudi ladnoća.

Gladni.

Više riči nego kruva

I disnotora.

Zar toliko

U bogatoj Bačkoj gria

Bede

Prema Bogu i Čoviku?

Mama!

Vijar sokacima života

Ko plač nerođene dice.

Večera na astalu

Pečenje, fanci ...

Tišina.

Frule utian glas

I prisnaca mrs.

Molitve čut

I sićanja plam-žar.

Teški sni

(Ne)naši koji nas gaze

Neznajuć.

Mama!

Bog je narodu koji pati

Milostiv.

Prvonagrađena preljska pisma na Velikom prelu 2005.

Piše: Stjepan Beretić

Slobodni zidari žestoko osuđivani pokret

Sekta, religija ili...

Pokret slobodnih zidara kao tajna mistička sekta u koju se primaju samo muškarci nastao je u doba liberalnog prosvjetiteljstva u Engleskoj i Škotskoj u 17. stoljeću, a u Francuskoj stoljeće kasnije. **Slobodni zidari** se zovu i **masoni** prema francuskoj riječi *maçons*: zidari ili *framasoni*. Pokret se proširio po mnogim europskim zemljama, a i danas je od priličnog utjecaja posebno u američkim zemljama. Ime su dobili po srednjovjekovnim zidarskim cehovima i bratovštinama. Od njih su slobodni zidari preuzeli ime, neke simbole i ambleme. Pokret slobodnih zidara je nespojiv s kršćanstvom. Oni vjeruju da svoje porijeklo vuku od Boga, koji je izgrađujući svijet bio prvi zidar i Veliki graditelj svemira. On je Židove naučio tom tajnom umijeću. Židovi su, prema predaji slobodnih zidara, pod vođstvom Hirama, nenadmašnog biblijskog majstora zidara sagradili i slavni jeruzalemski hram. Preko Babilona i Irana te su zidarske tajne došle do Grčke i Rima. Onda se kroz čitav srednji vijek tajna slobodnih zidara sačuvala do danas. Neki smatraju da su slobodni zidari odigrali veliku ulogu u obaranju feudalnog društvenog sustava. U isto vrijeme se ipak drže buržoaskih sustava i sistema.

Jesu li lojalni?

Prema svome ustavu slobodni zidari se opredjeljuju za miroljubive podložnike građanske vlasti. Oni se neće buniti protiv zakonite vlasti, niti će se udruživati u zavjere. Radit će za dobrobit svoje države. Ne žele se suprotstavljati višim organima vlasti. Pa ipak, sve će učiniti da članovi njihove organizacije dođu do što boljih i utjecajnih položaja u društvu. Slobodni zidari se uzajamno pomažu i izvan granica pojedinih država. Članove traže u mladim intelektualcima tako što im obećavaju dobru karijeru. Na međunarodnom planu nastoje ostvariti što veći ekonomski i politički utjecaj. Slobodni zidar je bio Garibaldi i još neki poznati talijanski političari 19. stoljeća. Njima neki pri-

pisuju obaranje feudalnog sustava, i ujedinjenje Italije. U previranjima oko Prvog svjetskog rata talijanski slobodni zidari su se opredijelili protiv socijalističkog pokreta, pa su se angažirali u talijanskom fašizmu. No, fašisti su se okrenuli protiv svojih zagovornika, razbili ih, ne bi li kako dobili pristanak desno orijentiranih krugova.

Nepokolebivi borci protiv Crkve

Slobodni zidari zastupaju racionalizam, prosvjetiteljske i filantropske ideje. U svojim redovima čuvaju tradiciju slobode, jednakosti i bratstva. Slobodni zidari žele izgraditi Hram čovječanstva. Privlačno zvuči cilj o izgradnji slobodnog, prosvijećenog i altruističnog ljudskog društva. Tijekom 18. i 19. stoljeća u redovima slobodnih zidara susrećemo gotovo isključivo bogate građane i prosvijećene plemiće. Članovi pokreta slobodnih zidara se zovu braća i organizirani su u strogo zatvorene organizacijske skupine zvane lože. Na čelu lože je veliki meštar. Viša loža ima pravila i propise. Nacionalna loža objedinjuje lože u jednoj državi, a njezin središnji organ se zove veliki orijent. Slobodni zidari nose diskretne znakove i ambleme. Ulazak u bratstvo je strogo zatvoren. Nakon stroge inicijacije braća se okupljaju u hramu. Razlikuju tri inicijacijska stupnja: šegrte, djetice i majstore. Škotski slobodni zidari imaju čak 33 stupnja. Od 1723. godine slobodni zidari se obvezuju na vjerovanje u Boga, koga zovu Veliki graditelj. Traži se vjerska praksa, uzajamnost, tajnost i prihvaćanje zakonite vlasti. Prva je francuska loža osnovana u Parizu 1725. godine. Slobodni zidari su opredijeljeni za deizam, liberalizam, antiklerikalizam, za revolucionarnost i republikanizam. Od druge polovice 19. stoljeća francuski masoni ne vjeruju više u Velikog graditelja Svemira, pa se razdvajaju od engelskih masona. Prve lože u Hrvatskoj su osnovali časnici iz Sedmogodišnjega rata (1756-63): u Glini 1769. godine, u Zagrebu 1770., u Varaždinu, Osijeku, Otočcu i Karlovcu. Masonskom su pokretu pristupili čak i neki svećenici,

pa i sam zagrebački biskup Maksimilijan Vrhovec. Konačno je Katolička crkva u više navrata osudila slobodne zidare. Za vrijeme Kraljevine Jugoslavije je masonstvo bilo organizirano po gradovima i bilo je od velikog utjecaja u političkom i kulturnom životu.

Slobodne zidare osuđuje Crkva

Prva osuda masonstva je stigla od pape Klementa XII, koji je u apostolskom pismu "In eminenti apostolatus specula" od 28. travnja 1738., pisao: "Doznali smo da napreduju i da se šire na daleko i široko, iz dana u dan, neke družbe, skupovi, savezi, udruge ili zajednice, koje narod zove 'slobodni zidari', ili 'Francs Massons', ili nazvane nekim drugim imenom, već prema različitosti jezika, u koje se udružuju ljudi bilo koje religije i sekte, zadovoljni lažnom vrstom nekog naravnog poštenja, u čvrstom i nedostupnom savezu, a prema zakonima i pravilima koje su za sebe stvorili, koje ujedno djeluju tajno, i obvezuju se strogo prisegom položenom na svetu Bibliju, da će pod prijetnjom teških kazni čuvati nepovredivu šutnju (tajnu)... Svjetovna vlast je u mnogim krajevima spomenuta udruženja već prije zabranila i iz opreza dokinula, kao protivna sigurnosti kraljevstva... treba bdjeti da ta vrsta ljudi, ne prokopa kuću kao lopov, ... kako ne bi naime zaveli srca jednostavnih, treba im se suprotstaviti da ne uzmognu otvoriti najširi put i nekažnjivo počinuti nepravde, kao i zbog drugih nama poznatih opravdanih i razumskih razloga, prema savjetu nekih... kardinala, a i na vlastiti poticaj ... i iz punine naše apostolske vlasti određujemo da treba osuditi i zabraniti ta udruženja... ili zajednice koje se nazivaju 'Slobodni zidari' ili 'Francs Massons' ili kojim god drugim imenom... Zapovijeda se mjesnim ordinarijima i inkvizitorima, da prijestupnike kazne prikladnim kaznama kao one koji su jako sumnjivi zbog krivovjerja." Denzinger (1511-2513).

Godine 1751. masonstvo je osudio i papa Benedikt XIV.

Prema: Oleg Mandić, Slobodni zidari, Leksikon judaizma i kršćanstva, Zagreb 1969, str. 448-451; Opći religijski leksikon, Masonstvo, Zagreb, 2002., str. 556-557.

Piše: dr. Andrija Kopilović

Kakva je vječnost?

Da li pojam vječnosti posjeduje najstrožu definiciju samo apsolutne beskrajnosti ili postoji ujedno i kao uži pojam vremenski ograničen? Iskreno navijam za ovaj uži pojam vječnosti zbog grešnika da jednom izađu iz tame bez spoznaje.

Ivan Pašić, Bački Monoštor

Vaše pitanje mi je vrlo jasno. Drago mi je da ste ga postavili. Više od Vas i mene, i to neizmerno više, Bog ljubi grešnike i želi da se spase. Stoga je sigurno da svakom od nas i svakom čovjeku na svijetu samo na sebi vlastiti način nudi milost obraćenja i spasenja. No, jedno je nepobitna istina, da Bog poštuje našu slobodu "i nije nasilan". Naše spasenje utoliko ovisi o nama ukoliko se slobodno za njega opredjeljujemo. Ne zaboravimo da se radi u biti o slobodnom opredjeljenju za dobro ili zlo. U svom odgovoru koristim u cijelosti Katekizam Katoličke Crkve koji o ovoj temi vrlo jasno govori. Ne zamjerite što Vam citiram cijele odlomke toga Katekizma. Žao mi je, naime, što naši vjernici nemaju u rukama tu vrijednu knjigu. Tamo o pitanju koje ste postavili stoji ovo, što mi kao vjernici, unatoč tjeskobe, pa i straha, s poštovanjem prihvaćamo jer je to objavljena božanska istina koja nas u isto vrijeme potiče na razmišljanje i poziva na obraćenje, ali i na molitvu za grešnike. Evo teksta:

"Svaki čovjek, u času smrti, na posebnom sudu, prima u svojoj besmrtnoj duši vječnu nagradu (ili kaznu) od Krista, suca živih i mrtvih. Vjerujemo da duše svih onih koji umru u Kristovoj milosti (...) sačinjavaju narod Božji poslije smrti, koja će konačno biti uništena u dan uskrsnuća, kad će se duše ponovno sjediniti sa svojim tijelima. Vjerujemo da mnoštvo duša, koje su sabrane oko Isusa i Marije u raj, sačinjavaju nebesku Crkvu, gdje, u vječnom blaženstvu, gledaju Boga kakav jest, i gdje su, u različitim stupnju, pridružene svetim anđelima u božanskom vladanju proslavljenog Krista, posredujući za nas i svojim

bratskim zauzimanjem pomažući našoj slabosti. Oni koji umru u Božjoj milosti i prijateljstvu, a nisu posve čisti, iako su sigurni za svoje vječno spasenje, poslije smrti podnose čišćenje, da postignu svetost potrebnu da mogu ući u Božju radost. Na temelju "općinstva svetih", Crkva pokojne preporučuje Božjem milosrđu i prikazuje za njih molitve, napose svetu euharistijsku žrtvu. Po primjeru Kristovu, Crkva upozorava vjernike na "tužnu i mučnu stvarnost vječne smrti", koja se zove "pakao". Glavna je paklena kazna u vечноj odvojenosti od Boga, u kojemu jedinom može čovjek naći život i sreću, za što je stvoren i za čime teži. Crkva moli da se nitko ne izgubi: "Gospodine, ne dopusti da se ikada odijelim od tebe". Ako je istina da se nitko ne može sam spasiti, jednako je istina da Bog hoće "da se svi ljudi spase (...)" (1 Tim 2,4) i da je njemu "sve moguće" (Mt 19,26). Sveta rimska Crkva čvrsto vjeruje i ispovijeda da će se na Sudnji dan svi ljudi sa svojim tijelima pojaviti pred Kristovim sudištem, da polože račun za svoja djela. Na kraju vremena, Kraljevstvo će Božje postići svoju puninu. Tada će pravednici, proslavljeni u tijelu i duši zauvijek kraljevati s Kristom, i sam će tvorni svemir biti preobražen. Bog će tada biti "sve u svima" (1 Kor 15,28), u vječnom životu. (KKC 1052-1060)

Ne možemo biti s Bogom sjedinjeni ako se slobodno ne odlučimo da ga ljubimo. Ali, Boga ne možemo ljubiti ako teško griješimo protiv njega, protiv svog bližnjega ili protiv nas samih: "tko ne ljubi, ostaje u smrti. Tko god mrzi brata svoga, ubojica je. A znate da nijedan ubojica nema u sebi trajnoga, vječnoga života" (1 Iv 3,14.15). Naš Gospodin upozorava nas da ćemo biti od njega odijeljeni, ako u teškim potrebama ne priskočimo u pomoć siromašnima i malenima, njegovoj braći. Umrijeti u smrtnom grijehu, a da se čovjek za nj nije pokajao i prihvatio milosrdnu ljubav Božju, znači, po svom slobodnom izboru, ostati zauvijek odijeljen od njega. To upravo jest stanje konačnog samo-isključenja iz zajedništva s Bogom i s blaženicima, koje

Vjernici pitaju

označujemo riječju "pakao". Isus često govori o "geheni", o vatri "koja se ne gasi", pripremljenoj onima koji do kraja života odbijaju vjerovati i obratiti se, i gdje se istodobno može izgubiti

duša i tijelo. Isus teškim riječima navješćuje da će "poslati svoje anđele da pakupe sve (...) bezakonike i bace ih u peć ognjenu" (Mt 13,41-42), i da će izreći osudu: "Odlazite od mene, prokleti, u oganj vječni" (Mt 25,41). Crkva u svom naučavanju potvrđuje opstojnost pakla i njegovu vječnost. Duše onih koji umiru u smrtnom grijehu odmah nakon smrti silaze u pakao, gdje trpe paklene muke, "vječni oganj". Glavna se paklena muka sastoji u vječnom odjeljenju od Boga, u kojemu jedinome može čovjek naći život i sreću, za što je stvoren i za čime teži. Izjave Svetoga pisma i učenje Crkve o paklu jesu poziv na odgovornost, kojom čovjek mora svoju slobodu upotrijebiti u cilju svoje vječne sudbine. Istodobno su hitan poziv na obraćenje: "Uđite na uska vrata! Jer široka su vrata i prostran put koji vodi u propast i mnogo ih je koji njime idu. O kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u Život i malo ih je koji ga nalaze!" (Mt 7,13-14): Budući da ne znamo ni dana ni časa, treba, kako opominje Gospodin, da ustrajno bdijemo da, dovršivši jedini tjeke našega zemaljskog života, zaslužimo s njim ući na svadbu i ubrojiti se među blagoslovljene, i da ne budemo kao zli i lijeni sluga otjerani u vječni oganj, u vanjske tmine, gdje "će biti plač i škrgut zubi". Bog nikoga ne predodređuje za pakao; za to je potrebno svojevoljno odvrćanje od Boga (smrtni grijeh) i ustrajanje u tome sve do kraja." (KKC 1033-1037)

Posve je razumljiva Vaša i naša tjeskoba o sudbini grešnika i o pojmu "vječnoga", no, vidjeli ste nauk Crkve koji vjerujemo. Ne možemo, dakle, drugačije ni misliti, ni govoriti, ni naučavati. Čovjek je najčudesnije Božje stvorenje i zato je suodgovoran. Molimo stoga zajedno sa molitvom Majke Marije, čija je poruka u Fatimi upravo ta, za obraćenje grešnika. Božje milosrđe je neizmerno, prepustimo Njemu sebe i svoju braću i sestre, a činimo sve molitvom i žrtvom za obraćenje. Ljubavljju prema grešnicima sudionik ste Isusove ljubavi i Njegov pomoćnik u djelu Spasenja.

Zahvaljujemo našim darovateljima

Kafana - "Duka"

Subotica,
Preradovićeve 4
(u Bunjevačkom kolu)
Tel: (024) 555-738

Organizira:

- svadbe,
- rođendanska slavlja,
- bankete i dr.

Svakog dana: MENI RUČKOVI
Posebno se preporučamo za
organiziranje "Poduša"

Radno vrijeme: od 12 - 22
nedjeljom zatvoreno

Vremena su teška. Svaka pomoć nam je dobro došla.
Unaprijed hvala svakom darovatelju.

HORVAT BUSINESS CENTER
HRVATSKI POSLOVNI CENTAR
CROATIAN BUSINESS CENTER

Nagymező u. 49.
H. 1065 Budapest P.f. 468

Tel: (36-1) 269-1301
311-9200, 353-1501
Tel/fax: (36-1) 269-1300

Svake treće nedjelje u mjesecu novi broj "Zvonika"

Subotica, Maksima Gorkog 26

Radno vrijeme: radnim danom od 9,30-12 i 16,30-19 sati
Radno vrijeme očnog liječnika: radnim danom od 17-19 sati

RENAULT

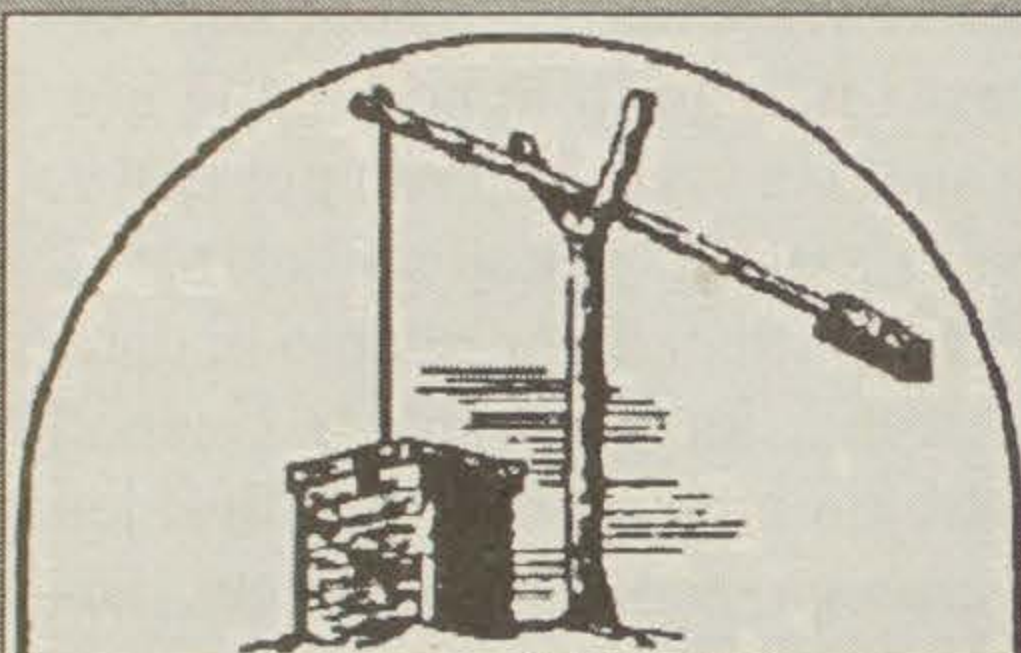

Koncesionar

VIDAKOVIĆ

Prodaja rezervnih delova i servis

Subotica, Braće Radića 51-53
Tel./fax: 024/553-567

SALAŠ

ZEMLJORADNIČKA ZADRUGA

Tel: (024) 566 - 577

agria

AGRIA D.O.O. SUBOTICA
PROIZVODNJA SIJAČICA I
REZERVNIH DIJELOVA
SUBOTICA, BARANJSKA 23
tel. i fax: 024-561-553
e-mail: agria@suonline.net

POLIKLINIKA

24000 Subotica
Jo Lajoša 4a
tel: 024 / 520-698

Radno vrijeme
radnim danom: od 9 do 19 sati
subotom: od 9 do 12 sati

Obavljamo:

- dermatovenerološke,
- otorinolaringološke,
- internističke, kardiološke,
- neurološke,
- ginekološke,
- kirurške,
- pedijatrijske i preglede infektologa,
- lasersku terapiju,
- pregled mladeža dermoskopom,
- uklanjanje kožnih promjena
- ispitivanje sluha, timpanometriju,
- ultrazvučni pregled trbušnih organa,
- štitne žlijezde, dojke, testisa i kukova djece,
- krvnih sudova i trudnica
- kućne preglede i liječenje

Millennium GSM Centar

Prodaja i Servis

Pentium IV od 24990 din
Novo i
polovno!

Fax aparati,
centrale...
Bežični tel.
sa **Caliber**
2970 din

Mobilni od 5500.00

Sve na 7 rata

www.millenniumgsm.co.yu
Tel 024/551-353 Prvomajska 6.

**Neka Bog
blagoslovi
sve koji
radom služe
braći
ljudima!**

TippNet

Internet provajding
Prodaja računara
Instalacija i održavanje računarskih mreža
Pojedinačni i grupni kursevi
(Windows, Word, Excel, Internet)
(024) 555-765 Karađorđev put br. 2. Subotica
e-mail: support@tippnet.co.yu

NAMA JE DOVOLJNO
DA ZNATE ZA NAS...

FUNERO

PRIVATNO POGREBNO PREDUZEĆE

- SUBOTICA, Karađorđev put 2
Telefon (danonoćno): 024 / 55-44-33
- IIORGOŠ, Borisa Kidriča 7
Telefon (danonoćno): 792-202

RASPORED SAHRANA NA INTERNETU

www.funero.co.yu

E-mail: funero@funero.co.yu

Zahvaljujemo našim darovateljima

SUBOTICA - Banijska 2; tel: 024/547-274

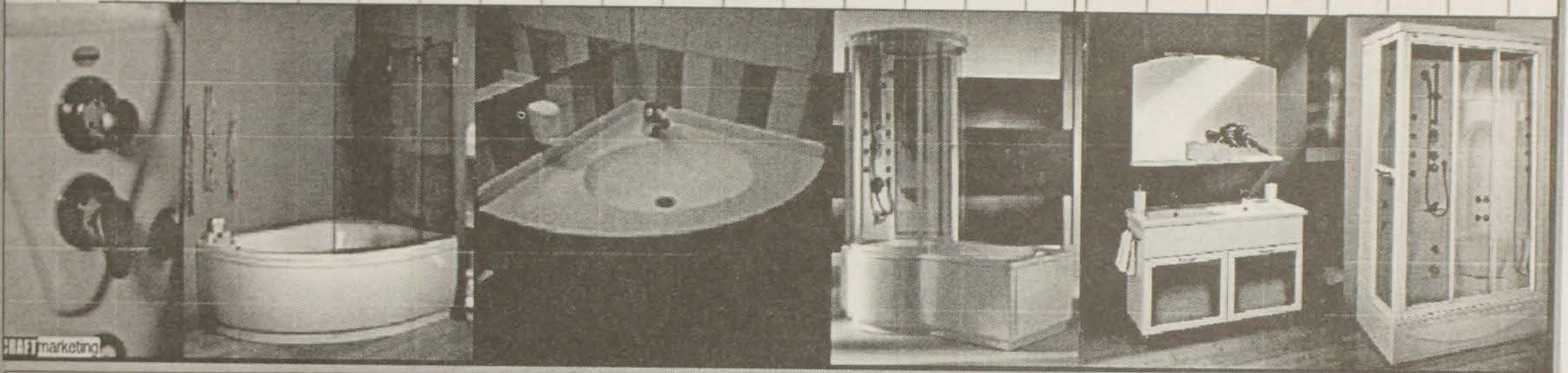
NOVI SAD - Rumenački put 11; tel: 021/518-093; BEOGRAD - Lješka 4; tel: 011/354-8063

kolpa-san®

KUPATILA

Za vaš ponos

sanitarija i pločice, kade, tuš kade, tuš kabine, saune, masažni sistemi-
vodeni i vazdušni, bazeni za masažu, nameštaj za kupatila,
ugradni vodokotlići i kupatilska galanterija

Prvi privatni i registrirani
dom za stara i nemoćna lica

"Sv. Katarina"

PALIĆ, Sutjeska 47

Tel. 024/753-374

754-680

U ugodnoj paličkoj pri-
rodi i zelenilu, u privatnoj
kući s lijepim dvorištem,
pružamo usluge, stručno i
odgovorno:

Čuvanje i njegu starih i nemoćnih
lica; usluge medicinskih sestara;
liječničke i specijalističke usluge;
njegu starih i nemoćnih lica na terenu
(i u vašoj kući).

CSALÁDI MAGAZIN

Cara Dušana 4, 21000 Novi Sad

Tel: (024) 469-474

Email: agape@eunet.yu

www.suboticka-biskupija.info

MONOLIT
GRADNJA

Adresa: Subotica, Lenjinov park 13
Tel: 024/ 551-685, 553-111
e-mail: monolit@tippnet.co.yu

Računi:
220-3229-08 Mycro Finance banka
110-401601301333-38 Zepter banka

Hirvivo
Katalikus hotelap
1. let. 1. sesto 2001. 05. 19.

Zlatiborska 4, 24427 Totovo Selo - Tel: (024) 883-040
Email: hirvivo@tothfalu.co.yu

Slušajte
Radio Suboticu
program na hrvatskom jeziku
svaku večer od 19-21 sat
na frekvenciji 91,5 Mhz

Put Jovana Mikića 12
Tel: 024 55 22 00
Fax: 551-902

*U obiteljskoj kući pružamo
usluge čuvanja i stručne njege
starih i nemoćnih osoba.*

Informacije na telefon:
024/561-950
mobitel: 064 - 143 3932

JULIJA-OPTIKA

KULTURA NOŠENJA NAOČARA
33 GOD. TRADICIJA - STRUČNA USLUGA

- Veliki izbor klasičnih i modernih okvira
- Sunčane naočare od vodećih marki na svetu
- Kontaktno sočivo i sredstvo za održavanje

Uslovi kupovine:

- Gotovinsko plaćanje
- Čekovni kredit
- VISA kartica
- Sindikalna prodaja

VODITE RAČUNA O REZERVNIM NAOČARIMA!
24000 Subotica, Braće Radića 6
Telefon: 024/28-482

SUBOTIČKA KALVARIJA

Križni put za djecu: 6. 03.

Križni put za mlade: 13. 03.

Križni put za sve: Cvjetnica, 20. 03.

u 15 sati na hrvatskom, u 16 sati na mađarskom jeziku

Veliki petak - 25. 03. - križni put za sve

u 9 sati na mađarskom,

u 10 na hrvatskom jeziku

DEVETNICA SV. JOSIPU

U CRKVI SV. ROKA U SUBOTICI

od 10. do 19. 03.

u 17 sati Križni put ili krunica

17,30 sati sv. misa i propovijed

ZARUČNIČKI TEČAJ

u Harambašićevoj 7 u Subotici

4. travnja u 19,30 započet će tečaj na hrvatskom,

11. travnja u 19,30

na mađarskom jeziku.

SUBOTIČKA KATEDRALA

otvorena je svaki dan do podne

a u knjižari se mogu nabaviti knjige,

Novi zavjeti, Biblije, raspela, krunice.

KORIZMA U STOLJETNOM SOMBORSKOM KARMELU

Svake nedjelje

u karmelićanskoj crkvi u 15 sati

križni put i korizmena propovijed

Svakog ponedjeljka

u Hrvatskom domu u 19,30

TRIBINA po rasporedu:

◆◆ 21. 02. 2005. ◆◆

"Moje mjesto u Crkvi: Terezija iz Lisieuxa"

Predavač: dipl. teolog o. Viktor Grbeša,

karmelićanin

◆◆ 28. 02. 2005. ◆◆

"Prepoznavanje Boga danas: Ilija prorok"

Predavač: dipl. teolog o. Anto Knežević,

karmelićanin

◆◆ 7. 03. 2005. ◆◆

"Kršćansko molitveno izrastanje:

Terezija Avilska"

Predavač: dr. o. Franjo Podgorelec,

karmelićanin

◆◆ 14. 03. 2005. ◆◆

"Tihi ljudi u životu vjere: sv. Josip"

Predavač: dipl. teolog o. Josip Orešković,

karmelićanin

U korizmi oprezno s medijima

Govoreći s novinarom Radio Vatikana o značenju korizme za kršćane, otac Raniero Cantalamessa, propovjednik Papinskoga doma, prije svega je istaknuo njezino asketsko značenje. To je vrijeme u kojemu se, slijedeći u mislima Isusa u pustinji, ulazilo u borbu sa zlom, ali ne samo onim oličenim, odnosno Sotonom, već i ostvarenjima zla u vlastitome životu, odnosno strastima.

Tako su nastali klasični korizmeni običaji: post, milostinja i molitva. To su tri korizmena stožera. Ali, Crkva se danas ne oslanja samo na te asketske čimbenike. Najvažniji vidik korizme, možda je snažnije slušanje Božje riječi - napomenuo je o. Cantalamessa.

Na upit novinara je li Korizma, osim što je vrijeme pokore, i vrijeme žalosti, o. Cantalamessa je kazao da ono možda jest vrijeme žalosti za tijelo, ali ono što je žalosno za instinkt, radosno je za drugi čovjekov dio, još važniji, odnosno za njegov duh.

Možda bismo se trebali više osloniti na to, na pozitivnu stranu, i pogledati rezultate ovoga razdoblja veće tišine, većega zalaganja, odricanja, ... te vidjeti kako ono djeluje na duh poput dijete, jer nas vraća u formu.

Govoreći pak o negativnim čimbenicima, o. Cantalamessa je istaknuo kako valja podsjetiti na, danas puno važniji, post, a to je post slika, jer svijet je u slikama pronašao sredstvo kako bi prenosio materijalističku, senzualističku ideologiju, temeljenu potpuno na novcu. Stoga je ovo vrijeme kada bi trebalo više paziti na ono što nam prolazi ispred očiju, putem televizije, interneta, kinematografije i ostaloga - upozorio je o. Cantalamessa.

Radio Vatikan / Križ života

MEDITACIJA U ŽUPI ISUSOVOG USKRSNUĆA

11. 03. 2005. u 19,30 sati

Fotografije

u ovom broju:

Nada Sudarević, Zvonik,

IKa i Photonino.com

Hrvatska riječ

Iskustveno-pedagoški časopis: izlazi 1945., 1956., od listopada 2003.

ČITAJTE "HRVATSKU RIJEČ"

www.hrvatskarijec.co.yu

tel: (024) 55-33-55

URED HRVATSKOG NACIONALNOG VLJEČA

Subotica, Preradovićeve 4

tel: (024) 556-898 i 553-818

HRVATSKI KULTURNI CENTAR "BUNJEVAČKO KOLO"

Subotica, Preradovićeve 4

tel: (024) 555-589

ZVONIK

Katolički list (mjesečnik)

Izdaje:

Rimokatolički župni ured
sv. Roka, 24000 SUBOTICA

Beogradski put 52

Telefon: 024/554-896;

Fax: 024/551-036;

E-mail:

zvonik@tippnet.co.yu.

Web: www.ZVONIK.org.yu

Uredničko vijeće:

Andrija Anišić,
Stjepan Beretić,
mr. Ervin Čeliković,
Katarina Čeliković,
Marko Forgić,
Ladislav Huska,
Vesna Huska,
Franjo Ivanković,
dr. Andrija Kopilović,
mr. Mato Miloš,
Lazar Novaković,
Jakob Pfeifer,
s. Blaženka Rudić,
Alojzije Stantić,
Mirko Štefković,
dr. Tadej Vojnović

Andrija Anišić

glavni i odgovorni urednik

Franjo Ivanković

zamjenik glavnog
i odgovornog urednika

mr. Ervin Čeliković

tehnički urednik

Katarina Čeliković

lektorica

Tisak:

Štamparija "PRINTEX",
Stipe Grgića 58, Subotica,
Tel.: 024/554-435

ISSN 1451-2149

Godišnja pretplata za "ZVONIK"

- SCG 840 dinara (od nove godine),

- inozemstvo - 20 EURA

ili 160 kuna; avionom 50 USD

Pretplatnici iz inozemstva i

R. Hrvatske uplate mogu poslati

pošt. uputnicom ili čekom

na adresu:

Gabrijela Skenderović,

Kneza Trpimira 1/3, 44320

Kutina R. Hrvatska

- tel: +(00) 385 (0)44 681-272

OD ZVONIKA DO ZVONIKA U BOJI

Veliko prelo u HKC "Bunjevačko kolo"

Najljepše prelje Velikog prela 2005.

Obiteljsko prelo u župi Isusovog Uskrsnuća u Subotici

Prvo "Kersko prelo" u župi sv. Roka u Subotici

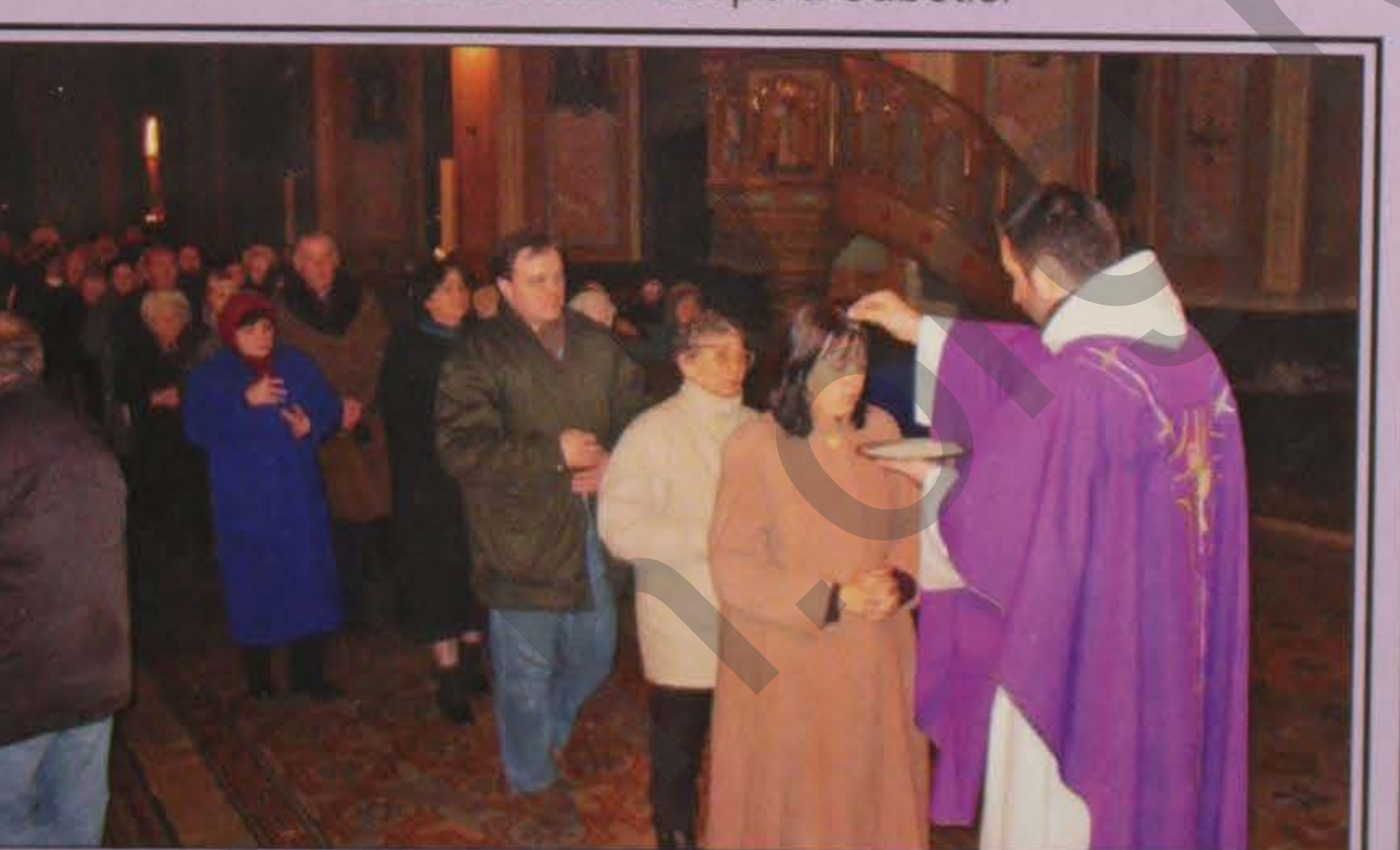
Prelo mladih u HKC "Bunjevačko kolo"

Djevojke na duhovnoj obnovi u samostanu sestara Naše Gospe u Subotici

Susret subotičkih novinara u povodu sv. Franje Saleškog, zaštitnika novinara

Slavlje Pepelnice u somborskom Karmelu predvodio je o. Dario Tokić

MOLITVENA OSMINA ZA JEDINSTVO KRŠĆANA

U Franjevačkoj crkvi u Subotici

U subotičkoj crkvi sv. Roka

Predstavnici SPC, Reformirane kršćanske i Evangeličke crkve u subotičkoj katedrali

Na završetku Molitvene osmine u subotičkoj katedrali bili su i biskupi SCG sa svećenicima grada

U Odžacima

Subotički biskup u pravoslavnom hramu u Subotici

S nama je bio i biskup Homeyer iz Njemačke

Apostolski nuncij Eugenio Sbarbaro predvodio je misu proštenja u sjemeništu "Paulinum" (na slici lijevo) a slavlju su se pridružili i biskupi SCG koji su tih dana imali konferenciju u Subotici (na slici desno)

